

קט' 3 אור"ט 1936
1936

תוספת מס' 1.

לעתון הרשמי גליון מיוחד, 652 מיום 14 בדצמבר, 1936.

פקודת החוק הפלילי.

מס' 74 לש' 1936.

פקודה המתקינה חוק פלילי כללי לפלשתינה (א"י).

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י), לאמור: —

חלק ראשון.

הוראות כלליות.

פרק א.

מבוא.

1. פקודה זו תקרא בשם פקודת החוק הפלילי, 1936, ותקרא להלן השם חקני. בשם „החק הזה“.

תוקף פעולתו של החק במקום החק הפלילי העותומני.

2. החל מיום קבל החוק הזה תוקף ואילך, יחדל להיות תוקף לחק הפלילי העותומני בפלשתינה (א"י). בכל מקום שזכרת בפקודה העומדת בתקפה בפלשתינה (א"י), בזמן קבל הפקודה תוקף, הוראה מהוראות החק הפלילי העותומני, תחשב הזכרה זו, במדה שיתאים הדבר לענין הכתוב, כהזכרת ההוראה המקבילה לה בחק הזה.

פרט לענינים ידועים.

3. שום דבר הנאמר בחק הזה לא יפגע:

(א) באחריותו, במשפטו או בענשו של אדם בשל עברה על כל חוק הנוהג בפלשתינה (א"י) מחוץ לחק הזה; או

(ב) באחריותו של אדם להשפט או להענש בשל עברה עפ"י הוראותיו של כל חוק שיש לו תוקף בפלשתינה (א"י), בנוגע לשפוטם של בתי המשפט בפלשתינה (א"י), בשל מעשים שנעשו מחוץ לגבולות השפוט הרגיל של בתי משפט כאלה; או

(ג) בסמכותו של כל בית משפט להעניש אדם על בזיון בית משפט כזה; או

(ד) באחריותו או במשפטו של אדם, או בהענשתו של אדם עפ"י כל פסק דין שניתן, או שינתן בשל כל מעשה שנעשה או שהוחל לפני קבל החוק הזה תוקף; או

(ה) בכל סמכות אשר לנציב העליון ליתן חנינה או למחול או להמתיק גזר דין, כלו או מקצתו, או לותר על הוצאתו לפועל או לדחותה; או

(ו) בשום חוק או פקודה או תקנה או סעיף הנוהגים באותה שעה והדנים בניהול חילות הצבא של הוד מלכותו או חילות המשטרה של פלשתינה (א"י).

פרק ב.

באור מונחים.

4. החוק הזה יפורש בהתאם לעיקרי באורי המונחים המשפטיים הנוהגים באנגליה, והמבטאים הבאים בו יחשבו, עד כמה שמתאים הדבר לענין הכתוב, ומלבד במקומות שבהם נאמר בפרוש אחרת, כאילו הם משמשים בבאור המיוחס להם בחוק האנגלי, והם יבוארו לפי זה.

תקנה כפליית בנוגע לפרוש חוק זה.

5. מלבד אם ענין הכתוב יציין אחרת, יהיו בחוק הזה למונחים הבאים הפרושים שבצדם:

הנדרת מבטאים ומונחים ירועים.

1) "חטא" פרושו כל עברה שנענשים עליה בעונש מאסר של לא יותר משבוע ימים, או, אם נקנסים עליה בקנס בלבד, בקנס שלא יעלה על חמשה פונטים.

2) "בית המשפט" פרושו בית המשפט שיש לו שפוט בענין.

3) "בית דירה" כולל כל בנין או מבנה או חלק מבנין או ממבנה שבעליו או המחזיק בו משתמש בו באותה שעה לצרכי מעון לעצמו, למשפחתו או למשרתיו, כולם או מקצתם, ואין חשיבות לעובדא שהבית אינו מיושב מזמן לזמן; בנין או מבנה הסמוך לבית דירה או שמחזיקים בו או משתמשים בו לכל מטרה בקשר עם בית דירה, יחשב לחלק מבית דירה, אם יש חבר בין בנין או מבנה כזה ובין בית הדירה, בין שהחבור הוא חבר בלתי אמצעי או שהוא באמצעות מעבר מכוסה ומסוגר המוביל מהאחד אל השני, אך לא באופן אחר.

4) "חבלה מסוכנת" פרושה חבלה המסכנת את חייו של אדם.

5) "פשע" פרושו עברה שנענשים עליה, מבלי שתהיה הוכחה שהפושע נתחייב קודם לכן בדין, במשפט מות או בעונש מאסר ליותר משלש שנים.

6) "חבלה חמורה" פרושה כל חבלה שיש בה כדי ליצור חבלה מסוכנת, או שהיא מזיקה לבריאותו או לנוחותו של אדם במדה רצינית או בצורת-קבע, או

שהיא עלולה לסכן כך את חייו או את בריאותו של אדם, או המגיעה עד לידי השחתת גוף תמידית או לידי כל נזק תמידי או חמור לכל אבר מאברי גופו הפנימיים או החיצוניים של אדם, או לכל תא מתאי גופו או מקרומי אבריו, או לחוש מחושיו.

(7) „חבלה” פרושה כל חבלה גופנית, מחלה או מִיחֹשׁ, בין שהם קבועים ובין שהם ארעיים.

(8) „משא ומתן משפטי” כולל כל מוֹ”מ שנעשה בפני כל בית משפט, בית דין, או ועדת חקירה או אדם המורשים לגבות עדות בשבועה, בין שבית המשפט, בית הדין, ועדת החקירה או האדם הללו גובים עדות בשבועה ובין שאינם גובים עדות בשבועה.

(9) „ביודעין”, כשהמלה משמשת בקשר עם כל מונח המציין ביטוי או שימוש, משמעותה ידיעה על מהות הדבר שבוטא או שהשתמשו בו.

(10) „חוק” כולל כל אותם החוקים של פרלמנט הקיסרות ואותם דברי המלך במועצה אשר הטילום או יטילום להבא על פלשתינה (א”י), וכן הצוויים, והמנשרים, חוקי העזר והתקנות שהוחקו עפ”י אחד החוקים או דברי המלך הללו, פקודות וכל צו היוצא מטעם הנציב העליון במועצתו, והצוויים והמנשרים וחוקי העזר והתקנות שהוחקו עפ”י פקודה מן הפקודות.

(11) „חילות הצבא” כולל את חילות הים, היבשה והאוויר של הוד מלכותו.

(12) „עוון” פרושו כל עברה שאינה פשע ואינה חטא.

(13) „כסף” כולל שטרי כסף, בנקוטים, המחאות בנקאיות, שיקים וכל שאר פקודות לתשלום כסף (אורדרים), הרשאות או דרישות לתשלום כסף.

(14) „רשות עירונית” פרושה עיריה, מועצה מקומית או מוסד אחר המורשה כהלכה עפ”י החק להשתמש בסמכות של עיריה, והנהלת עיריה.

(15) „לילה” ו„שעות הלילה”, פרושם הזמן שבין שש שעות וחצי בערב ובין שש שעות וחצי בבקר.

(16) „עברה” היא מעשה, נסיון או השתמטות מעשית מעשה שנענשים עליהם עפ”י החק.

(17) „אדם” ו„בעלים” ומונחים כיוצא בזה, כשהם משמשים בקשר עם נכסים, כוללים כל מיני חברות ושאר התאגדויות של אנשים הרשאים לרכוש נכסים בתורת בעלים, והם כוללים גם את הוד מלכותו כשהם משמשים כך.

(18) „אדם העובד בשרות הצבור” פרושו כל אדם המשמש באחת המשרות דלקמן או הממלא את תפקידיה, בין כממלא מקום ובין בצורה אחרת, זאת אומרת:—

(א) כל משרה ממשלתית, ובכללה משרת הנציב העליון, כשהסמכות למנוי נושא המשרה הזאת ולפטוריו מטורה להוד מלכותו או לנציב העליון או לנציב העליון במועצתו או לכל ועדה או מועצה ממשלתית; או

(ב) כל משרה שאדם נתמנה לה או הוצע לה עפ”י החק, או

(ג) כל משרה ממשלתית כשהסמכות למנות את נושא המשרה היא או לפטרו ממנה מסורה לכל אדם או לבני אדם המשמשים בכל מין משרה מן המשרות הכלולות באחת משתי הפסקאות דלעיל שבסעיף זה; או

(ד) כל משרת בורר או מכריע שלישי בכל מ"מ או ענין שהוגש לבוררות עפ"י צו של בית המשפט או באשורו או בהתאם לכל חוק; וכן כולל המונח הזה:

(i) חבר לוועדת חקירה שנתמנה עפ"י כל חוק או בהתאם לכל חוק;

(ii) כל אדם שמלאו את ידו להוציא לפועל כל מעשה בית דין.

(iii) כל האנשים השייכים לחילות הצבא או לחילות המשטרה של פלשתינה (א"י).

(iv) כל העובד בכל מחלקה ממחלקות הממשלה.

(v) כל המשמש כהן לכל דת במדה שהוא ממלא תפקידים בקשר עם הודעה על נשואין העומדים להתקים, או בקשר עם עריכת טכס קידושין או בקשר עם עריכת כל פנקס או תעודת נשואין, לידה, טבילה, מות או קבורה, אך לא בקשר עם כל ענין אחר.

(vi) אדם העובד אצל רשות עירונית.

(vii) אדם המשמש באותה שעה מוכתר של כל כפר.

— חוקה: —

(א) "להחזיק ברשותו" כולל לא רק החזקת דבר על ידי אדם בפיקוחו ובשמירתו הוא, אלא גם פיקוח על דבר הנתון ברשותו של אדם אחר, או פיקוח על דבר הנמצא בכל מקום אחר, בין שהמקום שייך לאותו אדם או תפוש על ידו ובין שאינו שייך לו או אינו תפוש על ידו.

(ב) אם היו שני אנשים או יותר, ואתר³ מהם או אחדים מהם מחזיקים באיזה דבר ברשותם או בחזקתם, בידיעתם ובהסכמתם של השאר, הרי יחשב הדבר כאילו נמצא הדבר בחזקתו וברשותו של כל אחד מהם ובחזקתם וברשותם של כלם יחד.

„נכסים“ כוללים כל דבר, חי או דומם, הראוי להיות נושא לבעלות.

„הצבור“ מתיחס לא רק לכל האנשים שבתוך תחומי פלשתינה (א"י) בלבד אלא גם לאנשים היושבים באיזה מקום מיוחד או המשתמשים בו, או לכל מספר אנשים כאלה, וכן לכל אדם סתם העלול להיות נפגע ע"י אותה ההתנהגות שבקשר עמה משמש המונח הזה.

„רשות הרבים“ כולל כל דרך מלך, שוק, רחבה, רחוב, גשר, או דרך אחר שהצבור משתמש בהם בהיתר.

„מקום הרבים“ או „בית צבורי“ כולל כל דרך צבורית, בנין צבורי, מקום צבורי ומרכבה צבורית, שהקהל זכאי או רשאי באותה שעה לגשת אליהם אם ללא כל תנאי או בתנאי שישלמו איזה תשלום, וכל בנין או מקום המשמש באותה שעה לכל אספה צבורית או דתית, או כמקום התקהלות או כמגרש פתוח.

(19)

(20)

(21)

(22)

(23)

24) „בפרהסייה“ כשהמונח משמש למעשים שנעשו, פרושו —

(א) שהמעשים נעשו במקום צבורי באפן שכל אדם יוכל לראותם, בין שהאדם נמצא במקום צבורי ובין שאינו נמצא בו; או

(ב) שהם נעשו בכל מקום שאינו מקום צבורי באפן שיוכלו להיות נראים ע"י אדם הנמצא במקום צבורי.

„פרסם“: —

(א) כשהדברים נאמרים בעל פה, פרושו הבע מלים או העתק מלים באמצעים מיכאניים באספה צבורית או ברחוב צבורי או בכל מקום אחר שיש לצבור גישה אליו, או באופן שאנשים הנמצאים בכל רחוב או מקום ממין זה יוכלו לשמעם:

(ב) בדברים שבכתב, ציורים, תמונות, צלומים או דמויות, פרושו להפיצם בין מספר אנשים או להציגם באופן שיוכלו לראותם ברחוב צבורי או בכל מקום אחר שיש לצבור גישה אליו, או למכרם, או להציגם, או להציעם למכירה בכל מקום שהוא.

26) „השתמש“ פרושו ובכללו השתמש, או טפל, ונסיון להשתמש או לטפל, ונסיון להשפיע על כל אדם להשתמש, לטפל או לפעול בדבר הנידון.

27) „בטחון בר ערד“ כולל כל מסמך שהוא רכושו של אדם ושהוא הוכחה לזכות הבעלות בנכסים, או לזכות לגבות או לקבל כל נכסים.

28) „פצע“ פרושו כל חתך או דקירה המבתרים או בוקעים^{pierces} כל קרום חיצוני של גוף האדם, ולצורך הגדרה זאת יחשב כל קרום לקרום חיצוני כשאפשר לגעת בו מבלי לבתר או לבקוע כל קרום אחר.

פרק ג. השמוש הארצי בחוק הזה.

היקף שפוטם של בתי חשפוט.

6. לצרכי החוק הזה ישתרע שפוטם של בתי המשפט של פלשתינה (א"י) על כל מקום בתוך תחומי פלשתינה (א"י), או בתוך תחומי שלשה מילין ימיים מרציעות ההוף טלה הנמדדים מנקידת השפל של המים.

עברות שנעשו מסצחו בתור אזור השפוט ומקצתו מחוז לאזור השפוט.

7. כל מעשה, שאילו נעשה כלו בתוך תחומי אזור השפוט של בית המשפט היה נחשב לעברה על החק הזה, והוא נעשה מקצתו בתוך תחומי אזור השפוט ומקצתו מחוז לתחומי אזור השפוט, הרי כל אדם העושה בתוך תחומי אזור השפוט כל חלק ממעשה כזה אפשר לשפטו ולהענישו עפ"י החק הזה, ממש כאילו היה המעשה נעשה כלו בתוך תחומי אזור השפוט.

פרק ד.

תקנות כלליות בנוגע לאחריות פלילית.

8. אי ידיעת החק אינה משמשת הצטדקות לכל מעשה, או אי מעשה, אשר כאופן אחר היו מהוים עברה, מלבד אם נאמר בפרוש שידיעת העברין את החק היא יסוד מיסודות העברה.

אי ידיעת החק.

9. מי שלא מלאו לו תשע שנים לא ישא באחריות פלילית בשל כל עברה על עשה או על לא תעשה.

מי נחשב לקטן.

מי שלא מלאו לו שתים עשרה שנה לא ישא באחריות פלילית בשל כל עברה על עשה או על לא תעשה, אלא אם כן הוכח שבשעת העברה על עשה או על לא תעשה היה בר הבנה כדי ידיעה שאסור היה לו לעבור על העשה או לא תעשה.

תביעת זכות בתום כפ

10. לא ישא אדם באחריות פלילית בשל עברה המתיחסת לרכוש אם המעשה שנעשה או שלא נעשה על ידו ביחס לנכסים אירע אגב שמוש בתביעת זכות כנה ומבלי להונות או להזיק.

כונה: מניע.

11.—(1) בהתחשב עם ההוראות המפורשות בחוק הזה ביחס לעברות על לא תעשה, או על עשה הבאות מתוך רשלנות—לא ישא אדם באחריות פלילית בשל מעשה או אי מעשה שחלו שלא ברצונו או בשל מאורע שאירע בדרך מקרה.

(2) מלבד אם נאמר בפירוש שהכונה לגרום לתוצאה מיוחדת היא יסוד מיסודות העברה שנעשתה, כלה או מקצתה, ע"י מעשה או אי מעשה, אין נפקא מינה אם העברין רצה או לא רצה לגרום לאותה התוצאה ע"י מעשה או אי מעשה.

(3) מלבד אם נאמר בפרוט אחרת, אין נפקא מינה מהו הגורם הממריץ אדם לעשות איזה מעשה או לבלי לעשותו, או להיות חושש איזו כונה, בכל הנוגע לאחריות פלילית.

12.—(1) אדם העושה איזה מעשה או שאינו עושה אותו מתוך אמונה כנה והגיונית, אך מוטעית, במציאותו של איזה מצב דברים, לא ישא באחריות פלילית בשל המעשה או אי המעשה במדה יותר גדולה משהיה נושא בה אילו היה מצב הדברים הממשי כאשר האמין.

טעות בעובדא.

(2) אפשר להמנע מן השמוש בתקנה זו לגבי ענין אשר ביחס אליו קיימות בחוק הוראות מפורשות או בלתי מפורשות.

13. מניחין שכל אדם הוא בדעה צלולה וכי היה בדעה צלולה בכל עת הבאה בחשבון, עד שלא יוכח ההיפך.

הנחה של צלילות הרעת.

14. לא ישא אדם באחריות פלילית בשל מעשה או אי מעשה אם בשעת עשותו או אי עשותו את המעשה היה בלתי מוכשר להבין את אשר עשה, או לדעת שאסור היה לו לעשות את המעשה או להמנע מעשותו מחמת מחלה שפגעה

טרופ רעת.

בצלילות דעתו. אך יתכן שיהא אדם אחראי אחריות פלילית בשל מעשה או אי מעשה גם אם נפגעה צלילות דעתו ע"י מחלה, אם אין המחלה הזאת מולידה באמת ברוחו אחת התוצאות הנזכרות לעיל. ביחס לאותו המעשה או אי המעשה.

15.— (1) פרט למותנה בסעיף זה, לא תשמש שכרות כהגנה בפני כל האשמה פלילית. שכרות.

(2) שכרות תשמש הגנה בפני כל האשמה פלילית אם בשעת עשיית המעשה או אי עשייתו של מעשה שהנאשם נאשם בכך, לא ידע הנאשם מסבת שכרותו כי אותה עשייה או אי עשייה היו שלא כשורה או שלא ידע את אשר הוא עושה, וכן

(א) אם מצב שכרותו נגרם שלא בהסכמתו ע"י מעשה זדון או הזנחה מצד אדם אחר; או

(ב) אם מחמת שכרותו היה הנאשם, בשעת עשיית המעשה או אי עשייתו, מטורף באופן זמני או באופן אחר.

(3) מקום שההגנה עפ"י הסעיף קטן הקודם, הוכחה, הרי אם היה זה ענין הנופל בגדר פסקא (א) של אותו סעיף קטן ישוחרר הנאשם, ואם היה זה ענין הנופל בגדר פסקא (ב) תחולנה הוראות סעיף 14 של חוק זה.

(4) יש להתחשב בשכרות כשיבואו לקבוע אם היתה לנאשם כונה מיוחדת או לא מיוחדת, ובלעדיה לא יאשם בעברה שעבר.

(5) לצרכי סעיף זה, "שכרות" תהא כוללת מצב הנוצר מתוך שימוש בסמים נרקוטיים או בסמים מדהימים.

חננח לפקירי המשפט.

16. מלבד אם פורש אחרת בחק הזה, לא תחול אחריות פלילית על פקיד משפטי בשל כל דבר שעשה, או שלא עשה, בשעת מילוי תפקידיו המשפטיים, ואפילו אם המעשה שנעשה עובר את גבול סמכותו המשפטית ואפילו אם חייב הוא לעשות את המעשה אשר לא עשהו.

17. פְּרָט למעשי רצח ועברות כלפי המדינה, שענשים עליהן בעונש מות, הרי שום מעשה שנעשה ע"י אדם שהיה אנוס לעשותו מחמת איומים שבשעת עשותו את המעשה נתנו יסוד מספיק לחשוש שהתוצאה תהיה מיתה בו ברגע או חבלה חמורה לאותו אדם, אם לא יכנע לאיומים — אינו עברה.

בתנאי שהאדם שעשה את המעשה לא העמיד את עצמו מרצונו הטוב במצב שבו נעשה כפות להכרח כזה.

18. מעשה או אי מעשה שהיו נחשבים באופן אחר לעברה יסלחו לנאשם, צורה.

אם יוכל להראות שהמעשה נעשה או לא נעשה רק כדי להמנע מתוצאות אשר אי אפשר היה להמנע מהן באופן אחר, ואשר, אילו באו אותן התוצאות היו גורמות נזק או חבלה רצינית לגופו או לכבודו או לנכסיו הוא או לגופם או לכבודם של אנשים אחרים שהיה חייב להגן עליהם או לנכסיהם שנמסרו להשגחתו;

הכרח
התאמת דברי
הפיקודים
המשפטיים
המשפטיים
המשפטיים
המשפטיים
המשפטיים
המשפטיים
המשפטיים

הזמן הנתן לנאשם

בתנאי שבעשותו זאת לא עשה יותר משהיה הצורך לעשות למטרה זו.
ובתנאי שהחבלה שנגרמה ע"י המעשה או אי המעשה שלו לא תהיה גדולה
מן החבלה או הנזק שבקש למנעם.

צידוק.

19. לא ישא אדם באחריות פלילית בשל מעשה או אי מעשה, אם עשה
או לא עשה את המעשה באחת מן המסכות דלקמן, דהיינו:
(א) לשם מילוי החוק;

(ב) לשם ציות לצו של רשות בת סמך שהחוק מחייבו להשמע לו, מלבד
אם היה ברור וגלוי שהצו הוא בלתי חוקי.

השאלה אם ברור וגלוי הדבר שהצו הוא בלתי חוקי או חוקי, היא שאלת חק.

20. אשה נשואה אינה פטורה מאחריות פלילית על שעשתה או לא עשתה
איזה מעשה, אך זרק מחמת שהמעשה או אי המעשה נעשו בפני הבעל.

כפיה ע"י הבעל.

21. אין להטיל פעמיים אחריות פלילית על אדם, בין עפ"י הוראות החק
הזה או עפ"י הוראות כל חק אחר, בשל אותו המעשה או אי המעשה, מלבד
אם נגרמת מיתתו של אדם אחר באמצעות המעשה או אי המעשה, ובמקרה
זה יוכלו לחייבו בדין בשל העברה שבה אשם מחמת שגרם למיתה כזאת למרות
שנתחייב כבר בדין בשל עברה אחרת שנוצרה ע"י המעשה או אי המעשה.

לא תחול שתי פעמים
אחריות פלילית
על אדם מחמת
אותה העברה.

פרק ה.

צדדים לעברה.

22. לצורך הפרק הזה „עברה“ לא תכלול חטא.

הנדרה.

23.—(1) בהעשות עברה יחשב כל אחד מן האנשים דלקמן כאילו השתתף
במעשה העברה וכאילו אשם בעברה, ואפשר להאשימו במעשה העברה, זאת
אומרת:—

עבריינים עיקריים.

(א) כל אדם שבאמת עשה את המעשה או את אחד המעשים או אשר נמנע
מעשית המעשה או אחד המעשים, כשהמעשה או אי המעשה מהוים את
העברה.

(ב) כל העושה או אינו עושה איזה מעשה כדי לאפשר לאדם אחר את
מעשה העברה או כדי לסייע בידו במעשה העברה.

(ג) כל אדם המסייע בידי אדם אחר במעשה העברה בין שהוא נוכח בשעת
מעשה העברה ובין שאינו נוכח בשעת מעשה העברה.

אדם נחשב כאילו סייע, אם נוכח במקום שבו נעשתה העברה כדי
להתגבר על התנגדות אי כדי לחק את רצונו של עושה העברה האמתי או כדי
להבטיח את ההוצאה לפועל של העברה העומדת להעשות.

(ד) כל אדם המיעץ או משדל^{מזמין} אדם אחר לעשות את העברה בין שהוא נוכח ובין שאינו נוכח בשעת מעשה העברה.

(2) במקרה הנידון בסעיף קטן 1 (ד) אפשר להאשים את האדם בעשית העברה או במתן עצה או בשדול לעשותה.

(3) כשמחייבים אדם בדין על שיעץ אדם אחר או שידגל אותו לעשות עברה, הרי כרוכות בחיוב זה כל אותן התוצאות הכרוכות בחיוב על מעשה העברה גופא.

(4) כל המשדל אחר לעשות או לבלי לעשות מעשה אשר אילו היה הוא עצמו עושה או לא עושה אותו היה המעשה, או אי המעשה, מהווים עברה מצדו, יאשם בעברה מאותו המין ויהא צפוי לאותו העונש ממש כאילו הוא עצמו עשה או לא עשה את המעשה; ואפשר להאשימו בזה שהוא עצמו עשה או לא עשה את המעשה.

24. כששני אנשים או יותר זוממים יחד, לעבור בצותא חדא, לשם מטרה בלתי חוקית, ובשעה שהם עובדים לשם מטרה משותפת, כזאת עשו אינו עברה או עברות, מסוג כזה שמעשה העברה הוא תוצאה אפשרית של העברה לשם מטרה כזאת, יחשב כל אחד מן האנשים הנוכח בשעת עשית עברה מן העברות הללו כאילו עשה את העברה או את העברות.

עברות שנעשו לשם חשנת מטרה משותפת.

25.—(1) כשאדם מיעץ לחברו לעשות עברה, ואמנם עשה מקבל העצה עברה לאחר קבלו את העצה, אין נפקא מינה אם העברה שנעשתה בפועל היא אותה העברה שיעצוהו לעשות או עברה שונה ממנה, או אם העברה נעשתה באותו האופן שיעצוהו לעשותה או באופן שונה מזה; ועל כל פנים תנאי הוא שהעובדות המהוות את העברה שנעשתה בפועל תהיינה תוצאה אפשרית של קיום העצה.

אופן התוצאה לפועל, אינו חשוב

(2) לעולם יחשב נתון העצה כאילו יעץ את האדם האחר לעבור את העברה שהוא עשה אותה באמת;

בתנאי שאם איזה אדם שידל או יעץ אדם אחר באיזה אופן שהוא לעשות את העברה, ולפני עשותו את העברה חזר בו ושידלו לבלי לעשותה, לא יחשב כאילו עשה את העברה, אם נעשתה העברה לאחר כך.

שוחמים לאחר מעשה.

26.—(1) כל אדם, מלבד האב, האם, הבן, הבת, הבעל או האשה של העברין, היודע שאיזו עברה נעשתה ע"י אדם אחר, והוא מקבל אדם כזה, או מסייע בידו למען אפשר לו להמלט מן העונש יחשב כאילו הוא שותף לעברה לאחר מעשה.

בתנאי שאשה לא תהיה שותפת לאחר מעשה, אם קבלה, בנוכחות בעלה וברשותו, אדם אחר האשם בעברה שהשתתף בה בעלה, למען אפשר לאדם האחר ההוא להמלט מן העונש, או אם סייעה בידי אדם כזה.

(2) כל האשם בעברה שנקבעה בסעיף קטן (1) מסעיף זה יהיה צפוי בצאתו חייב בדינו לעונשין דלקמן:—

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including a large signature on the right and various scribbles on the left.

(א) אם העברה שנעשתה ע"י האדם שנתקבל או שנסתייע עושה את העברין צפוי, בצאתו חייב בדינו, לעונש מות או לעונש מאסר של יותר משלש שנים, — יענש בעונש מאסר שלא יעלה על שלוש שנים.

(ב) אם העברה עושה את העברין צפוי, בצאתו חייב בדינו, לעונש מאסר לשלוש שנים או פחות, — יענש בעונש מאסר שלא יעלה על מחצית תקופת המאסר שהעברין צפוי לה בשל העברה.

27. כל הנחשב עפ"י החק הזה לשותף לאחר מעשה, אפשר להביאו לדין ולחייבו בעברה עפ"י החק הזה, בין שהעברין עצמו של אותה העברה שהוא שותף לה נתחייב קודם לכן בשל העברה ההיא ובין שלא נתחייב או בין שאפשר ובין שאי אפשר לפתוח במו"מ משפטי נגדו ולהענישו בכל עונש שיוטל עליו בשל העברה הזאת, ואפשר להביא במשפט כל אדם כזה בין לבדו ובין יחד עם העברין האמתי של עברה זו או יחד עם כל שותפים אחרים למעשה העברה.

שותף לאחר מעשה אפשר להביאו לדין בין שהעברין העיקרי נתחייב כדינו ובין שלא נתחייב בדינו.

פרק ו.

נסיונות, הסתות וקשר.

28. לצורך הפרק הזה „עברה“ לא תכלול חטא.

הגדרה.

29. כל המנסה לעבור עברה יהיה צפוי לעונשין דלקמן, מלבד אם נקבע בחוק הזה עונש אחר:

נסיונות.

(א) אם היה עובר העברה נענש בעונש מות על העברה שנסה לעבור אותה, אילו יצא חייב בדינו—למאסר עולם.

(ב) אם היתה העברה שנסה לעשותה הריגת אדם — למאסר לא יותר מארבע עשרה שנה.

(ג) אם היתה העברה שנסה לעשותה כל עברה אחרת שהעובר אותה היה צפוי למאסר עולם—למאסר לא יותר מעשר שנים.

(ד) בכל מקרה אחר—לעונש שלא יעלה על מחצית העונש הגדול ביותר שעובר העברה צפוי לו בצאתו חייב בדינו.

30.—(1) אדם נחשב כאילו הוא מנסה לעשות עברה כשהוא מתחיל לבצע את זממו לעשות את העברה באמצעים שסוגל לביצוע זממו וכשהוא מביא לידי בטוי את זממו ע"י איזה מעשה גלוי, אך אין הוא מבצע את זממו עד כדי עשית העברה.

הגדרת „נסיון“.

(2) אין נפקא מינה, מלבד בכל הנוגע לעונש, אם העברין עושה את כל הנחוץ מצדו כדי להביא את מעשה העברה לידי גמר או אם הביצוע השלם של זממו נמנע מחמת מסכות שאין לרצונו שליטה בהן, או אם נמנע מרצונו, הוא מלהוסיף ולבצע את זממו.

(3) אין נפקא מינה אם, לרגלי מסכות שאינן ידועות לעברין, לא היתה אפשרות למעשה לעבור את העברה.

נסיגנות לשרף, לחריח
או להסית למעשה
עברה.

31. כל המנסה לשדל או להדיח או להסית אדם אחר לעשות או לא לעשות בפלשתינה (א"י) או במקום אחר מעשה או אי מעשה מסוג כזה אשר אילו נעשה המעשה או אירע אי המעשה היתה נעשית בזה עברה עפ"י החק של פלשתינה (א"י). אן עפ"י החוקים הנוהגים במקום שבו עומדת העברה להעשות, על ידו הוא או על ידי אותו האדם האחר—יאשם בעברה מאותו הסוג ויהיה צפוי לאותו ענש כאילו הוא עצמן היה מנסה לעשות או לבלי עשות את המעשה ההוא בפלשתינה (א"י).

בתנאי שאם עומדים לעשות, או לא לעשות, את המעשה במקום הנמצא מחוץ לפלשתינה (א"י), לא יהיה העונש גדול מאותו העונש שהיה העברין נושא אותו עפ"י החוקים הנוהגים במקום שבו אמרו לעשות או לא לעשות את המעשה, אילו נסה הוא עצמו לעשות או לא לעשות את המעשה שהיה בדעתו לעשותו.

ובתנאי שבמקרה הנזכר לאחרונה לא יוגש משפט פלילי אלא עפ"י בקשתה של ממשלת המדינה שיש לה שפוט במקום שבו עמדו לעשות, או לא לעשות, את המעשה.

הכנה למעשה פשע
בחמרי סיצוף.

32. כל העושה או המחזיק ברשותו בידועין כל חמר פיצוץ או כל מכונה או מכשיר או כל דבר אחר מסוכנים או מזיקים, מתוך כונה לעשות בעזרתם כל עברה, או כדי לאפשר לאדם אחר לעשות בעזרתם כל עברה, יאשם בעון ויהא צפוי למאסר שלש שנים.

המתרשף כסניעת
עברות ידועות.

33. כל אדם היודע שאדם אחר זומם לעבור עברה שנענשים עליה במאסר שלוש שנים או יותר ואינו משתמש בכל האמצעים הנכונים כדי למנוע את עשיתה או השלמתה, יאשם בעון ובצאתו חייב בדינו יהא צפוי למאסר שנתים ימים.

הקושר קשר לעשות
פשע.

34. כל הקושר קשר עם אדם אחר לעשות פשע, או לעשות בכל מקום שהוא כל מעשה, אשר אילו נעשה בפלשתינה (א"י) היה נחשב לעברה ממין זה ואשר הנהו עברה עפ"י החוקים הנוהגים במקום שבו אומרים לעשותו, יאשם בעברה—ואם לא נקבע לכך עונש אחר, והעונש הגדול ביותר הצפוי לו לאדם שנתחייב בעברה הנידונה הוא מאסר לשבע שנים או ליותר מכן, יהא הקושר צפוי לשבע שנות מאסר, ואילו אם העונש הגדול ביותר הצפוי לאדם שנתחייב בעברה הנידונה הוא פחות משבע שנות מאסר—יהא צפוי לאותו העונש הפחות משבע שנות מאסר.

הקושר קשר לעשות
עוון.

35. כל הקושר קשר עם אדם אחר לעבור עברה שהיא עוון, או לעשות בכל מקום שהוא כל מעשה אשר, אילו נעשה בפלשתינה (א"י), היה זה עברה ממין זה, ואשר הנהו עברה לפי החוקים הנוהגים במקום שבו אומרים לעשותו, יאשם בעון ויהא צפוי למאסר שנתים ימים.

מעשי קשר אחרים.

36. כל הקושר קשר עם אדם אחר כדי להשיג כל מטרה מן המטרות דלקמן, דהיינו:

(א) למנוע או להכשיל את ההוצאה לפועל או את הביצוע של כל חוק; או

(ב) לגרום כל נזק לגופו או לשמו הטוב של כל אדם או לגרוע משוויו רכושו של כל אדם; או

(ג) למנוע או לעצור בעל רכוש להעביר את רכושו לרשות אחרת באופן חפשי ונקי תמורת שויו הנכון; או

(ד) להזיק לכל אדם במסחרו או במקצועו; או

(ה) למנוע או לעצור את ההתעסקות החפשית והכשרה של כל אדם במסחרו, במקצועו או במשלח ידו, ע"י כל מעשה או מעשים אשר אילו נעשו ע"י איש יחיד היו מהווים עברה מצדו; או

(ו) להשיג כל מטרה בלתי כשרה; או

(ז) להשיג כל מטרה כשרה באמצעים בלתי כשרים,

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנתיים ימים.

פרק ז.

עונשין.

37. בית משפט יוכל להטיל את העונשין דלקמן:—

עונשיו פסיניהם.

(א) עונש מות.

(ב) מאסר.

(ג) קנס.

(ד) תשלום פצויים.

(ה) השגת ערבות שהנדון יהא שומר שלום ויתנהג כהוגן או שיופיע למשפט.

38. עונש מיתה יוטל ע"י תלית העברין בצוארו עד יציאת נשמתו.

עונש מיתה.

39.—(1) כל מאסר יהא כרוך בעבודה קשה, מלבד אם בית המשפט יצוה

מאסר.

אחרת.

(2) אדם הצפוי למאסר לכל ימי חייו או לכל תקופה אחרת אפשר לדונו

למאסר לתקופה קצרה יותר.

40.—(1) מקום שנידון אדם למאסר, יוכל בית המשפט, אם טוב הדבר

יחס מיוחד.

בעיניו, ובשים לב אל טיב העברה ואל עברו של העבריין, לצוות שיהא נתון

ליחס מיוחד.

(2) מקום שנידון אדם למאסר בלא יחס מיוחד, יוכל זקן השופטים בכל

עת שהיא, בשימו לב אל טיב העברה שנתחייב בו אותו אדם ואל עברו,

לצוות שאותו אדם יהא נתון ליחס מיוחד.

(3) יחס מיוחד יהא בהתאם לתקנות שהתקינן עפ"י הוראות פקודת בתי

הסוהר, 1921.

41. בהתחשב עם הוראות הסעיף 42 מחוק זה, הרי אם הוטל קנס עפ"י איזה חוק, ואין באותו החק הוראות מפורשות בנוגע לשעור הקנס אשר יוטל, תחולנה ההוראות דלקמן:—

(א) אם לא פורש סכום הקנס, לא יעלה סכום הקנס שאפשר יהיה להטילו על מאתיים פונט.

(ב) במקרה של עברה שנענשים עליה בקנס או בעונש מאסר, הרי הטלת הקנס או המאסר או הטלת שני הענשים האלה יהא ענין המסור להכרעת דעתן של בית המשפט.

(ג) קנס כזה יוטל ויגבה מכל הבחינות בהתאם להוראות החוק הנוהג לגבי הוצאה לפועל של פסקי דין, ובהתחשב עם אותן ההוראות, כאילו נגבה סכום הקנס במשפט אזרחי בתביעת היועץ המשפטי בבית המשפט שבו נידון העבריין.

כחו של בית המשפט להפחית עונשיו ולשנותם ולהטיל עונשיו סבובלים.

42.—(1) כשנתחייב אדם בדינו על מעשה עברה עפ"י החוק הוזה או עפ"י כל חוק, יוכל בית המשפט שיש לו שפוט בענינים פליליים לדון את העברין לכל עונש שאינו עולה על המקסימום שנקבע עפ"י החוק לעברה שהוא נתחייב בה.

בתנאי שאם העברין נתחייב במעשה פשע שנענשים עליו בעונש מות, לא יוטל עליו אלא עונש מות, מלבד אם החוק מורה בפרוש אחרת.

(2) כשאדם נתחייב על איזו עברה, יוכל בית המשפט-תחת אשר יטיל פסק מאסר- להטיל פסק מאסר וקנס או להטיל קנס בסכום שלא יעלה על הסכום שאותו בית משפט מוסמך להטילו, ולצוות לאסור את החייב אם לא ישלם את הקנס, אלא שתקופת המאסר שאפשר להטיל עליו לכשלא ישלם את הקנס לא תהיה בשום אופן גדולה מן המקסימום הקבוע בדרגה דלקמן:

תקופת המאסר המקסימלית	הסכום
7 ימים	לא יותר מ-500 מיל
14 ימים	יותר מ-500 מיל אך לא יותר מפונט אחד
חדש ימים	יותר מפונט אחד אך לא יותר מחמשה פונטים
שני חדשים	ותר מחמשה פונטים אך לא יותר מעשרים פונט
שלושה חדשים	יותר מעשרים פונט

בתנאי שבמקום לתת צו מאסר יוכל בית המשפט להורות שאותו קנס יגבה בהתאם להוראות סעיף 41 (ג) של חוק זה.

(3) אם נתברר לבית המשפט שהנאשם הוא בן לשבט אשר הסכין לישוב את סכסוכיו עפ"י מנהגי השבט, וטובת שלום הצבור דורשת שהענין ייושב בדרך זו, יוכל בית המשפט, לאחר שידון את הנאשם בעונש שנקבע עפ"י החוק הוזה או עפ"י חוק אחר, להטיל תחת העונש הוזה את העונש המקובל עפ"י מנהגי השבט, על מנת שעונש כזה לא יהיה למורת דיני הצדק הטבעי או המוסר.

43.—(1) יכול כל בית משפט המחייב כל אדם באיזו עברה, אם ימצא לנכון ומיד אחרי שיחייב את האדם בדינו, לפסוק כל סכום כסף, שלא יעלה על מאה פונט, בתורת דמי נזק או פיצויים בשל כל אבדה שנגרמה ע"י העברה

שהנאשם נתחייב בה, לאדם שנוזק ע"י העברה, בין שאדם כזה משים את עצמו
צד אזרחי ובין שאינו משים את עצמו צד אזרחי.

הסכום שפסקו לשלמו כאמור יהיה חוב של פסק דין המגיע מהאדם שנתחייב
כאמור לאדם שפסקו לו את סכום הפיצויים.

(2) שום דבר הנאמר בסעיף הזה לא יפגע בזכויות ל"דייה" או בפיצויים
במקום דייה, או בכחו של בית המשפט לפסוק דמי נזק בסכום של יותר ממאה
פונט לאדם המשים עצמו צד אזרחי.

44.—(1) יכול בית משפט לצוות על כל אדם שנתחייב בעברה שאין נענשין
עליה בעונש מות לשלם את כל הוצאות המשפט או מקצתם ואת ההוצאות
הכרוכות במשפט, ובכלל זה הוצאות העדים, ובאותם שעורי התשלומים שבית
המשפט יצווה. הוצאות משפט אלה או כל שעור משיעורי תשלומן ייגבו כדרך
שגובים קנס.

הוצאות המשפט.

(2) יכול בית המשפט המזכה נאשם, אם הוא סבור שהמשפט הפלילי הובא
מתוך קלות דעת או לשם הקנטה, לצוות על כל אדם שהגיש את האשמה או
על כל אדם שלדעת בית המשפט יש להטיל עליו את האחריות להגשת המשפט
הפלילי, ושאינו פקיד ממשלה המשמש בתפקידו הרשמי, לשלם לנאשם את
הוצאות הגנתו; והסכום שצווה לשלמו כאמור יגבה ע"י הנאשם עפ"י הוראות
החוק הנוהג בענין הוצאת פסקי דין לפועל, כאילו נגבה על ידו סכום הקנס
במשפט אזרחי לפני בית המשפט שבו עמד לדון.

(3) יכול אדם שצווה לשלם את הוצאות ההגנה, אם ניתן צו כזה ע"י שופט
שלום, לערער בפני בית המשפט המחוזי, ואולם בשום מקרה אחר אין להגיש
ערעור על צו כזה.

45.—(1) מי שנתחייב בעברה שאין נענשים עליה בעונש מות, אפשר לצוות
עליו, נוסף על כל עונש שהוא צפוי לו או חלק כל עונש כזה, שיתחייב הוא עצמו
בהתחייבות, בין בערבים או בלי ערבים, כדי אותו הסכום שבית המשפט ימצא
לנכון, שיהא שומר שלום ויתנהג כהוגן במשך זמן שיקבע ע"י בית המשפט.
ואפשר לצוות לאסרו עד שיתן התחייבות כזאת, עם ערבים, אם נצטוה בכך; אך
באופן שתקופת המאסר על שלא נתן התחייבות כזאת לא תמשך יותר משנה אחת,
וכן, אם יצרפו אליה את תקופת המאסר הקבועה, לשנתחייב בכך, לא תמשך
התקופה הזאת יותר מן התקופה הארוכה ביותר שהיה נידון לה בלי קנס.

ערכות לשמירת
השלום.

(2) יכול בית המשפט, כשהוא חושש להפרת הצו לצוות על התובע או
על כל עד במשפט פלילי שיתחייב הוא עצמו בהתחייבות, בין עם ערבים ובין
בלי ערבים, באותו הסכום שבית המשפט ימצא לנכון, שיהא שומר שלום ויתנהג
כהוגן לזמן שיקבע ע"י בית המשפט, וכי אם לא ימלא אחרי הצו הזה יאסר
לתקופה של לא יותר משלושה חדשים.

קבלת ערכות לשמירת
השלום מאת התובע
או הער.

?p. 18
the
of the
MCC

46.—(1) כשנתחייב אדם במשפט דחוף או על יסוד כתב האשמה בכל
עברה שנענשים עליה בעונש מאסר, ובית המשפט סבור שבהתחשב עם אופיו,
עברו, גילו ומצב בריאותו, או מצב של האדם שנתחייב כך, או בהתחשב
עם זה שהעברה היא פעוטה בערכה, או בהתחשב עם המסכות המקילות שבהן

שחרור עבריינים ע"י
תנאי.

נעשתה העברה, רצוי לשחרר את העברין לנסיון, יוכל בית המשפט, במקום להטיל עליו עונש מאסר, ליתן צו המשחרר את העברין על תנאי שיהן שטר ערבות, בין בחתימת ערבים ובין בלא חתימת ערבים, שיתנהג כהוגן ושיופיע לצורך פסק הדין מדי הדרשו להופיע במשך תקופה שלא תעלה על שלש שנים, כפי שיפורט בצו.

(2) למרות כל צו כזה יוכל בית המשפט לפסוק דמי נזק או פיצויים בשל אבדות לכל אדם שניזוק ע"י העברה, ובית המשפט יוכל גם לצוות על העברין לשלם את הוצאות המשפט.

(3) לצו בית המשפט יהיה אותו התוקף אשר לפסק דין בנוגע להחזרתם או למסירתם של כל נכסים גנובים לבעליהם.

מבחו תחז השגחה.

(4) שטר ערבות שצוו לתתו עפ"י הסעיף הזה, יכלול תנאי, אם בית המשפט יצוה זאת, כי במשך תקופה שתפורט בצו, יהא העברין נתון להשגחתו של מפקח המשטרה המחוזית או פקיד המבחן או של אדם אחר ששמו יצוין בצו, וכן יש לפרט בשטר הערבות תנאים נוספים בנוגע למקום ישיבת העברין ולענינים אחרים שבית המשפט ימצא לנכון לקבעם כדי להבטיח שהעברין יהא נתון להשגחה כזאת.

הכת לשנות את תנאי השחרור.

(5) בית המשפט שבפניו התחייב אדם בשטר ערבות עפ"י הסעיף הזה להופיע כדי להיות נדון על ידו, יוכל, עפ"י בקשתו של מפקח המשטרה המחוזית או פקיד המבחן או עפ"י בקשת אדם אחר שבידו הפקידו את ההשגחה על העברין, ואחרי שניתנה מודעה לעברין, לשנות את תנאי שטר הערבות או, אם נתברר לו שהתנהגותו של האדם היתה התנהגות כזאת ששוב אין צורך שישאר נתון להשגחה, לבטל את שטר הערבות.

פסק הדין על עברה מסורית אם אין העברין מטלא אחרי התנאים.

(6) אם נתברר לבית המשפט שבפניו התחייב העברין בשטר ערבות להופיע כדי להיות נידון על ידו, או אם נתברר לכל בית משפט אחר בעל שפוט שוה על יסוד ידיעות שנתקבלו בשבועה, שהעברין לא קיים תנאי מתנאי שטר הערבות, יוכל לתת צו מעצר נגד העברין, וכן לעונשו מיד על העברה המקורית מבלי צורך בהוכחה נוספת על אשמחו.

עונש כפלי על עוון.

47. כשלא באה בחק הזה הוראה מיוחדת הקובעת עונש מסויים על כל עוון, יהא החייב בדין צפוי למאסר שלוש שנים או לקנס שלא יעלה על מאה פונט או לשני העונשין גם יחד.

פסקי דין ניתנים להצטרף אם לא ניתן צו אחר.

48. מי שנתחייב בעברה לאחר שנתחייב כבר בעברה אחרת, בין לפני שניתן נגדו פסק דין עפ"י החיוב הראשון ובין לפני כלותו את תקופת עונשו עפ"י פסק הדין הנ"ל, הרי, כל פסק דין, חוץ מפסק דין של מות, שהוטל עליו עפ"י החיוב השני, יוצא לפועל אחרי כלותו את תקופת עונשו עפ"י פסה"ד הראשון, אלא אם כן צוה בית המשפט שהעונש יוצא לפועל במקום העונש עפ"י פסה"ד הראשון או במקום חלק ממנו.

חלק שני.

עברות.

מסכת א.

עברות כלפי שלום הצבור.

פרק ח.

בגד ועברות אחרות כלפי שלטון הממשלה.

בגד. 49.—(1) כל האוסר מלחמה על הוד מלכותו כדי לאיים ולהטיל אימה על הנציב העליון, יאשם בבגד ויהא צפוי לעונש מות.

(2) כל הקושר קשר עם אדם אחר, בין אם אותו אדם אחר נמצא בתוך תחומי פלשתינה (א"י) ובין אם הוא נמצא מחוצה לה, לאסור מלחמה על הוד מלכותו מתוך כוונה להביא לידי מלחמה אשר, אילו נעשה הדבר ע"י אחד מנתיני הוד מלכותו, היה זה נחשב לו לבגד — יאשם בבגד ויהיה צפוי לעונש מות.

בתנאי שאם אשה שנתחייבה בדין עפ"י הוראות סעיף זה נמצאה הרה לפי עדות המניחה את דעת בית המשפט, תהא צפויה למאסר עולם.

50. כל המסית נכרי לכבוש את פלשתינה (א"י) בכוח מזויין יאשם בבגד ויהיה צפוי לעונש מות.

בתנאי שאם אשה שנתחייבה בדין עפ"י הוראות סעיף זה נמצאה הרה לפי עדות המניחה את דעת בית המשפט, תהא צפויה למאסר עולם.

הסתה לכבוש. 51. כל אדם —

(א) שנעשה שותף לאחר מעשה במעשה בגד ; או

העלפת בגד. (ב) כשהוא יודע שאיזה אדם מתכוין לעשות מעשה בגד ואינו מודיע על כך לנציב העליון, למושל מחוז או לשוטר בכל המהירות האפשרית, או שאינו עושה מאמצים אפשריים אחרים כדי למנוע את מעשה העברה,

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

משעי בגד. 52. כל המחבל מזמה לבצע אחת המטרות דלקמן, דהיינו:

(א) להוריד את הוד מלכותו מתואר המלכות, מכבוד המלכות ומשם המלכות של כתר הקיסרות של בריטניה הגדולה, אירלנדיה והדומיניונים הבריטיים אשר מעבר לים או של כל אחד מן הדומיניונים או הארצות של הוד מלכותו ; או

(ב) לאסור מלחמה על הוד מלכותו בכל חלק מהדומיניונים של הוד מלכותו או בכל ארץ שהוכרזה כארץ. הנתונה לחסותו או לממונותו של הוד מלכותו, על מנת לכופף אותו או ללחוץ עליו בכוח לשנות את דרכיו או את מעשיו או על מנת להטיל כח או כפיה או לאיים או להטיל אימה על הסמכות או הרשות המחוקקת אשר באחד הדומיניונים של הוד מלכותו, או בכל ארץ שהוכרזה כארץ הנתונה לחסותו או לממונותו; או

(ג) להסית אדם לכבוש בכח הנשק אחד הדומיניונים של הוד מלכותו, או כל ארץ שהוכרזה כארץ הנתונה לחסותו או לממונותו;

והוא מביא את המזמה הזאת לידי גילוי בפעולה גלויה או בפרסום דבר שבדפוס או שבכתב—יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

הססיע לטלחמת
אזרחים.
שיפוש בכח מזוין
נגד הממשלה וכו'.

53. כל אדם —

(א) אשר מבלי רשות חוקית מנהל, או עושה הכנות לנהל, או עוזר או מיעץ לנהל או לעשות הכנות למלחמה או לכל מעשה מלחמה את כל חלק מתושבי פלשתינה (א"י), או את כל גזע מגזעיה, או חבר אנשים מתושביה, או להם או נגדם.

(ב) המתכוונן או מתאמץ ע"י כח מזוין או ע"י הראית כח מזוין להשיג שנוי בממשלה או בחוקיה או להתנגד להוצאת החוקים לפועל, או לכוף את הנציב העליון או כל חבר מהועד הפועל הממשלתי, או מהמועצה המחוקקת או המועצה המיעצת או כל אדם המפקד על כל כח צבאי או ימי או כל שוטר, לעשות או להמנע מעשות כל פעולה בעלת אופי צבורי או רשמי.

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

הסתה להתקוממות.

54. כל המתאמץ לעשות אחד הדברים הבאים, דהיינו:

(א) להדיח אדם העובד בחילות הצבא בפלשתינה (א"י), או איש מאנשי חיל המשטרה מתפקידו ומנאמנותו להוד מלכותו או לממשלת פלשתינה (א"י); או

(ב) להסית אנשים כאלה לעשות פעולת מרד או כל מעשה בגד או מעשה התקוממות;

(ג) להסית אנשים כאלה להועיד או להתאמץ להועיד התקהלות לשם התקוממות.

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

עורה לחיילים או
לשומרים בפעשי
התקוממות.

55. כל אדם —

(א) העוזר, מסייע או נעשה שותף לכל מעשה התקוממות ע"י סגן, קצין, או חייל בצבאות פלשתינה (א"י), או ע"י כל איש מאנשי המשטרה; או

(ב) המדיח סגן, או חייל בחילות הצבא בפלשתינה (א"י), או בחילות הים של פלשתינה (א"י), או כל איש מאנשי המשטרה למרי, או לבלי לצית

לאיזו פקודה חוקית שניתנה ע"י קצין גבוה הימנו, או מדיח אותו לכל פעולה של אי הכנעה,

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

פיתוי חיילים או שוטרים לברוח.

56. כל העושה אחד המעשים דלקמן באיזה אמצעי שהוא, בין במישרין ובין בעקיפין, דהיינו: —

(א) משדל או מפתה או מנסה לשדל או לפתות כל סגן או חייל בחילות הצבא או בחילות הים או כל שוטר בחיל המשטרה הנ"ל לברוח, או

(ב) עוזר, או מסייע או נעשה שותף לבריחתם של הנ"ל, או

(ג) נותן לאחד האנשים הנ"ל מקלט או מסייע להחביאו, כשיש לו יסוד להאמין שהאדם הנ"ל ברח מגדודו,

יאשם בעוון.

57.— (1) כל אדם המסייע ביודעין ובמתכוין ביד נכרי שהנהו אויב להוד מלכותו והוא שבוי מלחמה בפלשתינה (א"י), בין אם שבוי כזה אסור בבית סוהר ובין שהוא אסור במקום אחר, ובין שהורשה להתהלך חפשי על יסוד דברת הכבוד (פרולה) שלו, להמלט ממאסרו או ממקום כליאתו, או אם הוא מתהלך חפשי על יסוד דברתו, להמלט מפלשתינה (א"י)—יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם;

המסייע לשבוי מלחמה להמלט.

(2) כל המרשה מתוך רשלנות ובנגוד לחוק לכל אדם מאלה שנזכרו בסעיף-קטן הקודם להמלט, יאשם בעוון.

58. בכל עברה מן העברות המוגדרות בפרק זה, כשגלוי המזימה ע"י פעולה גלויה לבצע איוו מטרה היא יסוד מיסודות העברה—הרי כל קשר עם איזה אדם להוציא לפועל את המטרה ההיא וכל פעולה הנעשית ע"י אחד הקושרים למען בצע את המטרה ההיא, תחשב כפעולה גלויה המבליטה את המזימה.

הגדרתה של פעולה גלויה.

59. כל אדם —

קשירת קשר לשם מרד ועלייה.

(א) הקושר קשר עם איש אחד או עם אנשים אחדים לעשות כל פעולה לשם הגשמת כל מזמת מרד המשותפת לשניהם או לכלם; או

(ב) המפרסם מלים או מסמך מתוך מזמה לקומם מרד; או

(ג) שנמצא ברשותו, בלא צידוק חוקי, מסמך המכיל מזמת מרד.

יאשם בעוון.

60.— (1) לצורך הסעיף האחרון דלעיל מזימת מרד היא כונה להביא לידי איבה או לידי בזיון או לעורר אי נאמנות כלפי אישיותו של הוד מלכותו, או כלפי ממשלת המנדט, או כלפי הנציב העליון בכהונתו הרשמית, או כלפי ממשלת פלשתינה (א"י), שנתכוננה עפ"י החוק, או כלפי הנהלת המשפט והצדק, או להסית או לגרות תושבים של פלשתינה (א"י) לנסות ולהשיג שלא באמצעים

סומת מרד.

חוקיים שנוי איזה ענין שהוא בפלשתינה (א"י) שנקבע מטעם החוק; או לעורר אי רצון ואי נאמנות בקרב תושבי פלשתינה (א"י), או לחרחר מדנים ולעורר רגשות שנאה בין חלקים שונים מאוכלוסי פלשתינה (א"י).

(2) מלים, שמתוך היקש, רמוז, או משמעות הנן עלולות להביא לידי אחת התוצאות המתוארות בסעיף־קטן (1) מסעיף זה, תיצורנה הנחה שהאיש שפרסם מלים אלה פרסמן מתוך מזמת מרד; אפס כי אותו האיש יוכל לסתור את ההנחה הזאת אם יוכיח כי בפרסמו את המלים הללו, לא היתה לו כל כונה להביא לידי אחת התוצאות האמורות.

(3) כדי להוכיח מזמת מרד מותר לתביעה הכללית להוכיח שהנאשם פרסם בהודמנויות אחרות מלים שהן ממש אותן המלים שלפי ההאשמה יש בהן מזמת מרד או מלים אחרות שיש בהן מזמת מרד, בתנאי שבמקרה האחרון תתיחסנה המלים במפורש לאותו הענין אשר אליו מתיחסות המלים שלפי ההאשמה יש בהן מזמת מרד.

(4) הטענה שהמלים, אשר לפי ההאשמה יש בהן מזמת מרד, הן אמת, לא תשמש הגנה לאשמה עפ"י הסעיף האחרון.

(5) מותר לכל אדם להשתדל להראות בתום לב:—

(א) שהוד מלכותו או ממשלת פלשתינה (א"י) הוטעו או טעו באחד מן החוקים שלהם;

(ב) שיש שגיאות או פגמים בחוקתה של פלשתינה (א"י) או בממשלה כפי שנתכוננה מטעם החוק, או בהנהלת סדרי המשפט.

חוכחה להום אשמה
לכאורה של פרסום
דבר ע"י מורשה.

61. בהשפט אדם כמרשה על שהמורשה שלו פרסם מלים שלפי הטענה יש בהן מזימת מרד כמוגדר בסעיף 60 מן החוק הזה, או דברי עלבון כמוגדר בפרק 20 דלקמן, יהיה האדם הזה זכאי לצאת נקי מההאשמה אם יוכיח שלושת אלה:—

(א) שהפרסום נעשה בלי רשותו, או בלי הסכמתו או בלי ידיעתו; וכן

(ב) שפרסום הדברים לא בא כתוצאה מחוסר תשומת לב או חוסר זהירות מספיקים מצדו; וכן

(ג) כי עשה את כל אשר היה לאל ידו לעשות למען עזור בקביעת זהותם של האנשים האחראים לכתובתן ולפרסומן של המלים ההן או הדברים ההם.

פרסום יודעות שטר
כדי לגרום פחד
ובהלה.

62.—(1) כל המפרסם או מעתיק הודעה, שמועה או ידיעה העלולות לגרום פחד או בהלה לצבור, או להפריע את שלום הצבור, כשהוא יודע או כשיש לו יסוד להאמין שההודעה, השמועה או הידיעה הנן שקר, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלוש שנים.

(2) הטענה שלא ידע או שלא היה לו יסוד להאמין כי ההודעה או השמועה או הידיעה הנן שקר לא תשמש לו לנאשם הגנה להאשמה עפ"י סעיף־הקטן הקודם, אלא אם כן הוכיח שקודם לפרסום עשה את כל הדרוש כדי לאמת את דיוקן של ההודעה, השמועה, או הידיעה.

63. כל אדם —

המשביע אדם שבועה בלתי חוקית לעבור עברות שנענשים עליהן בסיתה.

(א) המשביע או הנוכח בהשבעה או נותן הסכמתו להשבעה או להתחייבות אחרת מעין שבועה המתכוונת לחייב את הנשבע לעבור עברה שנענשים עליה במיתה; או

(ב) הנשבע שבועה כזאת או מקבל התחייבות כזאת מבלי שיהיה אנוס לכך,

יאשם בפשע, ויהיה צפוי למאסר עולם.

64. כל אדם —

השבעות בלתי חוקיות אחרות לעבור עברות.

(א) המשביע או הנוכח בהשבעה או נותן הסכמתו לכל השבעה או לכל התחייבות מעין שבועה המתכוונת לחייב את האדם הנשבע לעשות את אחד הדברים הבאים, דהיינו: —

(i) להשתתף בכל מעשה התקוממות או מרד,

(ii) לעבור כל עברה שאין נענשים עליה בעונש מות,

(iii) להפריע את שלום הצבור,

(iv) להשתייך לכל התאגדות, אגודה או הסתדרות שנוצרו לתכלית עשיית אחד המעשים הנ"ל,

(v) לציית לצווייו או לפקודותיו של כל ועד או חבר אנשים שהורכבו בנגוד לחוק או של כל מנהיג או מפקד או איש אחר שאין לו הרשות החוקית לצורך זה.

(vi) לבלתי מסור ידיעה או לבלתי העד נגד חבר בהתאגדותו או נגד כל אדם אחר.

(vii) לבלתי גלות כל התאגדות, או אגודה או הסתדרות בלתי חוקית או כל פעולה בלתי חוקית שנעשתה או העומדת להעשות או כל שבועה או התחייבות בלתי חוקית שהושבעה או ניתנה או נתקבלה על ידו או על ידי אדם אחר או את מהותה של שבועה כזאת או של התחייבות כזאת; או

(ב) המקבל שבועה או התחייבות כזאת מבלי שיהיה אנוס לכך,

יאשם בפשע, ויהיה צפוי לעונש מאסר לשבע שנים.

65. אדם שקבל שבועה, או התחייב בהתחייבות, כנוצר בשני הסעיפים האחרונים, לא יוכל לטעון להגנתו שהוא היה אנוס לעשות כך, אלא אם כן הכריז במשך ארבעה עשר יום לאחר השבועה או ההתחייבות, או אם נמנע מכך בכח ממש או מחמת מחלה, בתוך ארבעה עשר יום לאחר גמר המניעה הזאת, ע"י מסירת הודעה בשבועה בפני איזה קצין משטרה, או — אם הוא עובד בפועל בגדודי הצבא או בגדודי המשטרה — ע"י הודעה כזאת או ע"י הודעה לקצין הממונה עליו, את כל אשר הוא יודע בנוגע לענין, לרבות את שם האיש או את שמות האנשים שבפניהם או בנוכחותם קבל את השבועה או את ההתחייבות, וכן את המקום והזמן שבהם נתקבלה השבועה או ההתחייבות.

כפיה—ער כסח יש בה משום הנח.

תרגילים צבאיים
בלתי חוקיים.

66.—(1) כל אדם

(א) אשר בלי רשות מאת הנציב העליון מאמן או מתרגל כל אדם אחר להשתמש בכלי נשק או להתרגל בתרגילים, בתנועות או באימונים צבאיים;
או

(ב) נוכח בכל אספה או בהתקהלות של אנשים שנתקיימו בלי רשות מאת הנציב העליון, כדי לאמן או לתרגל בתרגילים כל אדם אחר להשתמש בכלי נשק או להתרגל בתרגילים, בתנועות או באימונים צבאיים.

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים.

(2) כל המתאמן או מתחנך לשימוש בכלי נשק או בתרגילים או בתנועות או באימונים צבאיים בכל אספה או התקהלות שנתקיימו מבלי רשות מאת הנציב העליון או הנוכח בכל אספה או התקהלות כזאת למען יאמן או יתורגל כאמור, יאשם בעוון.

נסיון לארגן התנקשות
בכח בחוקת מדינה
נכרית.

67.—(1) כל אדם המנסה בפלשתינה (א"י) לארגן או להכין כל קשר בארץ נכרית, כדי להרוס במעשי אלמות את חוקתה של אותה הארץ, או את המשטר הקבוע שבה, או המסייע לקשר כזה או מקל עליו, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עשר שנים.

הסתה למעשה איבה
כלפי מדינות ידירות.

(2) כל אדם אשר, בנשאו נאום במוסד צבורי או אספה צבורית או בפרסמו כל כתב, משתדל להסית למעשי איבה כלפי ממשלת מדינה ידידה יאשם בעוון.

העלבת רגל.

68.—(א) כל המוריד בגלוי, או משחית או עושה כל מעשה כדי לפגוע בדגל או בכל סמל של בריטניה הגדולה; או

(ב) המוריד בגלוי, המשחית או העושה כל מעשה כדי לפגוע בדגל או בכל סמל של כל מדינה ידידה ככונה להראות שנאה או בוז כלפי אותה מדינה, יאשם בעוון.

פרק ט.

עברות כלפי החוקה וסדרי החברה הקיימים.

הגדרת התאגדות
בלתי חוקית.

69. בפרק זה „התאגדות בלתי חוקית” פרושה:

(א) כל חבר אנשים, בין שהוא רשום כחברה ובין שאינו רשום כחברה, אשר, עפ"י עצם חוקתו או בתעמולתו או באופן אחר, מטיף, מסית או מזרז לאיזה מעשה מן המעשים הבלתי חוקיים האלה:—

(i) למגר את חוקתה של פלשתינה (א"י) ע"י מרד או מעשי סבוטז'.

(ii) למגר בכוח או במעשי אלמות את השלטון הקיים של פלשתינה (א"י) או של כל ארץ תרבותית אחרת או של ממשלה מסודרת.

(iii) להשחית את רכושה של פלשתינה (א"י), או את הרכוש שמשמש בו במסחר עם ארצות אחרות או בפלשתינה (א"י), או לפגע ברכוש כזה;

וכן היא כוללת חבר אנשים בין שהוא רשום כחברה ובין שאינו רשום כחברה שהנהו מסונף או שהוא מכוון להיות מסונף לכל הסתדרות, בין בתוך פלשתינה (א"י) ובין מחוצה לה, המטיפה או מעוררת לכל דעה או מעשה המפורטים בסעיף זה.

(ב) כל חבר אנשים, בין שהוא רשום ובין שאינו רשום כחברה, אשר, עפ"י עצם חוקתו או בתעמולתו או באופן אחר, מטיף או מזרז לעשות כל מעשה שתכליתו היא או מכוונת להיות הוצאה לפועל של מזמת מרד כמוגדר בסעיף 60 מהחוק הזה.

(ג) כל חבר אנשים הנדרש עפ"י החק הקיים למסור מודעה על תקנותיו לממשלה, ולא מסר מודעה כזאת או המוסיף להתאסף, אף לאחר שנתפרק עפ"י החק הנ"ל.

ועוד כולל המונח הנ"ל כל סניף, מרכז, ועד, קבוצה או אגף של התאגדות בלתי חוקית, וכל מוסד או בית ספר המתנהלים ע"י התאגדות בלתי חוקית או בהרשאתה.

70. כל אדם למעלה מבן שש עשרה שנה, שהוא חבר להתאגדות בלתי חוקית וכל אדם המשמש בכל משרה או תפקיד בהתאגדות בלתי חוקית, או המשמש כבא כח של התאגדות בלתי חוקית, או המכהן כמורה בכל מוסד או בית ספר המתנהל ע"י התאגדות בלתי חוקית בהרשאתה או לכאורה בהרשאתה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

חברים להתאגדויות בלתי חוקיות.

71. כל המטיף או מזרז בעל פה או בכתב או בכל אופן שהוא לעשות מעשה מן המעשים שהוכרוזו כבלתי חוקיים בסעיף 69 של החק הזה, יאשם בעוון.

המטיף או מזרז להתאגדות בלתי חוקית.

72. כל הנותן או משלם תרומות כסף, דמי חתימה, או נדבות, וכל המבקש תרומות כסף, או דמי חתימה או נדבות, לכל התאגדות בלתי חוקית או על חשבונה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים.

מתן תרומות כסף להתאגדויות בלתי חוקיות או בקשת תרומות למענו.

73. כל המדפיס, מפרסם, מוכר, או מציג למכירה, או מעביר ע"י הדואר, כל ספר, מכתב עתי, חוברת, מודעה, או עתון, בשביל כל התאגדות בלתי חוקית או לטובתה, או כשהדברים הנ"ל יוצאים על ידי התאגדות כזאת, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס שלא יעלה על חמשים פונט או לשני העונשין גם יחד.

פרסום דברי תעמולה של התאגדות בלתי חוקית.

74.—(1) אם סבור הנציב העליון בכל עת שהיא כי שוררת בפלשתינה (א"י) הפרעה תעשיתית רצינית הפוגעת בסחר הארץ או מסכנתו, או הפוגעת במסחר של פלשתינה (א"י) עם ארצות אחרות או מסכנתו, יכול הוא להכריז במגשר שפלשתינה (א"י), נמצאת במצב של חירום, ולצורך הסעיף הזה ישאר מגשר כזה בתקפו עד שיבוטל.

הפרעות בוצעויות. הכרזת שעת חירום.

אנשים השתתפים
בהשבתות (לוקאוסים)
ובשביתות בתוך
הוסט שבו יש
תוקף לסנשר.

(2) כל המשתתף, בתוך אותו הזמן שבו יש תוקף למנשר שנוכר בסעיף-קטן הקודם, בהשבתה או בשביתה בקשר עם ההתעסקות במפעל או בקשר עם הובלת סחורות או נוסעים לצרכי מסחר עם ארצות אחרות או בפלשתינה (א"י), או הממשיך השבתה או שביתה כזאת, או מטיף או מסית להן, או מסייע בידי המשתתפים בהן או מזרזם לכך; או העושה אחת הפעולות דלעיל בקשר עם ההתעסקות במתן כל שרות צבורי בפלשתינה (א"י) או של כל מחלקה ממשלתית או רשות עירונית בפלשתינה (א"י), יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

עברות כלפי החוקת
השרותים הצבוריים,
החובלת וכו'.

75. כל אדם אשר ע"י מעשה אלמות כלפי גופו או רכושו של כל אדם שהוא, או ע"י איום או הפחדה בע"פ או בכתב, מאיזה מין שהם, או ע"י חרם או איום לחרם כלפי הנפש והרכוש מבלי סבה או הצדקה מספיקות: —

(א) מכשיל או מפריע להחזקת כל שרות צבורי או מחלקה ממשלתית או רשות עירונית בפלשתינה (א"י).

(ב) מכריח או מפתה כל אדם העובד בשרות צבורי או במחלקה ממשלתית או ברשות עירונית בפלשתינה (א"י) או העובד בקשר עם החזקתם של השרותים הנ"ל, להתפטר מעבודתו או לעזוב אותה.

(ג) מונע כל אדם מלהציע או לקבל עבודה בכל שרות צבורי או מחלקה ממשלתית או רשות עירונית בפלשתינה (א"י), או בקשר עם החזקתם של השרותים הנ"ל.

(ד) מכשיל או מפריע הובלת סחורות או נוסעים לצרכי מסחר עם ארצות אחרות או בפלשתינה (א"י).

(ה) מכריח או מפתה כל אדם העובד בהובלת סחורות או נוסעים לצרכי מסחר עם ארצות אחרות או בפלשתינה (א"י), או בקשר עם השרותים הללו, להתפטר מעבודתו או לעזוב אותה; או

(ו) מונע כל אדם מלהציע או מלקבל עבודה בקשר עם הובלת סחורות או נוסעים לצרכי מסחר עם ארצות אחרות או בפלשתינה (א"י).

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתים ימים.

משפט על עברות
עפ"י פרק זה.

76. שום משפט פלילי לא יוגש על כל עברה עפ"י הפרק הזה אלא ע"י היועץ המשפטי או בהסכמתו.

פרק י.

עברות הפוגעות ביחסים עם מדינות אחרות ובשלום החיצוני.

חילול כבוד שליטים
של מדינות נכריות
וכו'.

77. כל המפרסם מבלי הצדקה או צידוק — שהיו נחשבים למספיקים אילו התייחסו הדברים לחילול כבודו של אדם פרטי — כל דבר המכוון להקרא, או כל אות או סימן נראים לעין המכוונים להמיט חרפה, לנבל, או לעורר איבה או בוז ולהוריד מגדולתו כל נסיך או שליט, או כל ציר או נושא משרה רמה, של כל מדינה או ארץ נכריה מחוץ לפלשתינה (א"י), יאשם בעוון ויהיה צפוי לקנס

של מאה פונט. ואם אותו הדבר או האות או הסימן עלולים או מכוונים להפר את השלום והידידות שבין פלשתינה (א"י) ובין אותה מדינה או ארץ, יאשם אותו אדם בעוון.

פירטות (שוד ים). 78. כל העושה מעשה פירטות או כל מעשה פשע הקשור או מתיחס לפירטות, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

פרק י"א.

התקהלויות בלתי חוקיות, בלבולים ועברות אחרות כלפי שלום הצבור.

הגדרות. 79.—(1) שלשה אנשים או יותר שנקהלו לשם עברה, או, לאחר שנקהלו כדי

להוציא לפועל איזו מטרה משותפת, מתנהגים באופן הנותן לאנשים שבסביבה יסוד נכון לחשוש שהאנשים שהתקהלו כך יפרו את השלום או שע"י התקהלות כזאת יסיתו אנשים אחרים להפר את השלום, מבלי שיהיה צורך בכך ומבלי עילה מספקת, הרי תהיה התקהלותם של אנשים אלה התקהלות בלתי חוקית.

התקהלות בלתי חוקית.

(2) עצם העובדא שההתקהלות המקורית היתה חוקית אינה חשובה כל עיקר אם בהתקהלם התנהגו האנשים באופן האמור לעיל מתוך מטרה משותפת.

(3) התקהלות בלתי חוקית שהחלה לבצע את המזמה שלשמה נתקהלה ע"י הפרת השלום והטלת אימה על הצבור, תקרא התקהלות פרועה, והאנשים הנקהלים יקראו מתקהלים לשם מהומות.

מהומות.

80. כל המשתתף בהתקהלות בלתי חוקית יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

עונשה של התקהלות בלתי חוקית.

81. כל המשתתף במהומות יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתיים ימים.

עונשו של משתתף במהומות.

82. כל מושל מחוז או פקיד מחוז או שופט שלום או, בהעדרו, כל קצין משטרה ממדרגת מפקח (אינספקטור) או למעלה מזה, שנקהלו בפניו שלושה אנשים או יותר בצורה פרועה, או החושש שמהומות עומדות להערך ע"י שלושה אנשים או יותר שהתקהלו בפניו, יוכל לצוות על הפורעים או על האנשים שהתקהלו כך להתפזר בשלום לאחר שהודיע על מציאותו בתקעו בחצוצרה או בשרקו במשרוקית או ע"י כל אמצעי דומה לזה, או ע"י ירית אור, "וירי" מאקדח.

סתו צו פפורעים להתפזר.

83. אם לאחר עבור זמן מספיק מעת מסירת ההודעה או הצו הנ"ל או לאחר שמתן הודעה כזאת או צו כזה נמנעו בכוח, מוסיפים שלושה אנשים או יותר להתקהל יחדו באופן פרוע, יכול כל אדם המורשה ליתן הודעה או צו כנוכח בסעיף הקודם, או כל שוטר או כל אדם המשמש כמסייע לאותו אדם או שוטר, לעשות את כל הנתון כדי לפזר את כל האנשים המוסיפים להתקהל כך, או כדי לתפשם כלם או מקצתם, ואם התנגד איזה אדם לתפישה, יכול האדם המורשה כנ"ל להשתמש באותו הכוח שיהיה בו צורך מספיק כדי

פזר מתקהלים פרועים.

להתגבר על ההתנגדות הזאת, והוא לא ישא בכל אחריות פלילית או אזרחית על גרמו נזק או מות לכל אדם או נזק לכל רכוש מחמת השמוש בכח כזה.

מהומות לאחר שניתן צו להחפז.

84. אם נמסרה מודעה וניתן צו לאנשים המשתתפים בהתקוממות או המתקהלים לצורך עריכת מהומות, להתפזר, הרי כל אדם המשתתף או מוסיף להשתתף בבלבולים או בהתקהלות, לאחר הנתן המודעה והצו, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

המונע או שם מכשול על דרך מסירת הסודות.

85. כל המונע בכח או שם מכשול על דרך מסירת מודעה, כנזכר בסעיף 82, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים, ואם נמנעה על ידי כך מסירת המודעה, הרי כל אדם היודע שמסירת ההודעה נמנעה כך, ומשתתף או מוסיף להשתתף במהומות או בהתקהלות, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

פורעים המהרסים בנינים וכו'.

86. אנשים המתקהלים בצורה פרועה והורסים או מחריבים או מתחילים להרוס או להחריב באופן בלתי חוקי כל בנין, או ספינה, או מסלת ברזל, או מכונה, או מבנה, או כל קו טלגרף, או קו חשמלי, או קו צנור או כל צנור להספקת מים, — יאשם כל אחד מהם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

פורעים הנורסים נוקים לכנינים וכו'.

87. כל אחד מן האנשים המתקהלים בצורה פרועה וגורמים נזק בדרך בלתי חוקית לכל דבר מהדברים הנזכרים בסעיף הקודם יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים.

המונע את הפלגתה של ספינה ע"י סחופות.

88. כל האנשים אשר בהתקהלם בצורה פרועה הם מונעים באופן בלתי חוקי ובכח, או שמים מכשולים על דרך טעינתה, או פריקתה, או הפלגתה, או נהיגתה של אניה, או העולים בכוח ושלא כחוק באניה, מתוך כוונה לעשות את המעשים האמורים, יאשמו בעוון.

הנושא כלי נשק

89. כל הנושא בגלוי מבלי עילה חוקית כל כלי נשק או כלי זין מחבל באופן בלתי חוקי, יאשם בעוון, וכלי הנשק או כלי הזין שלו יוחרמו.

פניונות.

90. כל אדם אשר יביא מחו"ל, או המייצר, מוכר, מציע או מציג למכירה או נושא או חוגר פגיון בכל מחוז, אזור או מקום שהנציב העליון הטיל עליהם הוראות סעיף זה — יאשם בעוון.

סכינים.

91. כל אדם אשר, בכל מחוז, אזור או מקום שהנציב העליון הטיל עליהם הוראות סעיף זה, ישא או יחגור כל סכין מחוץ לביתו הוא, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת:

בתנאי ששום אדם לא יחשב כאילו עבר עברה על סעיף זה, אם יוכיח שנשא או חגר סכין כזה מחוץ לביתו שלו לשם איזו מטרה חוקית שלשמה היה צורך בסכין:

ובתנאי שמפקד המשטרה המחוזית של המחוז שבו נמצא האדם כשהוא נושא או חוגר כל סכין יכול, לפי הכרעת דעתו הוא, ובהתחשב עם כל המסבות שבאותו המקרה, לצוות בלתי להגיש כל משפט עפ"י הסעיף הזה.

92. הפקיד הממונה על כל תחנת משטרה או משמר, יכול לצוות כי ייערך חיפוש אצל כל אדם החשוד בנשיאת סכין או פגיון בניגוד להוראות חוק זה ויכול לתפוס את הסכין או הפגיון. ספכות לתפוס פגיונות וסכינים.

93. שום דבר הנאמר בחוק הזה לא ימנע כל אדם מלשאת סכין מתקפל, בתנאי שאין לסכין המתקפל להב שארכו יותר מעשרה סנטימטרים, בין שהוא מסתיים בחוד שנון ובין שאינו מסתיים בחוד שנון, וכן בתנאי שהסכין לא יהיה עשוי באופן שאפשר יהיה להפכו לפגיון או לסכין בעל להב קבוע בעזרת קפיץ או באמצעי אחר. סכינים מתקפלים.

94. כל פגיון או סכין שבגללם נתחייב אדם בהפרת החק הזה יותרם. החרמה.

95. בפרק זה: — הנדרות.

„הוטל ע"י הנציב העליון" פירושו הוטל ע"י הנציב העליון במועצה עפ"י צו שנתפרסם בעתון הרשמי.

„פגיון" פירושו כל חרב או כל סכין או מכשיר אחר שיש להם להב בעל חוד שנון ואשר לא נועדו מלכתחילה לשימוש במקצוע, במלאכה או בעסק או לצרכי בית; בתנאי שכל חרב, סכין או מכשיר אחר כנ"ל, כשהם נישאים ע"י אדם, יהא דינם כדין פגיון בגדר פרק זה חוץ אם נועדו מלכתחילה לשימוש במקצוע, במלאכה או בעסק המתנהלים ע"י אותו אדם או לצרכי בית, ואם הם נישאים ע"י אותו אדם לשם השימוש בהם במקצוע או במלאכה או בעסק הנ"ל או לצרכי בית.

„סכין" כולל כל מכשיר שאינו פגיון ושיש לו להב, בין שהלהב הוא בעל חוד שנון ובין שאינו בעל חוד שנון.

96. כל הנכנס לתחום קרקע או לבנין באלמות, כדי לקנות חזקה בהם, בין שאלמות כזאת נוצרת מתוך השמוש בכוח ממש כלפי אדם אחר, או מתוך השמוש באיומים, או מתוך ההתפרצות בכוח לתוך בית כזה, או מתוך הקהלת מספר בלתי רגיל של בני אדם, יאשם בעוון. עוון כזה קרוי כניסה בכוח. כניסה בכוח.

אין נפקא מינה אם יש לו לאותו האדם זכות להכנס לתחומי הקרקע או אם אין לו זכות כזאת, אולם אדם הנכנס לקרקעות או לבתים השייכים לו אלא שהם מסורים לפיקוחו של שמשו או סוכנו, אינו עובר עברה של כניסה בכוח.

97. כל המחזיק בפועל בקרקע מבלי שמץ זכות, וקונה בה חזקה בצורה העלולה להביא לידי הפרת השלום או לידי חשש מספיק להפרת השלום כלפי אדם המורשה עפ"י החק להחזיק בקרקע יאשם בעוון. עוון כזה קרוי תפיסה בכח. תפיסה בכוח.

98. כל המשתתף שלא כחוק בקטטה במקום צבורי יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת. עוון כזה יקרא „קטטה במקום צבורי". קטטה במקום צבורי.

99. כל המזמין אדם אחר לדוֹקֵרב או מנסה לגרות אדם אחר לצאת לדוֹקֵרב או המנסה לגרות אדם להזמין אדם אחר לדוֹקֵרב, יאשם בעוון. הזמנה לדוֹקֵרב.

(א) המאיים להתפרץ לתוך מעון או להסב לו נזקים, מתוך כונה להפחיד או להרגיז כל אדם; או

(ב) היררה מתוך כלי ירייה טעונים או מפר את השלום באיוז צורה אחרת, מתוך כונה להבעית כל אדם במעון; או

(ג) המאיים על אדם אחר בנזק לגופו או לשמו הטוב או לרכושו, או לשמו הטוב של כל אדם שאדם אחר זה מעונין בו, והוא מתכוין במעשה זה להביא לידי כך שאיזה אדם יעשה מעשה שהוא אינו מחוייב עפ"י החוק לעשותו, או שאיזה אדם לא יעשה איזה מעשה שהוא רשאי עפ"י החק לעשותו.

יאשם בעוון.

101.—(1) כל האשם, בעודו שכור בכל מקום צבורי, בהתנהגות פרועה שכות. יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלושה חדשים או לקנס שלא יעלה על עשרה פונטים או לשני העונשין גם יחד.

(2) כל אדם המחזיק בכלי ירייה טעון או בסכין או בכלי נשק קטלני אחר כשהוא שכור, מותר לתפשו מבלי צורתפישו, ויאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של עשרים פונט או לשני העונשין גם יחד.

(3) כל המספיק משקאות משכרים לאדם שהנהו כבר שכור או לכל אדם הנראה כפחות מבן י"ח, או המזרז כל אדם צעיר לשתות משקאות משכרים, יאשם בחטא ויהיה צפוי לקנס של חמשה פונטים.

(4) אם האדם המספיק את המשקאות המשכרים, או המזרז אחר לשתותם, נהו בעליו של כל בית עסק שבו נמכרים משקאות משכרים, או אם הוא פקיד בכל בית עסק כזה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלושה חדשים או לקנס של עשרה פונטים או לשני העונשין גם יחד.

הפרעה.
והעלבת אדם
בפומכיו.

102.—(1) כל המקים רעש או המולה במקום צבורי מבלי סבה מספקת בצורה העשויה להפריע את התושבים או להביא לידי הפרת השלום, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלושה חדשים או לקנס של חמשה פונטים או לשני העונשין גם יחד.

(2) כל העולב אדם בכל מקום צבורי באפן העלול לגרום לכך שכל אדם הנוכח בשעת מעשה יפר את השלום, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חדש ימים או לקנס של עשרה פונטים או לשני העונשין גם יחד.

השחתת סודעות.

103. כל הקורע, מטשטש, או משמיד בזדון ומבלי הרשאה חוקית, כל מודעה, הודעה, או מסמך שהודבקה, או שעומדים להדביקם, בכל בנין או בכל מקום צבורי עפ"י ההוראות של כל חק או של כל תקנות בית דין, או בפקודתו של כל אדם העובד בשרות הצבור, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חדש ימים או לקנס של חמשה פונטים.

104. כל המנסה למנוע או להכשיל או להפריע כל בחירות צבוריות ע"י כל מין כוח, מעשה אלמות, או איומים, או ע"י כל מעשה שהנהו עברה שנענשים עליה עפ"י החק הזה — יאשם בעוון.

המונע ככח או באיומים עריכת בחירות.

105. כל העושה מעשה: —

הגורם נזק לצבור.

(א) העלול לגרום או להביא לידי היזק צבורי; או

(ב) עלול להיות לרעת הצבור,

יאשם בעוון.

מסכת ב.

עברות כלפי ההנהלה של רשות חוקית.

פרק י"ב.

שוחד ושמוש לרעה במשרה.

106. כל אדם —

פקידי הממשלה הלוקחים שוחד.

(א) אשר בשמשו במשרה בשרות הממשלה הוטל עליו למלא איזה תפקיד בעקב המשרה הזאת, והוא דורש באי יושר, או מקבל, או משיג, או מסכים, או מנסה לקבל או להשיג, כל נכס או טובת הנאה מאיזה מין שהוא, לעצמו או לכל אדם אחר, חלף כל דבר שכבר נעשה או שלא נעשה או חלף כל דבר שיעשה או אשר לא יעשה לאח"כ מצדו בשעת מילוי תפקידי משרתו; או

(ב) הנותן, מעניק או משיג או מבטיח או מציע לתת או להעניק או להשיג או לנסות להשיג באי-יושר לכל אדם המשמש בשרות הממשלה או למענו או לכל אדם אחר, או למענו, חלף כל נכס או טובת הנאה מאיזה מין שהם בגלל כל מעשה או אי-מעשה כזה מצד האדם המשמש כאמור;

יאשם בעוון.

107. כל העובד בשרות הממשלה ולוקח או מקבל מידי כל אדם לצורך מילוי תפקידו כפקיד כזה, כל פרס מחוץ לשכרו ומשכרתו הנכונים, או כל הבטחה לפרס כזה, יאשם בעוון.

פקיד ממשלה החוסס כסף וכו'.

108. כל העובד בשרות הממשלה ואוכף או מצוה לאכוף על כל אדם בכוח או במעשה אלמות כדי להוציא מפיו או מפי כל אדם שהוא בן משפחתו וידי על עברה או כל ידיעות בנוגע לעברה, יאשם בעוון.

נגישה ע"י פקיד ממשלה.

109. כל העובד בשרות הממשלה ומקבל נכסים או טובת הנאה מאיזה מין שהוא לעצמו, על תנאי, בין בפירושו או מכללא, שהוא ישא פניו של נתן הנכסים או של המעניק את טובת ההנאה או של כל אדם שאותו האדם מעונין

פקידי ממשלה המסבלים נכסים כדי להראות משוא פנים.

בו, בכל טרנסאקציה התלויה ועומדת או העומדת להעשות בין האדם הנותן את הנכסים או המעניק את טובת ההנאה או כל אדם שהוא מעונין בו, ובין כל אדם העובד בשירות הממשלה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתיים ימים, או לקנס של מאה פונט או לשני העונשין גם יחד.

מקירים שהוטלה עליהם הנהלת נכסים מפיו מיוחד או שהוטלו עליהם תפקידים מיוחדים.

110.—(1) כל העובד בשירות הממשלה ובתוקף משרתו הוטלו עליו איזה תפקידים משפטיים או אדמיניסטרטיביים בנוגע לנכסים ממין מיוחד, או בנוגע להנהלת כל חרושת, מלאכה, או עסק ממין מיוחד, ולאחר שרכש, בין בדרך ישרה ובין בעקיפין, טובת הנאה פרטית בכל נכסים כאלה או בחרושת כזאת או במלאכה כזאת או בעסק כזה הוא מוסיף למלא אחד התפקידים האלה בקשר עם הרכוש, החרושת, המלאכה או העסק שבהם יש לו טובת הנאה כזאת או בקשר עם התנהגותו של כל אדם ביחס לאלה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

(2) משפט על עברה עפ"י הסעיף הזה לא יוגש אלא ע"י היועץ המשפטי או בהסכמתו בלבד.

תביעות כוונות. מצד מקירים.

111.—(1) כל העובד בשירות הממשלה בתפקיד הדורש מאתו או מאפשר לו להגיש דינים וחשבונות או חשבונות בנוגע לכל סכום שצריך לשלמו לו לעצמו או לאדם אחר, או שתובעים את תשלומו לו לעצמו או לכל אדם אחר, או בנוגע לכל ענין שדרוש לקיימו לצורך כל תשלום כסף או מסירת סחורות לכל אדם, ומגיש דין וחשבון או חשבון בנוגע לכל ענין כזה שהנחה, לפי ידיעתו, בלתי נכון באיזה פרט חשוב, יאשם בעוון.

(2) משפט על עברה עפ"י הסעיף הזה לא יוגש אלא ע"י היועץ המשפטי או בהסכמתו בלבד.

שמוש לרעה בסרת.

112.—(1) כל אדם אשר בעבדו בשירות הממשלה —

(א) עושה או מצוה לעשות מתוך שמוש לרעה בסמכות המסורה לו במשרתו כל מעשה חמס הפוגע בזכויותיו של אחר; או

(ב) נכנס למעונו של אדם למרות רצונו של אותו אדם כשאיננו מורשה לכך עפ"י החק או מבלי לקיים את הפורמליות הקבועה עפ"י החק;

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתיים ימים.

(2) משפט פלילי על עברה עפ"י סעיף זה לא יוגש אלא ע"י היועץ המשפטי או בהסכמתו בלבד.

תעורות כוונות.

113. כל הרשאי או חייב עפ"י החק ליתן תעודה בנוגע לאיזה ענין העשויה לפגוע לרעה בזכויותיו של איזה אדם, והוא נתן תעודה כשהוא יודע שהיא כוזבת בפרט חשוב, יאשם בעוון.

הלוקח לעצמו שררה שלא כדיו.

114. כל אדם —

(א) שאינו פקיד בתי המשפט והוא מתימר כאילו הוא מכהן כפקיד בתי המשפט; או

(ב) המתימר בלי רשות לכהן כאדם שהחק יפה את כחו להשביע או לקבל הצהרה גלויה, או הן צדק, או הצהרה בשבועה או לעשות כל מעשה אחר בעל אופי צבורי שאינו יכול להעשות אלא ע"י אנשים שהורשו לכך ע"י החק בלבד;

(ג) המציג את עצמו כאדם המורשה עפ"י החק לחתום על מסמך המעיד על תכנו של פנקס או זכרון דברים הנערכים עפ"י הרשאה חוקית או המעיד על עובדא או על מאורע, וחותם על מסמך כזה כאדם המורשה לעשות זאת בעוד שבאמת אין הוא מורשה לכך, ויודע הוא שאינו מורשה לעשות זאת.

יאשם בעוון.

115. כל אדם:—

המתראה כפקיד
ממשלה.

(א) המתראה כאדם העובד בשרות הממשלה בשעה שזה האחרון נדרש לעשות איזה מעשה או להיות נוכח בכל מקום לרגלי שירותו; או

(ב) המציג עצמו שלא כדין כאדם העובד בשרות הממשלה ומתימר לעשות כל מעשה או להיות נוכח בכל מקום לצורך עשית כל מעשה בתוקף משרה כזאת.

יאשם בעוון.

פרק י"ג.

עברות הנוגעות להנהלת המשפט.

116. בפרק הזה יהיו למונחים הבאים הפרושים שבצדם מלבד אם ענין הכתוב יחייב פרוש אחר:

הנדרות.

„עדות“ פרושה הודעות הנמסרות בעל פה או בכתב דרך־עדות והיא כוללת:—

(א) חוות דעת הניתנת בעדות,

(ב) תרגומים הנעשים ע"י תורגמנים בכל מ"מ משפטי,

(ג) הודעות הנמסרות ע"י תובע או נתבע בתביעה אזרחית או ע"י תובע אזרחי במשפט פלילי,

אך אין היא כוללת הודעות שנמסרו שלא בשבועה ע"י הנאשם במשפט פלילי.

„הצהרה“ פרושה עדות הניתנת שלא בשבועה.

117.—(1) כל אדם הנותן בידועין במו"מ משפטי עדות שקר בענין שיש לו חשיבות לגבי שאלה התלויה באותו מו"מ משפטי, יאשם בפשע. פשע כזה קרוי „עדות שקר“.

עדות שקר והרחח
לעדות שקר.

אין נפקא מינה אם העדות ניתנת בשבועה או עפ"י כל סנקציה אחרת המאושרת עפ"י החק או בתורת הצהרה בלבד.

הצורות והטכסים שהשתמשו בהם בהשבעת אדם הנותן עדות או בחיובו בדרך אחרת לדבר אמת אינם עיקר, אם הסכים הלה לצורות ולטכסים שהשתמשו בהם.

אין נפקא מינה אם בית המשפט או בית הדין הורכבו כהלכה או ישבו לדין במקום המתאים, או לא. אם ישבו כבית משפט או כבית דין במו"מ משפטי שבו ניתנת העדות.

אין נפקא מינה אם האדם הנותן עדותו הוא עד כשר או אינו עד כשר, וכן אין נפקא מינה אם העדות ראויה להתקבל במו"מ המשפטי או אינה ראויה להתקבל.

(2) כל המפתה אדם אחר להעיד עדות שקר, ונפתה הלה והעיד, יאשם בפשע. פשע כזה קרוי „הדחה לעדות שקר“.

118. כל המעיד עדות שקר, או מדיח אחר להעיד שקר, יהיה צפוי למאסר שבע שנים.

עונשו של המעיד עדות שקר.

119. כל שמתוך כונה להתעות בית משפט או בית דין במו"מ משפטי: —
(א) בודה עדות שלא בדרך עדות שקר או הדחה לעדות שקר; או
(ב) משתמש ביודעין בעדות בדויה כזאת,
יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

חבורה עדות.

120. כל שביודעין נשבע לשקר או נותן הן צדק בשקר או הצהרת שקר בפני אדם המורשה להשביע או לקבל הצהרה, יאשם בעוון.

הנשבע לשקר.

121. כל העושה איזה מעשה תרמית או אונאה או הנותן או מראה ביודעין לאדם הנקרא או עתיד להקרא להעיד במו"מ משפטיים, הודעת שקר, טענת שקר, אות או כתב כוזבים, מתוך כונה להשפיע על עדותו של אדם זה כעד, יאשם בעוון.

המסרה עוים.

122. כל המכלה בודון כל ספר, מסמך או כל דבר אחר או המקלקל אותם עד בלי יכולת לקרוא בהם או להבין את תכנם, או לזהות אותם, והוא יודע שהספר, המסמך, או הדבר האחר מאיזה מין שהוא, נדרשים או עתידים להיות נדרשים כחמר הוכחה במו"מ משפטי, מתוך כונה למנוע את השמוש בהם כבחמר הוכחה — יאשם בעוון.

המכלה חוטר הוכחה.

123. —(1) כל המוסר ליועץ המשפטי, או לשוטר, או לפקיד אחר הזכאי להגיש תביעה פלילית, ידיעה בכתב על מעשה עברה המחייבת עונש עפ"י החק, והוא יודע שהידיעה כוזבת, יאשם בעוון.

המוסר ידיעות כוזבות.

אין נפקא מינה אם הרשות שלה נמסרה הידיעה היתה בת סמך לקבל את הידיעה, או לא היתה בת סמך לכך.

אין נפקא מינה אם הוגש המו"מ המשפטי בהתאם לידיעה או לא הוגש.

(2) אם כתוצאה מידיעה בכתב כזאת הובא אדם למשפט ואותו אדם זוכה בדין בכל משפט שהתברר עפ"י הוראות סעיף זה בקשר עם אותה ידיעה בכתב, תהא זו מחובת הנאשם להוכיח כי לא ידע כי אותה ידיעה היתה כוזבת.

124. כל אדם —

(א) הקושר קשר עם אדם על מנת להאשים בשקר אדם אחר בדבר פשע או על מנת לעשות כל דבר אחר כדי להכשיל, למנוע, לעות או להטות משפט; או

הקושר קשר להטות משפט והמונע עדים מלהעיד.

(ב) המניא, עוצר או מונע אדם המחוייב עפ"י החק להופיע כעד וליתן עדותו, מלהופיע ולהעיד, או שהוא מתאמץ לעשות זאת, כדי להפריע את מהלכו הנכון של משפט צדק; או

(ג) המפריע או מתערב בדרך אחרת או מונע בידועין הוצאת מעשה-בית-דין לפועל אם אזרחי ואם פלילי, יאשם בעוון.

125. כל המשתדל, ע"י תחינה או בקשה הנשלחת לשופט, או לשופט שלום או לפקיד מסדר, או לכל פקיד מפקידי בית משפט, להשפיע שלא כדין על תוצאה של איזה מ"מ משפטי, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר לשנה אחת או לקנס של חמשים פונט, או לשני העונשין גם יחד.

המשתמש בהשפעה שלא כדיו.

126. כל המפרסם חדשות, דינים וחשבונות או דברי בקורת ע"י כל אמצעי פרסום העשוי להשפיע על דעתם של שופט, שופט שלום או פקיד מסדר אשר יהיו נדרשים להחליט בכל משפט או מ"מ משפטי אחר העומד לדיון בפני בית משפט, או להשפיע על דעתם של העדים או למנוע אנשים מלתת ידיעות לשלטונות, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים.

המפרסם דבר על מנת להשפיע.

127. כל המפרסם מתוך כוונה רעה, ע"י כל אמצעי פרסום, דו"ח בלתי מדויק על מהלך המ"מ המשפטי בבית משפט, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים.

המפרסם דו"ח בלתי נכון על מהלך מ"מ משפטי.

128. כל הפותח החתמה ע"י כל אמצעי פרסום, או הנותן לה פרסום, לצורך תשלום כל קנס, הוצאות משפט ודמי נזק שבית המשפט פסק להטילם במשפט פלילי, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים.

המזמין אנשים לתרום כספים לשם תשלום קנס.

129. כל המבקש, המקבל, המשיג או המסכים או מנסה לקבל או להשיג כל רכוש או טובת הנאה מכל מין שהוא לעצמו או לכל אדם אחר על יסוד כל הסכם או תנאי שהוא יכפר ענשו של פשע או שיעלים פשע אשר לפי החק אינו ניתן להתכפר, או שימנע ממשפט פלילי בשל פשע כזה, או יפסיקנו או יעכבנו, או שיעכב כל עדות על פשע כזה, יאשם בעוון.

כפורי פשעים.

130. כל אדם: —

(א) המציע בפומבי פרס בעד החזרת כל רכוש שנגנב או שאבד, והוא משתמש בהצעתו במלים המתכוונות לומר שלא תשאלנה כל שאלות או שהאדם אשר יביא את הרכוש הנ"ל לא יתפש ולא יפגעו בו; או

מודעות על רכוש גנוב.

(ב) המציע בגלוי להחזיר לכל אדם אשר קנה כל רכוש גנוב או אבוד או הלוה עליהם כסף, את הכסף אשר שלם או הלוה או כל סכום כסף אחר או פרס בעד החזרת הרכוש; או

(ג) המדפיס או מפרסם כל הצעה כזאת.

יאשם בעוון.

131.—(1) כל אדם—

המכוח את בית המשפט.

(א) המשתמש בין בעל פה ובין בכתב, במלים של כל שופט, בין שהוא שופט בבית משפט בעל שפוט אזרחי או שפוט פלילי או שפוט דתי, או שהוא שופט שלום, בקשר עם משרתו, מתוך כוונה להוציא עליו שם רע בתפקיד זה; או

(ב) המפרסם כל דברי גידופין נגד שופט בין שהוא שופט בבית משפט בעל שפוט אזרחי או פלילי או דתי או שופט שלום, מתוך כוונה להטיל עליו חשד או בזיון בהנהלת המשפט,

יאשם בעוון.

הסעיף יחול גם על מ"מ משפטי בפני פקיד סטור.

בתנאי שוכוח בגילוי לב ובדרך ארץ על טיב החלטה של שופט בשאלה בעלת ענין צבורי לא יחשב לעברה עפ"י הסעיף הזה.

(2) הוראות הסעיף הנה תחולנה על מ"מ משפטי של פקיד מסדר כשהוא דן בתביעות עפ"י פקודות סידור עניני קרקעות, ממש כאילו שמש הפקיד הנה בבית משפט.

פרק י"ד.

הצלה, מנוסה, והכשרת פקידים של בית משפט.

132.—(1) כל המציל בכוח או מנסה להציל בכוח כל אדם מידי משמר שהוא הצלה.

נתון. בו לפי החוק, הרי

(א) אם האדם האחר נידון למות או למאסר לכל ימי חייו או שנאשם בעברה שנענשים עליה בעונש מות או במאסר עולם, יאשם הממלט בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם; או

(ב) אם האדם האחר נאסר על יסוד האשמה או פסק דין על כל עברה, שאינה מן העברות המפורטות לעיל, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים; או

(ג) בכל מקרה אחר — יאשם בעוון.

(2) אם הניצול נמצא במשמר של אדם פרטי, צריך שיהא העברין יודע שהניצול נמצא במשמר כזה.

מנוסה. 133. כל אדם אשר, בהיותו נתון במשמר חוקי על כל עברה פלילית, נמלט מאותו משמר הרי: —

(א) אם נאשם או נתחייב בפשע, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים; או

(ב) בכל מקרה אחר יאשם בעוון.

134. כל אדם —

העוזר לאסירים להמלט.

(א) המסייע לאסיר להמלט או לנסות להמלט ממשמר חוקי; או

(ב) המכניס כל דבר או גורם להכנסת כל דבר לבית סוהר כדי להקל על מנוסתו של אסיר.

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים.

135. כל אדם אשר, לאחר שכל פקיד ממשלה, שוטר, או אדם אחר פקד עליו כחוק לסייע במניעת פשע, או במאסר של כל אדם או כדי למנוע בעד הצלתו או מנוסתו של כל אדם, מסרב לתת עזרה כזאת או מתרשל בנתינתה לפי יכלתו, יאשם בעוון.

המסרב או מתרשל לעזור לפקיד ממשלה במניעת פשע.

136. כל המקבל, מעתיק, מעכב, מעלים, או מעביר רכוש לאחר שנתקבל או נלקח עפ"י מעשה בית-דין או ברשות כל בית-דין, ועושה את המעשים הנ"ל ביודעין ומתוך כונה לעכב או להכשיל את העקול או את מעשה בית-הדין יאשם בעוון.

המעתיק וכו' נכסים המעוקלים בחק.

137. כל המשבר ביודעין או מוציא ביודעין כל חותמת שהוטבעה עפ"י צו של רשות רשמית או של בית משפט, או הפוסל אותה לשימוש, יאשם בעוון ויהיה צפוי לעונש מאסר לשנתיים ימים. ואולם אם העברין הופקד כשומר על החותמת, יהיה צפוי לעונש מאסר לשלוש שנים.

שבירת החותמת.

138. כל אדם אשר, לאחר שהופקד כשומר על חותמת שהוטבעה עפ"י צו של כל רשות רשמית או של בית משפט, מרשה מתוך רשלנות שהחותמת תשובר, תוצא, תפסל לשימוש, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של חמשים פונט.

התרשלות בשמירת החותמת.

139. כל השם מכשולים ביודעין על דרך כל אדם שהוטל עליו כחוק להוציא לפועל כל צו של בית משפט או המתנגד לו, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

השם מכשולים על דרך פקיד בית המשפט.

פרק ט"ו.

עברות שונות כלפי רשות רשמית.

140. כל העובד בשרות הממשלה, ואגב מלוי תפקידי משרתו עשה כל תרמית או מעילה באמון, שיש בהם משום פגיעה בצבור, בין שהתרמית או המעילה באמון היו נחשבים לעברה פלילית ובין שלא היו נחשבים לעברה פלילית אילו נעשו כלפי אדם פרטי, יאשם בעוון.
141. כל העובד בשרות הממשלה ומתחיל בודון במילוי כל תפקיד אשר הוא מחוייב עפ"י החק למלאו, יאשם בעוון, בתנאי שמילוי התפקיד הזה אינו כרוך בסכנה גדולה מזו שאדם בעל פעילות ובריאות רגילות עלול להתקל בהן.
142. כל הממרה ביודעין כל חק מתוך שעשה מעשה שהחק אוסר לעשותו או שנמנע מעשות מעשה שהחק דורש לעשותו, והנוגע לצבור או לכל חלק מן הצבור, יאשם בעוון, ואם לא נראה מתוך החק שהיתה כונה לקבוע איזה עונש אחר בעד המראה כזאת, יהיה צפוי למאסר שנתיים ימים או לקנס של מאה פונט או לשני העונשין כאחד.
143. כל הממרה כל צו או פקודה שניתנו כהלכה ע"י כל בית משפט, או ע"י כל פקיד או ע"י כל אדם המשמש בכל תפקיד ממשלתי, והמורשה כהלכה לשמש בתפקיד כזה, יאשם בעוון, ואם לא נקבע בפירוש איזה עונש אחר או אופן אחר לנהוג על פיו כלפי העברין בשל המראה כזאת, יהיה צפוי למאסר שנתיים ימים.
144. כל המעליב ע"י העויות, מלים, או מעשים, אנשים העובדים בשרות הצבור או שופט או פקיד של בית דין דתי כשהם עסוקים במילוי חובותיהם או בקשר אתם, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של עשרים פונט.
- 145.—(1) כל המסית בפרוש או ברמז אדם אחר או כל סוג של בני אדם, בדברים הנאמרים בעל פה או בכתב, או ע"י סימנים או אותות הנראים לעין, או בצורה אחרת, לבלי לשלם כל חוב שהודע, או לדחות את תשלומו של כל חוב כזה, וכן כל העושה מעשה מתוך כונה למסור על ידו בכל צורה שהיא, בין בדרך אמצעית ובין בדרך בלתי אמצעית, לכל אדם או סוג של בני אדם מלים או סימנים או אותות הנראים לעין והמכילים הסתה כזאת, או העושה כל מעשה מתוך ידיעה שמעשהו עלול להביא לידי כך, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של חמשים פונט או לשני העונשין גם יחד.
- (2) המונח „חוב שהודע“ פירושו לצורך הסעיף הזה כל חוב שהנציב העליון במועצתו פרסמו במודעה בעתון הרשמי.

מעשי תרמית ומעילה באמון ע"י פקידו סמלתי.

הסתרשג נתפקידו הרשמי.

אי ציות לתוכה שעפ"י החוק.

אי ציות לצוויים שניתנו עמ"י החוק.

סמלתי.

הסתה לבלי לשלם חוב שהודע.

מסכת ג.

עברות המזיקות לצבור בכללותו.

פרק ט"ז.

עברות המתיחסות לדת ולמצבות צבוריות.

146. כל ההורס, מזיק, או מחלל כל מקום פולחן או כל חפץ המוחזק למקודש אצל כל סוג אנשים, מתוך כוונה להעליב על ידי כך את דתם של כל סוג אנשים, או כשהוא יודע שאיזה סוג של אנשים עלול לראות את ההריסה, הנזק או החילול כראות עלבון לדתם, יאשם בעוון.

עלבונו דתם של כל סוג אנשים.

147. כל המפריע בזדון ומבלי צידוק או הצטדקות חוקיים—שהוכחתם עליו,— אספת אנשים שנועדו יחד כחוק לצרכי עבודת אלוהים, או המתקיף אדם המכהן בתפקיד דתי כחק באספה כזאת, או המתקיף כל אחד מן הנאספים שם, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שני חדשים או לקנס של עשרים פונט.

הפרעה לעבודת אלוהים.

148. כל אדם אשר, מתוך כוונה לפגוע ברגשותיו של אדם ולעלוב את דתו, או כשהוא יודע שרגשותיו של אדם עלולים להפגע, או שדתו של אדם עלולה להיות נעלבת על ידי כך, נכנס לכל מקום פולחן או לבית קברות או לכל מקום שיחדוהו לצרכי הלויית המת או לכל מקום המשמש קבר לעצמות המתים, או המבזה כל ביוזי שהוא גופת אדם או הגורם הפרעה לבני אדם שהתקלו לשם אזכרת נשמות—יאשם בעוון.

כניסה שלא ברשות בכתי קברות.

149. כל אדם —

חלוצ רגשות דת.

(א) המפרסם כל תמונה, ציור, או כתב, או דמות העשויים או המכוונים לחלל את רגשות הדת או את האמונה של אנשים אחרים.

(ב) המביע במקום צבורי או באזני אדם אחר כל מלה או הגה העשויים או המכוונים לחלל את רגשות הדת או את האמונה של אותם האנשים האחרים —

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

150. כל ההורס, משחית, מחריב או גורם נזק לכל בנין או מצבה שנועדו לשמוש לצבור או לקשוט צבורי, יאשם בעוון.

חרוס בנינים או מצבות צבוריים או גורם להם נזקים.

פרק י"ז.
עברות כלפי המוסר.

פירוש הפונז
"בית זנות".

151. לצורך הפרק הזה:—

כל בית או חדר או שורה של חדרים בכל בית שבהם יושבות או מבקרות שתי נשים או יותר לשם מעשי זנות, יחשבו לבית זנות.

152.—(1) כל אדם —

אינוס.
עברות מין
ועברות בלתי סבביות.

(א) הבעל אשה שלא כחוק נגד רצונה והוא משתמש בכפיה או מאיים עליה שימיתנה או שיגרום לה חבלה גופנית חמורה, או כשהיא נטולת הכרה או כשאינה יכולה מסבות אחרות לעמוד נגדו, או

(ב) השוכב את זכר משכבי אשה נגד רצונו בהשתמשו בכפיה או באימו עליו שימיתנו או שיגרום לו חבלה גופנית חמורה, או כשהוא נטול הכרה או כשאינו יכול מסבות אחרות לעמוד נגדו; או

(ג) הבעל ילדה פחות מבת ט"ז, או השוכב את ילד פחות מכן ט"ז,

יאשם בפשע ויהיה צפוי לארבע עשרה שנות מאסר. ואם נעשה פשע זה עפ"י פסקא א' מסעיף זה, קוראין לפשע בשם אינוס.

כתנאי שאם נאשם אדם בבעילת אשה שלא כחוק עפ"י פסקא (ג) של סעיף זה, תהא זו הגנה מספקת בפני האשמה זאת אם יוכח לבית המשפט שלפניו הובאה ההאשמה שהיתה לנאשם סבה מספקת להאמין שהאשה היתה בת שש עשרה שנה או למעלה מזה.

(2) כל אדם —

(א) השוכב עם אדם אחר שלא כדרך הטבע; או

(ב) השוכב עם בהמה; או

(ג) המרשה לזכר לשכב עמו (או עמה) שלא כדרך הטבע.

יאשם בפשע ויהא צפוי לעשר שנות מאסר.

אינוס בחוסית.

153. כל הבעל אשה שלא כחוק והוא יודעה כחולת רוח או כשוטה, או הבעל אשה שהסכמתה נתקבלה ע"י איומים או בתרמית בנוגע למהותו של המעשה או בנוגע לאדם העושה את המעשה, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עשר שנים.

נסיון לאנוס וכו'.

154. כל המנסה לעבור עברה עפ"י אחד משני הסעיפים דלעיל, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר שבע שנים.

כעילת נערה שלא
נישאה לאיש.

155. כל הבעל שלא כחוק נערה שלא נישאה לאיש שהיא למעלה מבת ט"ז ולמטה מבת כ"א, ואשר הנה יוצאת חלציו הוא, או יוצאת חלציה של אשתו, או שהיא נתונה לאפוטרופוסותו או שנמסרה לידיו לצורך תנוך או פיקוח, או מסייע בידי אדם אחר לבעול נערה כזאת שלא כחוק, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

156.—(1) כל הנשוי לילדה שלא מלאו לה חמש עשרה שנה תמימות והוא:—

בעילת ילדה למטה
מכת ט"ו ע"י
בעלה.

(א) בא עליה; או

(ב) משתדל להקל על הביאה ע"י מכשיר או אמצעי פיסי אחר.
יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנתים ימים.

(2) הנימוקים דלקמן ישמשו הגנה טובה בפני האשמה שהובאה עפ"י פסקא (א) של סעיף קטן (1) דלעיל, למרות העובדה שהאשה היתה פחות מבת חמש עשרה שנה תמימות:—

(א) שהגיעה לבגרות מינית, וכן

(ב) שקודם לביאה נתקבלה מרופא בעל רשיון לעסוק ברפואה עפ"י פקודת הרופאים, 1928, תעודה כי אין לחשוש שתהיינה לה תוצאות גופניות רעות בעקב בעילת נשואין זו (ואותה תעודה יהא דינה כתעודה בגדר סעיף 12 של פקודת הרופאים, 1928).

157. כל העושה או מנסה לעשות מעשה מגונה בגופו של אדם אחר נגד רצונו והוא משתמש בכוח או באיומים, או כשאדם זה נטול הכרה או כשאינו ביכלתו מסבות אחרות להתנגד לו, או שע"י השימוש בכוח או באיומים הוא מכריח אדם לעשות כל מעשה מגונה או שיעשו בו כל מעשה מגונה, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

מעשה פגונה בכוח
וכו'.

158. כל העושה או מנסה לעשות מעשה מגונה בגופו של אדם אחר מבלי הסכמתו, אך מבלי כח או איומים, או כשנתקבלה הסכמתו ע"י מעשה תרמית בנוגע למהותו של המעשה או בנוגע לאדם העושה את המעשה, או המפתה, או מנסה לפתות כל אדם שהוא יודעו כשוטה או כחולה רוח לעשות כל מעשה מגונה או שיעשו בו כל מעשה מגונה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתים ימים או לקנס של מאה פונט.

מעשה מגונה שלא
בכוח.

159. כל העושה מעשה מגונה בכל אדם למטה מבן ט"ו, יאשם בעוון, ויהיה צפוי למאסר שלוש שנים.

מעשה פגונה
הנעשה בילד.

160. כל העושה מעשה מגונה או העושה מגונה במקום צבורי או באספה צבורית או באופן שהמעשה עלול להיות נראה לאיש הנמצא במקום צבורי, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של חמשים פונט או לשני העונשין גם יחד.

מעשה פגונה בפומבי.

161. כל אדם —

סרסר לפטרות
בלתי מוסריות.

(א) המשדל או מנסה לשדל אשה למטה מבת עשרים שאינה זונה רגילה ושאינה ידועה כבעלת אופי בלתי מוסרי לשכב שלא כחוק עם כל אדם אחר בין בתוך פלשתינה (א"י) או מחוצה לה; או

(ב) המשדל או מנסה לשדל אשה למען תהיה לזונת מופקרת לרבים בתוך פלשתינה (א"י) או מחוצה לה; או

(ג) המשדל או מנסה לשדל אשה לעזוב את פלשתינה (א"י), מתוך כונה שתגור או תבקר תכופות בבית זנות במקום אחר שהוא; או

(ד) המשדל או מנסה לשדל כל אדם למטה מבן ט"ז לשכב את זכר משכבי אשה; או

(ה) המשדל או מנסה לשדל כל אשה לעזוב את מקום מגוריה הרגיל בפלשתינה (א"י) כשמקום כזה אינו בית זנות, למען תגור או תבקר תכופות בבית זנות לצורך זנות, בין בפלשתינה (א"י) או מחוצה לה,

יאשם בעוון.

162. כל אדם —

(א) המשדל או מנסה לשדל באימים או בהפחדות כל אשה לשכב עם איזה אדם שלא כחוק בין בתוך פלשתינה (א"י) או מחוצה לה; או

(ב) המשדל בטענות או באמתלאות כוזבות אשה, שאינה ידועה כנונה מופקרת לרבים או כאשה מושחתת, לשכב עם איזה אדם שלא כחוק בתוך פלשתינה (א"י) או מחוצה לה; או

(ג) המשקה או גורם להשקאת כל אשה איזה סם, חומר, או דבר, מתוך כונה לטמסם את הכרתה או להשתלט עליה כדי שתהיה על ידי כך אפשרות לאיזה אדם לבעול אשה כזאת שלא כחוק,

יאשם בעוון.

163. כל אדם —

(א) המחזיק או מנהל בית זנות או מסייע או עוזר בהנהלתו; או

(ב) כשהוא הדייר של איזה בית או הממונה על איזה בית, מרשה ביודעין שאותו הבית או חלק מחלקיו ישמש כבית זנות או לצורך זנות רגילה; או

(ג) כשהוא בעל הבית של כל בית או סוכנו של בעל בית כזה, והוא משכיר בית כזה או כל חלק הימנו מתוך ידיעה שבית כזה או כל חלק הימנו ישמש בית זנות, או משים עצמו בזדון צד לשמוש ממושך של הבית או של חלק הימנו כבית זנות.

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלושה חדשים או לקנס של מאה פונט או לשני העונשין האלה, ובצאתו חייב בפעם השניה או בפעם אחרת יהיה צפוי לששת חדשי מאסר או לקנס של מאתים וחמשים פונט או לשני העונשין הללו גם יחד.

164.—(1) כשהדייר של בית נתחייב בדין על שהרשה במזיד שהבית או

כל חלק הימנו ישמש בית זנות, יודיעו לבעל הבית את דבר חיובו בדין והלה יהיה רשאי להביא מיד לידי גמר את חוזה השכירות או כל חוזה אחר, אך מבלי לפגוע בזכויות או באמצעים החוקיים אשר לכלל צד לחוזה שכירות כזה או לחוזה כזה שרכשם לפני תאריך גמר השכירות הזה. אם הביא בעל הבית לידי גמר את חוזה החכירה או חוזה שכירות אחר, יהא הכח לבית המשפט שחייב את המחזיק ליתן צו תכוף למסור את החוקה לידי בעל הבית.

המטמא נשים
ע"י אימים
בתרמית או על ידי
השקאת סמים.

החוקת בית זנות.

נפר השכירות
כשארם נחתייב בריו
על הירוותו את
השמוש בבית זנות.

(2) אם בעל הבית שהודיעו לו את דבר החיוב בדין לא השתמש בזכויותיו עפ"י ההוראות דלעיל שבסעיף זה, ולאח"כ במשך קיומו של חוזה השכירות או החוזה, נעשתה עוד עברה כזאת בקשר עם בית כזה, יחשב בעל הבית כצד לשמושו הממושך של בית כזה בתור בית זנות.

(3) בעל בית שהביא לידי גמר חוזה שכירות או חוזה אחר עפ"י הכח המסור בסעיף זה, ולאח"כ חתם על חוזה שכירות אחר עם אותו האדם או לטובתו מבלי שיצוה להכניס בחוזה את כל ההוראות המתאימות למניעת השנות כל עברה כזאת, רואין אותו כאילו לא השתמש בזכויותיו עפ"י ההוראות דלעיל שבסעיף זה, וכל עברה כזאת שתעשה בעת התקיים חוזה השכירות המאוחר תחשב לצורך הסעיף הזה כאילו נעשתה בעת התקיים חוזה השכירות הקודם.

165. כל אדם שבאפוסטרופסותו או בהשגחתו נמצא (ת) ילד (ה) שגילו (ה) בין השנה השניה לשנה השש עשרה, והוא מרשה לילד (ה) לדור או לבקר בבית זנות, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של עשרים וחמשה פונט.

המרשה לילד (ח)
לדור בכית זנות.

166.—(1) כל גבר החי לגמרי או במקצת על רוחיה של זונה, יאשם בעוון.

החי על רוחיה
של זונה.

(2) כשהוכח שגבר חי יחד עם זונה או מצוי בקביעות בחברתה או אם הוכח שהשתמש בהשפעתו או בשליטתו על תנועותיה של זונה באופן המראה שהוא עוזר או מסייע בידה או מכריחה לזנות עם כל אדם אחר, או לזנות בכלל, יחשב אותו האדם, בלתי אם הוכיח לבית המשפט את ההיפך, כאילו הוא חי בידועין על רוחיה של זונה.

167.—(1) כל המשדל במלים או בהעויות למטרות בלתי מוסריות כל אדם הנמצא במקום צבורי, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חדש ימים או לקנס של חמשה פונטים.

שדל מעשה זנות.

(2) הורו או אפוסטרופסו של ילד או ילדה שהם פחות מבני שש עשרה שנה, וכל אדם אחר שבידו הפקידו את הפקות על הילד או על הילדה העוזר או מסייע בידי הילד או הילדה לעבור את העברה הנזכרת בסעיף זה, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של חמשים פונט.

168. כל הפונה לאדם פחות מבן ט"ז או לכל אשה ברמזים בלתי מוסריים, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חדש ימים.

רמזים בלתי
מוסריים.

169. כל זכר הנכנס לחדר המיוחד לנשים כשהוא לבוש שמלת אשה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.

נכר הנכנס לחדר
של אשה כשהוא
לבוש שמלת אשה.

170. כל המעכב אשה נגד רצונה:—

המעכב אשה בכ"ז
בית או בכית זנות
כדי להריחה.

(א) בכל בית למען תשכב שלא כחוק עם כל אדם, בין עם איזה אדם

מיוחד ובין עם אדם סתם; או

(ב) בכל בית זנות,

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנתים ימים.

הסונע בנויים מאשה
הרי זה כאילו
עכבה.

171.—(1) כשאשה נמצאת בבית לצורך משכב בלתי חוקי או בבית זנות, יחשב אדם כאילו עכבה באותו הבית או באותו בית הזנות, אם, מתוך כוונה להכריחה או לפתותה להשאר באותו הבית או באותו בית הזנות, הוא מונע מאשה כזאת כל לבוש או כל נכס אחר השייך לה, או אם הלבוש הושאל או ניתן לאותה אשה ע"י אותו האדם או בפקודתו, והוא מאיים עליה במשפט אם תקח אתה את הלבוש שהושאל לה או ניתן לה.

(2) אין לפתוח בשום מו"מ משפטי, לא אזרחי ולא פלילי, כלפי אשה כזאת על קחתה אתה או על שנמצא ברשותה כל לבוש כזה שהיה לה צורך בו למען תצא מאותו הבית או בית הזנות.

172.—(1) יכול שופט שלום להוציא צו חפוש המרשה לאדם ששמו פורש בצו לערוך חפוש בכל בית, אם יש לו יסוד להאמין:—

(א) שבית כזה משמש לכל מטרה בנגוד להוראות הפרק הזה; או
(ב) שעצרו או הטמינו בו או שנמצא בו כל אדם שיש יסוד להאמין שנעשתה או שעומדת להעשות בו עברה עפ"י הפרק הזה.

(2) אם נערך אותו חפוש ונמצא בבית אדם שיש יסוד להאמין שנעשתה או שעומדת להעשות בו עברה עפ"י הפרק הזה, תוכל המשטרה לעכב אותו אדם במקום בטוח עד שתערך חקירה ודרישה, או אפשר להסגירו(ה) עפ"י פקודת שופט השלום לידי הוריו(הוריה) או אפוטרופסיו(אפוטרופסיה) או להתנהג אתו(ה) באופן אחר כפי שהמסבות תרשינה או תדרושנה.

(3) הוראות הסעיפים 18—22, ועד בכלל, מפקודת מאסר עבריינים וחפושים 1924, תחולנה על צוויים שניתנו עפ"י סעיף זה, פרט להוראות סעיף 17 מאותה פקודה.

(4) לצורך הסעיף הזה יחשב המונח „בית" כאילו הוא כולל כל ספינה, סירה, רכבת, עגלה או מרכבה אחרת.

(5) אשה תחשב כאילו עכבה שלא כחק למטרות בלתי מוסריות אם עכבה כך כדי שתשכב שלא כחוק עם כל אדם, בין עם איזה אדם מיוחד ובין עם אדם סתם; והיא:—

(א) למטה מבת ט"ז; או
(ב) אם היא בת ט"ז או למעלה מזה, אך למטה מבת י"ח, ועכבה נגד רצונה, או נגד רצון אביה או אמה, או נגד רצונו של כל אדם הממונה או משגיח עליה לפי החק; או
(ג) אם היא בת י"ח או למעלה מזה ועכבה כך נגד רצונה.

אשה המסייעת וכו'
לאשה אחרת
לשם קבלת שכר.

173. כל אשה אשר נתברר שלצורך קבלת שכר פקחה, נהלה, או השפיעה על תנועותיה של זונה באופן המראה שהיא מסייעת או עוזרת בידיה, או מכריחה אותה לזנות עם איזה אדם מיוחד או עם אדם סתם, תאשם בעוון.

קשר למטא.

174. כל הקושר קשר עם אדם אחר לפתות כל אשה, באמתלאות כוזבת או בכל אמצעי־תרמית אחרים, כדי שתרשה כל אדם לבוא אתה ביחסים מיניים בלתי חוקיים, יאשם בעוון.

175. כל אדם המתכוון להביא אשה לידי הפלה, בין שיש ולד בבטנה ובין שאין ולד בבטנה, והוא משקה אותה בנגוד לחוק, או גורם לה שתשתה, רעל או כל דבר מסוכן אחר, או המשתמש בכח מאיזה מין שהוא, או המשתמש בכל אמצעי אחר, יאשם בפשע ויהיה צפוי לארבע עשרה שנות מאסר.

נסיונות להביא אשה לידי הפלה.

176. כל אשה המתכוננת להביא את עצמה לידי הפלה, בין שיש ולד בבטנה ובין שאין ולד בבטנה, והיא שותה בנגוד לחק כל רעל או כל דבר מסוכן אחר, או משתמשת בכח מאיזה מין שהוא, או משתמשת בכל אמצעי אחר, או המרשה שישקה דבר כזה או שישתמשו כלפיה באמצעי כזה, תאשם בפשע ותהיה צפויה לשבע שנות מאסר.

דינה של האשה העושה בעצמה מעשה כזה.

177. כל המספיק בנגוד לחק או הממציא לכל אדם כל דבר, והוא יודע שמתכוונים להשתמש בו בכך בנגוד לחק כדי להביא אשה לידי הפלה, בין שיש ולד בבטנה ובין שאין ולד בבטנה, יאשם בעוון.

המספיק טפי רפואה או מכשירים כדי להביא אשה לידי הפלה.

178. מלבד אם נאמר בפירוש אחרת, אין נפקא מינה לענין אחת העברות שנעשו כלפי אשה או ילדה למטה מגיל מפורש, אם הנאשם לא ידע שהאשה או הילדה הן למטה מאותו הגיל, או אם האמין שאין היא למטה מאותו הגיל שפורש.

אין חשיבות לאי ידיעת ניגח של האשה.

179. כל אדם —

פרסום דברי תועבה.

(א) המוכר, או המחזיק ברשותו לשם מכירה, השכרה או הפצה, או המדפיס או מעתיק באופן אחר לשם מכירה, השכרה או הפצה כל חמרת-תועבה

בין בדפוס או בכתב, או כל תמונת תועבה, צלום, שרטוט, או דוגמא או כל חפץ אחר העשוי לגרום להשחתת המוסר; או

(ב) המציג לראוה או מפייץ לשם הצגה במקום צבורי כל תמונה או צלום, או שרטוט או דוגמא מתועבים, או כל חפץ אחר העשוי לגרום להשחתת המוסר; או

(ג) המנהל או משתתף בכל עסק לשם מכירה או פרסום או הצגה של כל חומר תועבה, בדפוס או בכתב, או של כל תמונה, צלום, או שרטוט, או דוגמא מתועבים, או כל חפץ אחר העשוי לגרום להשחתת המוסר; או

(ד) המפרסם במודעה או מודיע ברבים באיזה אופן שהוא כי פלוני מתעסק במכירה, בהדפסה, בהעתקה, בהצגה, או בהפצה של כל דבר תועבה או חומר תועבה כזה, או שיש להשיג חומר תועבה או דבר תועבה כזה, ישרות או בעקיפין, מאיזה אדם,

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלשה חדשים, או למאה פונט קנס, או לשני העונשין גם יחד.

פרק י"ח.

עברות המתיחסות לנשואין ולחובות משפחה.

180. כל הגורם בידועין ובתרמית לכל אשה שאינה נשואה לו כחוק להאמין שהיא נשואה לו כחוק ומתוך אמונה זו לחיות אתו חיי אישות או לשכב עמו, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עשר-שנים.

הטועו טענת כוב
בנשואין.

181. איש הנושא אשה על אשתו בפלשתינה (א"י), ואשה הנישאת לאיש על פני אישה בפלשתינה (א"י), בכל מקרה שבו נחשבים נשואין אלה כבטלים מחמת שחלו בחיי הבעל או האשה, יאשמו בפשע ויהיו צפויים לחמש שנות מאסר. פשע כזה קרוי: „ביגמיה“.

הנושא אשה על
אשתו (ביגמיה) או
הנישאת לבעל
על אישה.

ואולם הוכחת אחד הדברים הבאים תשמש הגנה יפה בפני אשמה המובאת עפ"י סעיף זה:

(א) שהנשואין הקודמים הוכרוזו כנשואין בטלים ע"י בית משפט בעל שפוט בן-סמך או ע"י רשות דתית בת סמך; או

(ב) הבעל הקודם או האשה הקודמת, הכל לפי הענין, נעדרו רצופות בעת הנשואין השניים משך שבע שנים, מבלי שתהיה ידיעה אם אותו הבעל הקודם או אותה האשה הקודמת היו בחיים במשך התקופה הנ"ל; או

(ג) שהחק הנוהג לגבי המצב האישי של הבעל הרשה אותה גם בעת הנשואים הראשונים וגם בעת הנשואים השניים כאחד, לישא יותר מאשה אחת.

עונש על סדור
קדושין ידועים,
וכו'.

182. כל אדם —

(א) המסדר בידועין קדושין או שהוא צד לסדור קדושין שלא בהתאם לחוק החל על הצדדים לקידושין אלה; או

(ב) המשיא, מסדר קדושין או המסייע באיזה תפקיד שהוא בסדור קידושין או בקשר עם סידור קדושין של אשה שלא מלאו לה חמש עשרה שנים תמימות; או

(ג) המשיא, מסדר קידושין או המסייע באיזה תפקיד שהוא בהשאת אשה או בקשר עם השאת אשה שלא מלאו לה שמונה עשרה שנה מבלי שברר תחלה אם הוריה או אפוטרופסיה של אותה אשה הסכימו לכך,

יאשם בעוון ויהא צפוי לששת חדשי מאסר.

ניטוקי הננה
במקרים ידועים.

183. הנימוקים דלקמן ישמשו הגנה טובה בפני האשמה שהובאה עפ"י פסקא (ב) של סעיף 182 מחוק זה, דהיינו, אם יוכח: —

(א) שהנשואים נעשו בהסכמת אחד ההורים שנשאר בחיים או בהסכמת האפוטרופסים של האשה, וכן

(ב) כי בעת הנישואין הגיעה האשה לבגרות מינית, וכן

(ג) כי בעת הנשואין נתקבלה מרופא בעל רשיון לעסוק ברפואה עפ"י פקודת הרופאים, 1928, תעודה כי אין לחשוש שתהיינה לאשה תוצאות גופניות רעות בעקב בעילת הנשואין, (ואותה תעודה יהא דינה כתעודה בגדר סעיף 12 מפקודת הרופאים, 1928).

הפקדת ילד. 184. כל הנוטש או מפקיר שלא כחוק כל ילד(ה) למטה מבן שנתים ומסכן על ידי כך את חיי הילד או גורם או עלול לגרום הרס תמידי לבריאותו, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר חמש שנים.

המתרשל בהספקת מזונות וכו' לילדים. 185. כל אדם שהוא אחד מהוריו או אפוטרופוסו של ילד(ה) רך בשנים ואינו יכול לדאוג לעצמו, או כל אדם אחר שבידו מסור הפיקוח החוקי על ילד כזה מסרב או מתרשל (בהיות לאל ידו לעשות זאת) להספיק מזונות, מלבושים, וכלי מטה מספיקים ושאר צרכי חיים בשביל אותו ילד, יאשם בעוון.

נטישת ילדים. 186. כל אדם שהוא הורו או אפוטרופוסו של ילד למטה מבן שנים עשרה שנה או כל אדם אחר שבידו מסור הפקות על ילד כזה ויש בידו לכלכל אותו ילד ומבלי סבה חוקית או מספקת הוא עוזב אותו בזדון ללא אמצעי מחיה, יאשם בעוון.

בעל בית שאינו דואג למשרתיו או לשוליות שלו. 187. מי שחייב עפ"י החק בין בתור בעל בית ובין בתור בעלת בית להספיק לכל שוליא או משרת את המזונות, המלבושים, או המעון הנחוצים והוא מסרב או מתרשל במזיד ומבלי הצטדקות חוקית להספיקם, או אם הוא עושה או גורם לעשית כל חבלה גופנית, בנגוד לחוק ומתוך כוונה להרע, לשוליא או למשרת כזה באופן המסכן או העלול לסכן את חייו של השוליא או של המשרת, או באופן המסכן או העלול להסב הרס תמידי לבריאותו — יאשם בעוון.

נזלח ילד. 188. כל העושה את אחד המעשים דלקמן מתוך כוונה לגזול מכל אב, או אם, או אפוטרופוס, או אדם אחר שבידם הפיקוח החוקי על ילד למטה מבן ארבע עשרה, את השמירה על הילד הזה, דהיינו —

(א) חוטף או מבריח או מעכב ילד כזה בכח או במעשי תרמית; או

(ב) מקבל או מטמין את הילד כשהוא יודע שהילד נחטף או הוברח או עוכב כך,

יאשם בפשע, ויהיה צפוי למאסר שבע שנים.

אם הוכח כי הנאשם תובע לעצמו את זכות החזקה בילד, או כשהילד הוא בלתי כשר והוכח כי הנאשם הוא אמו או כי הוא, לפי דבריו, אביו של הילד, הרי תהא ההוכחה הגנה בפני האשמה באחת העברות המוגדרות בסעיף זה.

פרק י"ט.

מפגעים.

189. כל העושה מעשה שאינו מותר עפ"י החק או שאינו ממלא חובה המוטלת עליו עפ"י החוק וגורם על ידי כך כל נזק, סכנה או טרדה לרבים, או המכשיל, או גורם אי נוחות לצבור בשמושו בזכויותיו הצבוריות, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת. עוון זה יכונה „מפגע לרבים“.

אין נפקא מינה אם המעשה או אי-המעשה שהוגשה תלונה עליהם נוחים הם למספר אנשים מקרב הצבור העולה על אותו המספר שנגרמה להם אי-נוחיות על ידם. אפס כי העובדא שהמעשה או אי-המעשה מקלים על חלק מן הצבור את השמוש בזכויותיו החוקיות יש בה כדי להוכיח שהמעשה או אי-המעשה האמורים אינם מפגע לשום אדם מן הצבור.

190.—(1) כל אדם שהנהו הבעל או המחזיק או המשתמש בכל בית או חדר או מקום והוא פותחם, מנהלים או משתמש בהם לשם משחק בלתי חוקי בקוביא, וכל אדם שהנהו הבעל או המחזיק בכל בית או חדר או מקום, והוא מרשה בידועין ובודוון שכל אדם אחר יפתח אותו, ינהלו או ישתמש בו למטרה האמורה לעיל, וכל אדם שבידו מסורים הפיקוח או ההנהלה על בית, חדר או מקום שפתחוהו, מנהלים אותו או משתמשים בו למטרה האמורה, או העוזר באיזה אופן שהוא להנהלת העסק של אותו בית או אותו חדר או אותו המקום למטרה האמורה, הרי יחא דינו של אותו אדם כדין מנהל בית פומבי למשחק בקוביא.

(2) בסעיף זה „משחק בלתי חוקי בקוביא“ כולל כל משחק בקלפים שאינו משחק הדורש הבנה שכלית וכל משחק שאפשרויות הזכיה וההפסד שבו אינן נוחות במדה שוה לכל המשחקים, לרבות שומר הקופה או אדם אחר או בני אדם אחרים המנהלים את המשחק או שנגדם משחקים או מתערבים המשחקים האחרים.

(3) כל המחזיק בית פומבי למשחק בקוביא, יאשם בעוון.

(4) כל אדם, מחוץ לאלה הנזכרים בסעיף-קטן (1) מסעיף זה, שנמצא בבית פומבי למשחק בקוביא, יחשב, מלבד אם הוכח ההיפך, שהיה שם לצורך משחק בלתי חוקי בקוביא ויאשם בעוון, ויהיה צפוי לקנס של חמשה פונט על העברה הראשונה ולקנס של עשרה פונטים או למאסר שלושה חדשים או לשני העונשין גם יחד, על כל עברה שלאחריה.

(5) כל מכשיר, מכונה או דבר המשמשים או לכאורה משמשים או מכוונים לשמש לשם משחק בלתי חוקי והם נמצאו בכל בית, חדר או מקום המוחזק או שטוענים עליו כי הוא מוחזק או משמש לשם משחק בלתי חוקי, יכול שוטר לתפוס אותם ולאחר שפיתת אדם בקשר עם החזקתו או שימושו של הבית או החדר או המקום בניגוד להוראות פקודה זו, יכול בית המשפט ליתן צו בענין החרמתם או השמדתם או החזרתם של המכשיר, המכונה או הדבר, ככל אשר ייטב בעיני בית המשפט.

הגרלות.

191. כל הפותח או מנהל מקום המשמש לסדור הגרלה מאיזה מין שהוא, או המשתמש במקום כזה, יאשם בעוון.

(2) כל אדם המדפיס או מפרסם או גורם להדפסתה או לפרסומה של כל מודעה או הודעה אחרת על כל הגרלה או בקשר אהה או בדבר מכירת כל כרטיס, אפשרות של זכיה, או בדבר חלק מכרטיס או אפשרות של זכיה בגורל באיזו הגרלה שהיא, או המוכר או מציע למכירה כל כרטיס כזה או כל אפשרות זכיה כזאת, יאשם בעוון ויהיה צפוי לקנס של חמשים פונט.

(3) בסעיף זה המונח „הגרלה” כולל כל תכנית או מכשיר למכירת נכסים, נתינתם, העברתם או חלוקתם התלויות בזכיה בגורל או הנקבעות על ידו, בין ע”י זריקה או הטלה של קוביות או ע”י העלאת כרטיסים, פתקאות, גורלות, מספרים או ספרות, או ע”י הגעת אופן או ע”י בעל חי מאולף או בכל אופן אחר שהוא.

(4) אסור להביא אדם במשפט פלילי עפ”י עסיף זה אלא ע”י היועץ המשפטי או בהסכמתו.

(5) הוראות סעיף זה לא תחולנה על כל הגרלה שלשם סידורה נתקבלה תחילה רשות מאת הנציב העליון.

הנדרת „סנחל בית”

192. כל המופיע, פועל, או מתנהג כבעל בית או כבעלת בית או כאדם שבהשגחתו או הנהלתו מצויים כל בית, חדר, או שורת חדרים, או מקום, שנוכרו בסעיפים 190 או 191 מן החוק הזה, דינו כמחזיק שלהם, בין שהוא המחזיק האמתי שלהם ובין שאיננו המחזיק האמתי שלהם.

הולכי בטל ופורעי סדר, פושטי יד וכו’.

193. כל אחד מהאנשים דלקמן —

(א) זונה מופקרת לרבים, המתנהגת באופן פרוע או בלתי צנוע בכל מקום צבורי;

(ב) מי שנמצא כשהוא נודד או קובע עצמו בכל מקום צבורי כדי לפשוט יד או לקבוץ נדבות, כשהוא מגלה פצעים או מומים או כשהוא משתמש בכל אמצעי אחר, או כשהוא גורם לילד שהוא למטה מבין ט”ו לעשות זאת, או כשהוא משדלו או מאמצו לכך;

(ג) מי שנמצא משוטט בתור פושט יד או מקבץ נדבות, או משתדל לקבל נדבות מאיזה מין שהוא בכל אמתלא כוזבת או אמתלת־רמיה;

(ד) מי שמתנהג בכל מקום צבורי בצורה העשויה לגרום להפרת השלום;

(ה) מי שנמצא משוטט בכל מקום או בקרבתו או בכל דרך או דרך־מלך או בכל מקום הנמצא בסביבתם או בכל מקום צבורי בזמן ובמסבות שיש בהם כדי להביא לכלל מסקנא שהוא נמצא שם לשם מטרה בלתי חוקית או פרועה,

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חדש ימים על העברה הראשונה, ולמאסר שנה אחת על כל עברה שלאחריה.

194. כל אדם שאינו עובד בחילות הצבא או המשטרה בפלשתינה (א"י), כיווי בנדי שרר, והוא לובש מדים של כל חיל מן החילות האלה או כל לבוש הנראה כמדים כאלה, או הנושא כל סימן מיוחד של אחד הגדודים או כל סימן מיוחד אחר באותו אופן ובאותן מסכות העשויות להטיל בזיון במדים הנ"ל, או המשתמש בכל אדם אחר וממלא את ידו שילבש מדים או מלבושים כאלה, יאשם בעוון, ויהא צפוי למאסר שלושה חדשים או לקנס של עשרה פונטים.
195. כל העושה באופן בלתי חוקי או מתוך רשלנות כל מעשה שהנהו מפיק, או שהוא יודעו כמפיק, או יש לו טעם להאמין שהוא עלול להפיק, כל מחלה מדבקת שיש בה סכנה לחיי אדם, יאשם בעוון.
- 196.—(1) כל המוכר כמאכל או משקה, או המחזיק ברשותו, מתוך כונה תחלה למכרו כמאכל או משקה, כל חפץ שנתקלקל או שהשחת, או הנמצא במצב העושה אותו מוקצה מחמת מיאוס כשהוא יודע או כשיש לו יסוד להאמין שהמאכל או המשקה הנ"ל נעשו בלתי ראויים לאכילה או לשתייה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.
- (2) כל המערב יסודות נכריים בכל דבר מאכל או משקה באופן העושה את המאכל למזיק ויש בדעתו למכור צורך כזה, או כשהוא יודע שהדבר עלול להמכר בתור צורך מאכל או משקה, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.
197. כל המוכר צרכי מאכל או משקה בקמעונות או מחזיק בית מלון, פונדק, מסעדה או מוסד אחר לממכר צרכי מאכל או משקה למען יאכלו או ישתו במקום עצמו — ונוהג כדלקמן: —
- (א) אינו שומר על נקינותם של צרכי המאכל או המשקה שהוא מספק אותם; או
- (ב) עובר על אחת מתקנותיה של הממשלה או של כל רשות עירונית בנדון בריאות הצבור, יאשם בחטא ויהיה צפוי לשבוע מאסר או לקנס של חמשה פונטים, ובמקרה של עברה שניה או אחרת יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חמשה עשר יום ולקנס של עשרה פונטים.
- בית המשפט המחייב את העברין בדין יוכל לצוות להשמיד את כל צרכי המאכל או המשקה שאינם ראויים לשמש כמזון.
198. כל המשחית או מדליח מימיו של כל מעין, זרם, מים, בור, גיגית, אוצר מים או מקום כדי עשית המים פחות ראויים למטרה שלשמה הם משמשים בדרך כלל, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שלשה חדשים.
199. כל העווכר על דעת עצמו את האויר בכל מקום באופן שיעשה אותו מזיק לבריאותם של בני אדם הגרים או מנהלים כרגיל עסק בסביבה או העוברים בדרך צבורית, יאשם בעוון.
200. כל העושה את המעשים דלקמן אם לצורך מלאכה או למטרה אחרת, דהיינו: מקים רעש גדול או מעורר ריחות רעים או מזיקים באותם מקומות ובאותן מסבות המרגיזים מספר של אנשים בשעה שאלה משתמשים בזכויותיהם הצבוריות, צפוי להענש כשם שנענשים על מפגע לרבים.
- מעשה רשלנות עלול להפיץ מוולות טרבקות.
- מכירת דברים שאינם ראויים למאכל או לשתייה.
- המערב יסודות נכריים במאכל או במשקה הנערים למכירה.
- המוכר מזון בלתי נקי.
- ויתום סים.
- המדליח אויר.
- מלאכות מאוזות.

פ ר ק כ

הוצאת שם רע.

201.—(1) כל המפרסם באופן בלתי חוקי בדפוס או בכתב או בציור, או בתמונה, או בכל אמצאי אחר, ולא בדרך העויה, דבור פה או השמעת קול אחר גרידא, כל דבר הנוגע לאדם אחר, מתוך כונה להוציא שם רע על אותו אדם, יאשם בעוון. עוון זה קרוי „דבה“.

הגדרת דבה.

(2) אדם מפרסם דבה אם הוא גורם לכך שדבר הדפוס, הכתב, הציור, או הדמות, או האמצעי האחר, המשמשים בטוי לדבר הדבה, יוצגו, ימסרו, או יופצו לשני אנשים או יותר שהתאספו יחדו, או לכל אחד מהם לחד.

מסירת דברים במכתב גלוי או בכרטיס דואר בין שנשלחו לאדם שהוצא עליו השם הרע או לכל אדם אחר—יש בה משום פרסום.

202.—(1) כל הנותן פרסום שלא כחוק ע"י מלים שבעל פה לכל דבר שיש בו משום הוצאת שם רע על אדם אחר מתוך כונה להוציא שם רע על אותו אדם אחר, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת. עוון זה קרוי לשון הרע.

הגדרת לשון הרע

(2) אדם מפרסם דברי לשון הרע אם הוא מבטא את המלים ברבים במעמד האדם הנתקף, באספה או במקום שאנשים אחרים עלולים לשמוע או אם נעדר האדם הנתקף, כשהוא מוסר את הדברים לשני אנשים או יותר שנתאספו יחדיו, או לכל אחד ואחד לחד.

203.—(1) חומר יחשב כחומר שיש בו משום הוצאת שם רע אם הוא טופל על איזה אדם פשע, או התנהגות בלתי הוגנת בכל משרה רשמית, או אם הדברים עלולים להזיק לו במשלח ידו, בעבודתו או במשרתו, או להמיט עליו את שנאת הרבים, או לתתו לבוז או ללעג, בעיני הרבים.

חמר שיש בו משום הוצאת שם רע—סחו.

(2) בסעיף זה „פשע“ פרושו כל עברה שנענשים עליה עפ"י החוק הזה וכל מעשה שנענשים עליו עפ"י כל חוק הנוהג בפלשתינה (א"י), וכן כל מעשה שנעשה בכל מקום שהוא שאילו נעשה ע"י אדם בתוך תחומי פלשתינה (א"י) היו נענשים עליו עפ"י כל חוק הנוהג בתוך תחומי פלשתינה (א"י).

(3) כדי להוציא דבה או לשון הרע אין מן הצורך שהכונה להוציא שם רע תובע ישירות או בשלמות, ודי אם אפשר להסיק כונה כזאת והתיחסותה לאדם הטוען שהוצא עליו שם רע מכלל הדבה או לשון הרע עצמם או מכלל כל מסבה חיצונית, או במקצת באמצעי האחד ובמקצת באמצעי האחר.

204. כל המפרסם או מאיים לפרסם כל דבה בנוגע לכל אדם אחר או המאיים, במישרין או בעקיפין, להדפיס או לפרסם או המציע, במישרין או בעקיפין, להמנע מלפרסם כל ענין או דבר בנוגע לכל אדם אחר, מתוך כונה לסחוט כסף או בטחון לכסף או כל דבר יקר ערך מאותו האדם או מכל אדם אחר או מתוך כונה לשדל אדם לתת או להשיג בשביל כל אדם אחר כל משרה שיש עמה ריוח או כל משרת-אמונים, יאשם בעוון.

המפרסם או מאיים לפרסם דבה או המציע להמנע מלפרסם כל דבר מתוך כונה לסחוט כסף וכ"ל.

הנדרת סרכום דבר
בלתי חוקי.

205. פרסום כל דבר שיש בו משום הוצאת שם רע על אדם הוא בלתי חוקי בגדר הפרק הזה, אלא אם כן —

- (א) הדברים המתפרסמים היו נכונים, וטובת הקהל דרשה את פרסומם, או
(ב) פרסום הדברים היה מותר מאחד הטעמים הנזכרים בפרק הזה.

מקרים שבהם פרסום
דבר שיש בו משום
הוצאת שם רע הוא
סותר לחלוטין.

206.—(1) בכל אחד מן המקרים הבאים יהיה פרסום דבר שיש בו משום הוצאת שם רע מותר לחלוטין, ובשום אופן לא יהיה שום אדם צפוי לעונש עפ"י החק הזה בשל פרסומו: —

(א) אם הדבר מתפרסם ע"י הנציב העליון או ע"י הועד הפועל הממשלתי או ע"י המועצה המחוקקת או ע"י המועצה הפלשתינאית (א"י), בכל מסמך או משא ומתן רשמי.

(ב) אם הדבר מתפרסם בוועד הפועל הממשלתי או במועצה המחוקקת או במועצה הפלשתינאית (א"י), ע"י הנציב העליון או ע"י כל חבר באותו ועד או באותה מועצה; או

(ג) אם הדבר מתפרסם עפ"י צו מאת הנציב העליון במועצתו; או

(ד) אם הדבר מתפרסם בנוגע לאדם הנתון באותה שעה למשמעת צבאית או ימית או למשמעת של המשטרה, והדבר מתייחס להתנהגותו בתור אדם הנתון למשמעת כזאת, והוא מתפרסם ע"י איזה אדם הממונה עליו ביחס להתנהגות כזאת, ונועד לאיזה אדם הממונה עליו ביחס להתנהגות כזאת; או

(ה) אם הדבר מתפרסם אגב משא ומתן משפטי ע"י אדם המשתתף בו כשופט או כעורך דין, כעד או כצד למ"מ כזה; או

(ו) אם הדבר שנתפרסם הוא באמת דו"ח נכון מכל שנאמר או שנעשה או שנתפרסם בוועד הפועל הממשלתי או במועצה המחוקקת או במועצה הפלשתינאית (א"י); או

(ז) אם הדבר הוא באמת דו"ח נכון מכל דבר שנאמר או שנעשה או שהוגש בכל מ"מ משפטי בפני כל בית משפט;

בתנאי שאם בית המשפט אוסר לפרסם כל דבר שנאמר בפניו או שהוגש לפניו מחמת שאותו הדבר הוא דבר הסתה או דבר בלתי מוסרי או דבר שיש בו משום חלול השם, אוסר לפרסם את הדבר ההוא, או

(ח) אם הדבר המתפרסם הוא העתקה או העתק או אפילו סיכום נכון של כל דבר אשר נתפרסם קודם לכן ואשר פרסומו הקודם היה מותר או היה יכול להיות מותר עפ"י הוראות סעיף זה; או

(ט) אם מפרסם הדבר מחויב עפ"י החק לפרסומו.

(2) אם פרסום דבר מותר לחלוטין, אין נפקא מינה לצורך הפרק הזה אם הדבר המתפרסם הוא נכון או כוזב, או אם הוא מתפרסם או אם אינו מתפרסם בתום לב;

בתנאי ששום דבר הנאמר בסעיף זה לא יפטור כל אדם מאחריות לעונש עפ"י כל פרק אחר של החק הזה או עפ"י כל חק אחר.

207. פרסום דבר שיש בו משום הוצאת שם רע מותר, על תנאי שנתפרסם בתום לב, אם קיימים בין הצד המפרסם את הדברים והצד שאליו נועדים הדברים יחסים המטילים על מפרסם הדברים חובה חוקית, מוסרית או תרבותית לפרסם את הדברים לאדם שאליו מתפרסמים הדברים או אם יש לו איזה אינטרס אישי וחוקי באותו פרסום :

מקרים שפרסום דבר שיש בו משום הוצאת שם רע מותר בהם על תנאי.

בתנאי שהדברים המתפרסמים לא יהיו מבחינת שעורם או מהותם, יותר מכדי הצורך לאותו המקרה, וכן בכל אחד מן המקרים הבאים :

(א) אם הדברים המתפרסמים הם הבעת דעה בתום לב בנוגע להתנהגותו של אדם בתפקיד משפטי, רשמי או בכל תפקיד צבורי אחר, או בנוגע לאפיו האישי במדה שהוא בא לידי גילוי בהתנהגות כזאת; או

(ב) אם הדברים המתפרסמים הם הבעת דעה בתום לב בנוגע להתנהגותו של אדם ביחס לכל שאלה או ענין רשמיים או בנוגע לאפיו האישי, במדה שהוא בא לידי גילוי בהתנהגות כזאת; או

(ג) אם הדברים המתפרסמים הם הבעת דעה בתום לב בנוגע להתנהגותו של כל אדם כפי שבאה לידי גילוי בעדות שניתנה במשפט פומבי, אזרחי או פלילי, או בנוגע להתנהגותו של כל אדם כצד או כעד או באופן אחר בכל משפט כזה או בנוגע לאפיו של כל אדם במדה שהוא בא לידי גילוי בכל התנהגות כזאת הנזכרת בפסקא הזאת;

(ד) אם הדברים המתפרסמים הם הבעת דעה בתום לב בנוגע למעלותיו של איזה ספר, כתב, ציור, נאום, או יצירה או הצגה או מעשה שנתפרסמו או שנעשו בפומבי או שהוגשו ע"י איזה אדם למשפט הקהל, או בנוגע לאפיו של האדם כפי שהוא בא לידי גילוי ביצירות הנ"ל, או

(ה) אם הדברים המתפרסמים הם בקורת שמתח אדם בתום לב על התנהגותו של אדם אחר בכל ענין אשר ביחס אליו יש לו מרות ע"י חוזה או באופן אחר על האדם האחר, או על אפיו של אותו האדם האחר כפי שהוא בא לידי גילוי מתוך ההתנהגות הזאת; או

(ו) אם הדברים המתפרסמים הם תלונה או האשמה שהוגשה ע"י אדם בתום לב נגד אדם אחר בנוגע להתנהגותו בכל ענין או בנוגע לאפיו במדה שהוא בא לידי גילוי מתוך התנהגות כזאת, לפני כל אדם שיש לו מרות עפ"י חוזה או באופן אחר על אותו אדם אחר בקשר עם התנהגות כזאת או ענין כזה, או לפני כל אדם המורשה עפ"י החק לחקור בנוגע להתנהגות כזאת או לענין כזה, או לקבל תלונות בנוגע לכך; או

(ז) אם הדברים מתפרסמים בתום לב לשם הגנת הזכויות או האינטרסים של האדם המפרסם את הדבר או של האדם אשר אליו נועדים הדברים או של איזה אדם שבו מעונין האדם אשר אליו נועדים הדברים.

208. פרסום דבר שיש בו משום הוצאת שם רע לא יחשב כאילו נעשה ע"י אדם בתום לב בגדר הסעיף הקודם, אם נראה: —

באור הסוגה חום לב.

(א) שהדברים המתפרסמים היו בלתי נכונים וכי הוא לא האמין שהם נכונים, או

(ב) שהדברים המתפרסמים היו בלתי נכונים וכי הוא פרסמם מבלי שטרח ררחה מספקת כדי לברר אם היו הדברים נכונים או כוזבים; או

(ג) שבפרסמו את הדברים פעל מתוך כונה להזיק לאדם שהוציא עליו שם רע במדה גדולה הרבה מזו שהיה צורך בה, או מתוך כונה להזיק לו במדה מרובה בדרך שונה מזו שהיה צורך בה מבחינת טובת הצבור, או הגנת הזכות הפרטית, או האינטרס הפרטי, שמתעמם הוא טוען שפרסום הדברים היה מותר.

הנחה כנוגע לתום לב.

209. אם הוכח מטעם הנאשם שהדבר שיש בו משום הוצאת שם רע נתפרסם במסבות שהיו מצדיקות את פרסום הדברים, אילו נתפרסמו בתום לב, יש להניח שהדברים נתפרסמו בתום לב כל עוד לא הוכח ההיפך.

פרק כ"א.

איומים בסכסוכי תעשיה.

הגדרת המונחים סכסוך תעשיה והתאגדות.

210. בפרק זה יהיו למונחים הבאים הפרושים שבצדם, מלבד אם ענין הכתוב יחייב פירוש אחר: —

(א) „סכסוך תעשיה“ פירושו כל סכסוך בין גותני עבודה ופועלים, או בין פועלים ופועלים, הקשור בעבודה או בחוסר עבודה, או בתנאי העבודה או בתנאי עבודתו של כל איש, אך שום סכסוך שסיבתו או אחת מסיבותיו היא התנגדות מצד כל פועל להעבדת כל פועל אחר ע"י כל מעביד מחמת גזעו או דתו או לשונו של אותו פועל אחר לא יחשב כסכסוך תעשיה.

(ב) „פועל“ כולל כל אדם העובד בכל מלאכה או תעשיה, בין שהוא עובד אצל גותן העבודה אשר אתו התגלע סכסוך התעשיה ובין שאינו עובד אצלו.

(ג) „התאגדות“ פרושה כל אגודה שנרשמה עפ"י חוק האגודות העותומני מיום 29 רג'ב 1327, עפ"י חק האגודות ההדדיות, 1920, או עפ"י חק החברות, 1929, ושאחת ממטרותיה היא הסדרת היחסים בין הפועלים למעבידיהם, או בין פועלים לפועלים, או בין מעבידים למעבידים.

הסתערכ שלא כדיו בשטוש בזכות.

211. כל הנהג כדלקמן שלא כדין וכדי להכריח אדם אחר לעשות כל מעשה שאינו מחויב עפ"י החוק לעשותו או להמנע מעשות כל מעשה שיש לו הזכות החוקית לעשותו: —

(א) משתמש במעשי אלמות כלפי אדם אחר או אשתו או ילדיו, או מפחידם או מיסב נזק לנכסיו; או

(ב) עוקב בהתמדה אחרי אדם אחר כזה ממקום למקום; או

(ג) מטמין כלים, מלבושים, או נכסים אחרים השייכים לאדם אחר כזה או שהוא משתמש בהם, או שולל מאתו את השמוש בהם או עוצר בעדו מלהשתמש בהם; או

(ד) שומר או צר על ביתו או על המקום האחר שבו מתגורר או עובד אדם אחר כזה, מנהל את עסקיו או מזדמן בו, או על המבוא לבית כזה או למקום כזה; או

(ה) רודף אחרי אדם אחר כזה בצורה פרועה בכל רחוב או דרך,

יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת או לקנס מאה פונט או לשני העונשין כאחד.

בתנאי שיהא מותר לאדם אחד או יותר, הפועלים על דעת עצמם או מטעם אינו התאגדות או גותן עבודה או פירמה תעשייתיים, מתוך חשש סכסוך תעשייה או כדי לעזור לסכסוך תעשייה, לבוא לבית או למקום שבהם עובד אדם או מנהל את עבודתו או סמוך לבית או למקום כזה, אם האנשים הנ"ל מזדמנים לבית או למקום כזה אך ורק לצורך קבלת ידיעות או מסירתן בדרכי שלום או כדי להשפיע בדרכי שלום על כל אדם לעבוד או לבלי לעבוד.

להוציא מן הכלל משמרות שסטות.

מסכת ד.

עברות כלפי גופו של אדם.

פרק כ"ב.

רצח והריגה.

212. בהתחשב עם הוראות סעיף 214 של חוק זה, הרי כל הגורם למיתו של אדם אחר ע"י מעשה או אי מעשה בלתי חוקיים, יאשם בפשע. פשע כזה קרוי הריגה.

הריגה.

213. כל אדם שנתחייב בהריגה יהיה צפוי למאסר עולם.

עונשו של הורג.

214. כל אדם —

רצח.

(א) הגורם, ע"י מעשה או אי-מעשה בלתי חוקיים, למות אביו או אמו או סבו או סבתו, או

(ב) הגורם בכונה תחילה למות כל אדם שהוא, או

(ג) הגורם בזדון למות כל אדם שהוא בהתכווננו לעבור עברה או כדי להקל את עשיית העברה, או בכצעו את העברה; או

(ד) מקום שנעשתה עברה והוא גורם למות כל אדם כדי להבטיח את מנוסתו או כדי למנוע את הענשתו בקשר עם אותה עברה או כדי להבטיח את מנוסתו או כדי למנוע את הענשתו של כל אדם אחר שהשתתף עמו כעבריין עיקרי או כמסייע בעשיית העברה,

יאשם בפשע. פשע זה קרוי רצח.

215. כל אדם שנתחייב בדין על רצח יהא נידון למות:

ענשו של רוצח.

בתנאי שאם נתחייבה אשה בדין על רצח ולפי עדות המניחה את דעת בית המשפט נמצאה הרה, תהא נידונה למאסר עולם.

216. לצורך סעיף 214 של חוק זה יחשב אדם כהורג אדם אחר בכונה תחילה, אם —

(א) החליט להרוג אותו אדם או להרוג אחד מבני משפחתו או מבני גזעו של אותו אדם, בתנאי שלא יהא צורך להוכיח כי החליט להרוג אדם מסויים מבני משפחתו או מבני גזעו של אותו אדם, וכן

(ב) הרג אותו אדם בקור רוח בלא שהרגיזוהו סמוך לכך ובמסכות שהיה באפשרותו לחשוב ולהבין את תוצאות מעשהו, וכן

(ג) הרג אותו אדם לאחר שהכין את עצמו להרוג אותו או את אחד מבני משפחתו או מבני גזעו או לאחר שהכין את המכשיר, אם היה מכשיר, שבו הרגו.

כדי להוכיח כונה תחילה לא יהא צורך, להוכיח שאדם נאשם היה שרוי באיזה הלך־מחשבה למשך תקופה מסוימת או בתוך תקופה מסוימת שלפני עשיית הפשע או כי המכשיר, מקום שהיה מכשיר, שבו נעשה הפשע הוכן בכל עת מסוימת לפני עשיית הפשע עצמו.

217. אי־מעשה בלתי חוקי הוא אי־מעשה העולה כדי רשלנות פושעת במילוי חובה, אחד שנצטרפה לאי־מעשה זה כונה לגרום למות או לחבלה גופנית ואחד שלא נצטרפה אליו כונה כזאת.

אי־מעשה בלתי חוקי.
הגורם לפינת סתור חוסר זהירות או סתור פויות.

218. כל הגורם שלא בכונה למיתתו של אדם אחר, מתוך חוסר זהירות או פויות או פחזנות שאין בהם כדי רשלנות פושעת, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנתים ימים, או לקנס של מאה פונט.

219. במקרים הבאים יחשב אדם כאילו גרם למיתתו של אדם אחר ^{allend} הגם שמעשהו אינו הגורם התכוף או הגורם היחידי למיתתו של אותו אדם —

הנדרת נרט סיחה.

(א) אם הוא מסב לאדם אחר נזק גופני המצריך טפול רפואי או נתוח הגורמים למיתתו. במקרה זה אין נפקא מינה אם הטפול היה נכון או מוטעה, ובלבד שנעשה בתום לב ובידיעה ומומחיות רגילות; אפס כי הגורם את הנזק לא יחשב כאילו גרם למיתתו של האדם האחר אם הטפול שהיה הגורם התכוף למותו לא נעשה בתום לב או נעשה כך מבלי ידיעה ומומחיות מספיקות.

(ב) אם הוא גורם חבלה גופנית לאדם אחר אשר לא היתה מביאה למיתתו אילו נזק מיד לרופא או למנתח, או אילו נהג באמצעי זהירות מספיקים באורח חיו.

(ג) אם ע"י מעשה אלמות ממש או איום למעשה אלמות הוא מביא לידי כך שאדם יעשה איזה מעשה אשר יגרום לידי מיתת עצמו, כשמעשה כזה הוא דרך למנוע את מעשה האלמות או את האיומים הנראים באותו מצב מיוחד כטבעיים בעיני הניזוק.

(ד) אם החיש ע"י איזה מעשה או אי מעשה את מיתתו של אדם הסובל ממחלה או מנזק, אשר גם בלי מעשה או אי־מעשה כזה היו גורמים מיתה.

(ה) אם מעשה או אי מעשה כזה לא היו גורמים מיתה אלמלא היו מלווים במעשה או באי־מעשה של האדם שנהרג או של אדם אחר.

220. ולד דינו כדין אדם המסוגל ליהרג כשהוא יצא כלו חי מבטן אמו, בין שנשם רוח חיים ובין שלא נשם, ובין שיש לו מחזור דם משלו ובין שאין לו מחזור דם משלו, ובין שכרתו ובין שלא כרתו את חבל השרר.

מאימתי נחשב
ולד לאדם.

221. לא יחשב אדם כאילו הרג אדם אחר אם לא מת או אותו האדם האחר בתוך שנה ויום אחד מיום גרם המות.

הנבלה בנוגע לזמן
הפיתה.

כשיבואו לחשב את התקופה הזאת יכללו בה את היום שבו נעשה המעשה הבלתי חוקי האחרון שהביא לידי גרם המות.

כשגרם המות הוא אי קיום או אי מילוי חובה, יכללו בתקופה את היום שבו חדל אי־המעשה.

כשגרם המות הוא מקצתו מעשה בלתי חוקי ומקצתו אי־קיום או אי־מילוי חובה, יכללו בתקופה את היום שבו נעשה המעשה הבלתי חוקי האחרון או היום שבו חדל אי־המעשה—הכל לפי היום המאוחר ביותר.

פרק כ"ג.

עברות בקשר עם רצח והתאבדות.

222. כל אדם —

נסיון לרצח אחר.

(א) המנסה באופן בלתי חוקי לגרום למיתתו של אדם אחר; או

(ב) אשר מתוך כוונה לגרום באופן בלתי חוקי למיתתו של אדם אחר עושה כל מעשה או נמנע מעשות כל מעשה שמחובתו לעשותו, כשמעשה או אי־מעשה כזה הוא מסוג העלול לסכן חייו של אדם,

יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

223. כל שנידון למאסר והוא מנסה לעשות מעשה רצח, יאשם בפשע ויהיה צפוי למאסר עולם.

נסיון לרצח ע"י
מי שיצא חייב בדינו

224. כל הגורם, במישרין או בעקיפין, לקבלת כל מכתב המאיים על אדם ברצח, והוא יודע את תכן המכתב, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבש שנים.

אימוצי רצח בכתב.

225.—(1) כל המנסה להרוג את עצמו יאשם בעוון.

נסיון וסיוע
לאיבוד לרעה.

(2) כל אדם —

(א) המשדל אדם אחר שיאבד עצמו לדעת; או

(ב) מיעץ לאדם אחר לאבד עצמו לדעת ובעצתו הוא מפתהו לכך; או

(ג) מסייע לאדם אחר לאבד עצמו לדעת.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

חיוב בריו על
רצח ולדות כמקרים
ידועים.

226.—(1) אשה שגרמה, ע"י מעשה זדון או אי-מעשה בזדון למות תינוקה שנוולד, אלא שבשעת מעשה או אי-מעשה לא החלימה כליל מפעולת הלידה הזאת ומחמת כן לא היתה דעתה מיושבת עליה, הרי למרות שהמסיבות היו כאלה שאלמלא סעיף זה היתה העברה בגדר רצח, תאשם ברצח ולד ויוכלו לנהוג בה ולהענישה בעד עברה כזאת כאילו נאשמה בעברה של הריגת התינוק.

(2) שום דבר האמור בסעיף זה לא יפגע בסמכות בית המשפט, לאחר שהובאה לפניו האשמה על רצח תינוק שנוולד, למצוא את הנאשמת אשמה בהריגה או אשמה אך מטורפת או אשמה בהעלמת לידה.

(3) הוראות חוק זה בענין העלמת לידה תחולנה לגבי זיכוי אשה מאשמת רצח ולדות כשם שהן חלות לגבי זיכוי אשה מאשמת רצח.

העלמת לידתו של
ילד.

227. כל המנסה, לאחר לידה, להעלים את דבר הלידה בסלקו בחשאי את גופתו של הולד המת, בין שהולד מת לפני הלידה או בשעת הלידה או לאחריה, יאשם בעוון.

פרק כ"ד

חובות בנוגע לשמירת החיים והבריאות.

אחריותו של אדם
הממונה על אדם אחר.

228. כל הממונה על אדם אחר שאינו יכול מחמת גילו, מחלתו, מחלת רוחו, היותו נתון במשמר או מכל סבה אחרת להוציא את עצמו מאפטרופסות כזאת, ושאינו יכול לספק לעצמו את צרכי חייו, חייב לספק לאדם אחר זה את צרכי חייו, בין אם הממונה קבל את האפטרופסות עפ"י חוזה ובין שהפטרופסות הוטלה עליו עפ"י החק או שהיא מתעוררת לרגל כל מעשה של האדם הממונה, בין שמעשה כזה הוא חוקי ובין שאינו חוקי; והוא ישא באחריות כל תוצאה הפוגעת בחייו או בבריאותו של האדם מחמת אי מילוי החובה הזאת.

חובתו של ראש
משפחה.

229. מחובתו של כל אדם הממונה כראש משפחה על ילד פחות מבן י"ד ושהנהגו בן משפחתו, לספק לילד את צרכי חייו, והוא ישא באחריות כל תוצאה שתהא נגרמת לחייו או לבריאותו של ילד כזה בגלל אי מילוי החובה הזאת, בין שיש דואגים לילד ובין שאין לו דואגים.

חובתו של בעל-בית
(בעלת-בית).

230. מחובתו של כל אדם שקבל על עצמו כבעל בית או כבעלת בית לספק כלכלה, כסות ודירה לכל משרת או שוליא למטה מבני ט"ז — לספק את הצרכים הללו, והוא ישא באחריות כל תוצאה שתפגע בחייהם או בבריאותם של המשרת או השוליא מחמת אי מילוי החובה הזאת.

חובתו של אדם
הממונה על מעשים
מסוכנים.

231. מחובתו של כל אדם המקבל על עצמו לרפא או לנתח אדם אחר או לעשות כל מעשה מותר אחר שיש בו או שיכולה להיות בו סכנה לחייו או לבריאותו של אדם להיות בעל הכשרה מספקת ולנקוט באמצעי זהירות הוגנים בעשותו מעשה כזה, פרט לשעת הכרח; והוא ישא באחריות כל תוצאה שתפגע בחייו או בבריאותו של כל אדם בגלל אי מילוי החובה הזאת.

232. כל אדם שברשותו או בפיקוחו נמצא איזה דבר—בין שיש בו רוח חיים ובין שאין בו רוח חיים, ובין שהוא נע או דומם—ממין שיש בו כדי לסכן את חייו, בטחונו ובריאותו של כל אדם, אם לא יזהרו בשמוש ובטפול בו, חייב להשתמש באמצעי זהירות מספיקים כדי למנוע סכנה כזאת, והוא ישא באחריות כל תוצאה שתפגע בחייו או בבריאותו של אותו האדם בעקב אי מילוי החובה הזאת.

חובתם של אנשים
המסונים על דברים
מסוכנים.

פרק כ"ה.

עברות המסכנות את החיים או את הבריאות.

233. כל אדם אשר ע"י כל אמצעי העשוי לחנוק או לשנק אדם ומתוך כוונה לעשות מעשה פשע או עוון או להקל על עשיתו, או להקל על מנוסתו של עברין לאחר שעשה או שנסה לעשות פשע או עוון, עשה או מנסה לעשות כל אדם למחסור יכולת לעמוד נגדו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

המטיל סום באדם
אחר כדי לעשות
פשע או עוון.

234. כל אדם אשר מתוך כוונה לעשות מעשה פשע או עוון או להקל על עשיתו, או להקל על מנוסתו של עברין לאחר שעשה או שנסה לעשות פשע או עוון, משקה כל אדם או מנסה להשקותו כל סם או דבר משתק או מהמם את החושים, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

היוסם כדי לעשות
פשע או עוון.

235. כל אדם אשר מתוך כוונה להשחית את גופו של אדם או לעשותו בעל מום, או לעשות איזו חבלה מכאיבה לכל אדם, או להתנגד לעצירתו או למאסרו החוקיים או לעצירתו או למאסרו של אדם אחר, או למנעם, והוא עושה את אחד המעשים דלקמן:—

מעשים המכוונים
לגרום חבלה חמורה
או למנוע מאסר.

(א) פוצע שלא כחוק או חובל בכל אדם חבלה חמורה בכל אמצעי שהוא; או

(ב) מנסה שלא כחוק לפגוע באיזה אופן שהוא בכל אדם בכלי בולט או בסכין מאיזה מין שהם או בכלי נשק מסוכן או משחית אחר; או

(ג) הגורם שלא כחוק להתפוצצותו של חמר פיצוץ; או

(ד) שולח או מוסר כל חמר פיצוץ או כל דבר מסוכן. או מזיק אחר לכל אדם אחר; או

(ה) גורם לידי כך שכל אדם יטול או יקבל חמר כזה או דבר כזה; או

(ו) מניח בכל מקום איזה נוזל מתלהב או חומר מהרס או מתפוצץ; או

(ז) שופך או זורק באופן בלתי חוקי כל נוזל או חמר כזה על כל אדם, או מטיל באופן אחר נוזל כזה או חומר כזה בגופו של כל אדם.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

236. כל העושה שלא כחוק את אחד המעשים הבאים:—

הפוגע מנוסת אדם
מספינה שנטרפה בים.

(א) מונע או עוצר כל אדם הנמצא בספינה או הנמלט מספינה הנמצאת במצוק או שנטרפה בים במאמציו להמלט מספינה כזאת, או

(ב) עוצר אדם במאמציו להציל את חייו של אדם אחר הנמצא במצוקה כזאת, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

הסכנו כודון חיי אנשים הנוסעים במסלת חברול.

237. כל העושה אחד המעשים דלקמן מתוך כוונה להזיק או לסכן חיי אדם הנוסע בכל מסלת ברזל, בין אם הוא אדם מיוחד ובין אם הוא אדם סתם: —

(א) מניח כל דבר על מסלת הברזל; או

(ב) מטפל במסלה או בכל דבר הסמוך לה או המונח עליה בצורה הפוגעת ומסכנת את השמוש החפשי והבטוח של המסלה או בבטחוננו של אדם כזה; או

(ג) יורה או משליך דבר על אדם או דבר הנמצאים על המסלה או גורם לכל דבר שיבוא במגע אתם; או

(ד) מראה כל אור או אות או מטפל באיזו צורה שהיא באור או באות הנמצאים על המסלה או הסמוכים לה; או

(ה) מביא סכנה לבטחוננו של איזה אדם מתוך שלא עשה כל מעשה שמחובתו לעשותו.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

חבלה חטויה.

238. כל החובל באדם אחר חבלה חמורה שלא כחוק, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

נסיון להזיק ע"י חפרי פיצוץ.

239. כל המניח שלא כחוק חמר פיצוץ בכל מקום שהוא, מתוך כוונה לגרום חבלה לאדם אחר, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה.

השקאת רעל בצדיה מחור כונה להזיק.

240. כל המשקה אדם אחר רעל או דבר מזיק אחר שלא כחוק ומתוך כוונה להזיק לו או להרגיזו, או הגורם שישקוהו אותם, ועל ידי כך הוא מסכן את חייו, או מזיק לו באופן חמור, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

חבלה וכיוצא בזה.

241. כל אדם: —

(א) החובל באחר באסור; או

(ב) המשקה כל אדם או גורם לו לשתות איזה רעל או דבר מזיק אחר שלא כחוק ומתוך להזיק לו או להרגיזו, יאשם בעוון.

מי שאינו מספיק צרכים.

242. כל שהוטלה עליו החובה לספק לאחר צרכי-חיים ואינו עושה זאת, מבלי שתהיה לו הצדקה חוקית, וחייו של אותו האיש האחר מסתכנים על ידי כך או עלולים להסתכן, או שבריאותו של אותו האיש ניווקה עולמית או עלולה להיות ניווקה עולמית, יאשם בעוון.

פרק כ"ו.

פחזות ורשלנות פליליות.

243. כל העושה את אחד המעשים דלקמן באפן כה נמהר ורשלני עד כדי סכון חיי אדם או עד כדי היותו עלול לגרום נזק לאיש אחר: —

מעשי פחזות ורשלנות.

(א) נוהג מרכבה או רוכב בכל דרך שהיא ברשות־הרבים; או

(ב) מנהג ספינה או משתתף בניהוגה או בהנעתה; או

(ג) עושה כל מעשה באש או בחומר־מתלקח אחר, או אינו משתמש באמצעי־זהירות לקדם כל סכנה הצפויה מאש או מחומר־מתלקח אחר שברשותו; או

(ד) אינו משתמש באמצעי־זהירות נגד כל סכנה הצפויה מאינו בהמה שברשותו; או

(ה) מרפא או מנתח אדם שקבל עליו לרפאו; או

(ו) מחלק, מספק, מוכר, משקה או נותן רפואה או חומר אחר מרעיל או מסכן; או

(ז) עושה מעשה בקשר עם איוו מכונה שהוא אחראי לה אחריות שלמה או חלקית, או אינו משתמש באמצעי־זהירות ראויים לקדם כל סכנה הצפויה ממנה; או

(ח) עושה מעשה בקשר עם איזה חומר־פיצוץ שברשותו או אינו משתמש באמצעי־זהירות מספיקים לקדם כל סכנה אפשרית הצפויה מחומר־פיצוץ זה, —

יאשם בעוון.

244. כל העושה מעשה שלא כחוק, או הנמנע מעשות מעשה שמחובתו לעשותו, והם אינם מסוג המעשים או אי־המעשים המפורטים בסעיף הקודם, ומחמת אותו המעשה, או אי־המעשה, נגרם נזק לאדם, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר ששה חדשים, או לקנס של חמשים פונט, או לשני העונשין גם יחד.

מעשי רשלנות אחרים הנורסים נזק.

245. כל המציג לראוה אור, סימן, או מצוף מאיר מתעים מתוך כונה להתעות נהג של אניה, או כשהוא יודע שהצגה לראוה זאת עלולה להתעות, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

הצנת אור, סימן או מצוף מתעים.

246. כל הגורם מדעת או מתוך רשלנות להובלת אדם בשכר באניה, כשהאניה נמצאת בחזקת סכנה או כשהיא טעונה במדה המסכנת אותה, יאשם בעוון.

הובלת אדם בשכר כאניה בלתי־בטוחה או נרושת פסעו.

247. כל הגורם סכנה, מכשול, או נזק לכל אדם ברשות הרבים או בנתיב ים כללי ע"י איזה מעשה, או מחמת שנמנע מהשגחה מתאימה כלפי איזה רכוש הנמצא ברשותו או הנתון לאחריותו, יאשם בעוון ויהא צפוי לקנס של חמשים פונט.

סכנה או מכשול ברשות הרבים או כנתיבים.

פרק כ"ז.

תקיפה.

הגדרת תקיפה. 248. כל המכה, נוגע או מניע גופו של אדם אחר או המשתמש בכוח מכל מין שהוא כלפי גופו של אחר, בין במישרין ובין בעקיפין, שלא בהסכמתו של זה או בהסכמתו שנתקבלה בהונאה, הרי דינו כדין מתנפל על אותו האיש האחר, והפעולה נקראת תקיפה. המונח „משתמש בכוח“ כולל את השמוש בחוס, באייר, בכח חשמל, בגאז, בריחות, או בכל חמר או דבר אחר, אם השתמש בהם במדה העשויה לגרום חבלה או צער לגוף.

תקיפת סהם. 249. כל התוקף אחר שלא כחוק יאשם בעוון, ואם לא נעשתה התקיפה במסבות שבהן קבע חוק זה עונש גדול יותר, יהא צפוי למאסר שנה אחת או לקנס שר חמשים פונט, או לשני העונשין כאחד.

תקיפת הנורפת חבלה נופנית סמס.

250. כל התוקף אחר וגורם לו חבלה גופנית ממש, יאשם בעוון.

תקיפת שנענשים עליה כשנתים סאסר.

251. כל אדם —

(א) התוקף אדם אחר מתוך כונה לבצע דבר־פשע או לעצור או למנוע את תפיסתו הוא או חבישתו הוא כחוק, או את תפיסתו או חבישתו של אדם אחר בגלל איזו עברה; או

(ב) התוקף, מתנגד בכוח, או מכשיל בודון כל שוטר כשהוא ממלא את חובתו כחוק, או כל אדם אחר העוזר לאותו שוטר; או

(ג) התוקף אדם אחר בהתאם לאיזו קנוניה או קשר בלתי חוקי על מנת להעלות את דרגת השכר, או בקשר עם איזה מלאכה, עסק או תעשיה, או בקשר עם איזה אדם המעונין או עובד באלה; או

(ד) התוקף, מתנגד בכוח, או מכשיל איזה אדם העסוק במלוי חוקי של איזו פעולה משפטית או עיקול, מתוך כונה למנוע את מלוי הפעולה המשפטית או מתוך כונה להציל רכוש שנלקח כחוק בתוקף הפעולה המשפטית או בתוקף העיקול; או

(ה) התוקף אדם אחר בשל כל מעשה שעשה במלאו את חובתו המוטלת עליו עפ"י החוק,

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנתים ימים.

פרק כ"ח.

עברות כלפי חופש האדם.

252. כל המעביר אדם מעבר לגבולות פלשתינה (א"י) שלא בהסכמתו או שלא בהסכמת אדם אחר שכחו יפה מטעם החוק ליתן הסכמתו בשם אותו האדם, נחשב כחוטף האדם והוא מפלשתינה (א"י).
- הגדרה של חטיפת אדם מפלשתינה (א"י).
253. כל הלוקח או מוציא בדרך פתוי כל קטן למטה מבן ארבע־עשרה — כשהוא זכר — או למטה משש־עשרה — כשהיא נקבה — או כל אדם שאין דעתו שפוייה, מרשות האפוטרופוס החוקי שלא בהסכמת האפוטרופוס, נחשב כחוטפו של אותו הקטן או האדם מרשות האפוטרופוס החוקית.
- הגדרה של חטיפת אדם מרשות האפוטרופוס החוקית.
254. כל הכופה בכח אדם אחר או מפתה אותו באמצעי־מרמה אחרים ללכת מאיזה מקום שהוא, נחשב כחוטף אותו האדם האחר.
- הגדרה של חטיפה.
255. כל החוטף אדם מפלשתינה (א"י) או מאפוטרופוס חוקית, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.
- ענשה של חטיפה.
256. כל החוטף אדם כדי לרצוח אותו נפש או כדי להעמידו בסכנת רצח, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.
- חטיפה לשם רצח.
257. כל החוטף אדם מתוך כוונה לגרום לכליאתו של אותו האדם בסתר ושלא בצדק, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.
- חטיפת אדם כדי לכלוא אותו נחשתי ושלא־כרוי.
258. כל החוטף אדם אחר כדי לחבול בו חבלה חמורה, או כדי להביאו בחוקת־סכנה של חבלה חמורה, או כדי לשעבדו לתאות־בשרים בלתי־טבעית של כל אדם, או כשהוא יודע שאדם זה יהיה צפוי לאחד הדברים האמורים, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.
- חטיפת אדם כדי לחבול בו חבלה חמורה.
259. כל היודע שאדם נחטף והוא מחביאו או כולאו שלא־בצדק, יאשם בפשע ויענש כאילו חטף ממש את האדם מתוך אותה הכוונה או הידיעה או לאותה המטרה שלשמה החביאו או כלא את האיש החוטף.
- המסתיר או כולא שלא־בצדק אדם חטוף.
260. כל החוטף ילד(ילדה) למטה מבן ארבע־עשרה שנה במטרה לגזול איזה חפצים מעל גופו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.
- חטיפת ילד לפסח מבן י"ד שנה כדי לגנוב מעל גופו.
261. כל הכופה אדם שלא כחוק לעבוד שלא לרצונו, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת.
- כפיית עבודה על אדם שלא כחוק.
262. כל האוסר או כולא אדם שלא כחוק, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר שנה אחת או לקנס של חמשים פונט. אם הוציא לפועל את המאסר הבלתי־חוקי ע"י שהעמיד פנים כאילו הוא מכהן בתפקיד רשמי, או שהתראה כמי שיש לו כתב הרשאה חוקי, יהא צפוי למאסר שלש שנים.
- מאסר שקר.

מסכת ה.
עברות הנוגעות לרכוש.

פרק כ"ט.

גנבה.

הגדרה. 263.—(1) אדם נחשב לגונב כשהוא לוקח ונוטל עמו במרמה ובלי תביעת זכות מתוך תום לב ובלא הסכמת הבעלים דבר שאפשר לגנבו, כשהוא מתכוין בשעת נטילה לשלול את הדבר עולמית מאת הבעלים.

בתנאי שיכול אדם להאשם בגנבת כל דבר כזה הגם שיש לו חוקה חוקית בו, אם הוא שומר את הדבר כפקדון או הוא שותף בחפץ ושולח בו יד במרמה לשמוש עצמו או לשמוש כל אדם אחר שאינו בעל החפץ.

(2) (א) הבטוי „לוקח“ כולל רכישת חוקה:—

(i) באיזו תחבולת-ערמה,

(ii) באיום;

(iii) מחמת טעות הבעלים כשהלוקח יודע שרכש את החוקה מתוך טעות זו;

(iv) במציאה, אם בשעת המציאה מאמין המוצא שאפשר לגלות את הבעלים לכשישתמש בדרכים מתאימים.

(ב) הבטוי „נוטל“ כולל העברת דבר ממקומו אבל במקרה של דבר מחובר— רק אם הדבר נתלש כלו ממקומו.

(ג) הבטוי „בעלים“ כולל שותף בדבר, או אדם שיש לו חוקה או השגחה או זכות לחוקה בכל דבר שאפשר לגנבו.

(3) כל דבר בעל שווי שהוא רכושו של אדם, הריהו דבר שאפשר לגנבו, ואם הוא מחובר למקרקעים דינו כדין דבר שאפשר לגנבו לאחר תלישה.

מפרטים מיוחדים. 264.—(1) עמיל או סוכן העובט או משעבד סחורות או תעודת קנין בסחורות שהופקדו לידיו למכירה או לצורך דבר אחר כנגד סכום כסף שאינו גדול מן הסכום המגיע לו ממרשהו בעת העבוט או השעבוד, יחד עם סכום כל שטר-חליפין או שטר-חוב שהסוכן הנ"ל התחייב בפרעונו או חתם עליו על חשבון מרשהו — אין דינה של התעסקות זאת בסחורות או בתעודת-הקנין כדין גנבה.

(2) משרת הלוקח מזון מרשות רבו בניגוד להוראותיו כדי לתמו לבהמה השייכת לרבו או הנמצאת ברשות רבו, לא תחשב לקיחה זאת גנבה.

265. אם קבל אדם, לבדו או ביחד עם אדם אחר, כסף או בטחון ברי-ערך או יפוי-כח לשם מכירה, משכון, עבוט או העברה אחרת של איזה רכוש, בין שהוא רכוש שאפשר לגנבו ובין שהוא רכוש שאי אפשר לגנבו, בצרוף הוראה שהכסף הזה או חלק הימנו, או כל כסף אחר שיקובל תמורתו או חלק הימנו,

מפחית כספים וכו'
לשם פילוי הוראה
מיוחדת.

או ההכנסות או חלק מההכנסות שתתקבלנה מהבטחון או מהמשכנתא או מהעבוס או ההעברה האחרת ישמשו לאיוו מטרה או ישולמו לאיוו אדם שנוכר בהוראה— יחשבו הכסף וההכנסות האלה כרכוש האדם שבעבורו נתקבלו הכסף, הבטחון, או יפוי-הכח, עד שימלא המקבל אחרי ההוראה.

266. אם קבל אדם רכוש מאחר, לבדו או ביחד עם אדם אחר, בתנאים המרשים לו למכור את הרכוש או להעבירו בדרך אחרת והמחייבים אותו לשלם את ההכנסה או כל חלק הימנה לזה שקבל ממנו את הרכוש, או לתת חשבון על כך, או למסור כל מה שקבל תמורת הרכוש לאדם שממנו קבל את הרכוש או לאיוו אדם אחר, תחשב ההכנסה מן הרכוש וכל דבר שנתקבל תמורתו כקנין האיש שממנו נתקבל הרכוש כאמור לעיל עד שתמסר ההכנסה בהתאם לתנאים שעל פיהם נתקבל הרכוש, מלבד אם קובע אחד התנאים האלה שההכנסה, לכשתהיה, תהווה סעיף בחשבון של חוב וזכות (דביט וקרדיט) שבינו ובין האיש אשר לו הוא צריך לשלם את ההכנסה או לתת לו חשבון עליה, ובתנאי שהיחס שביניהם בקשר עם הכנסה לא יהיה אלא יחס שבין חייב לנושה.

סוכנים הספקלים
כספים וכו'
לשם מכירה.

267. אם קבל אדם כסף בשביל אחר, בין לבדו או יחד עם אדם אחר, יחשב הכסף כרכושו של האדם שבשבילו נתקבל, מלבד אם נתקבל הכסף על תנאי שיהווה סעיף בחשבון של חוב וזכות ועל תנאי שהיחס בין הצדדים בקשר עם הכסף הוה לא יהיה אלא יחס שבין חייב לנושה.

המספף כסף בשביל
אחר.

268. הלוקח או שולח יד בדבר שאפשר לגנבו, במסבות שבהן היתה הלקיחה או שליחת היד נחשבים במקרים אחרים לגנבה, אין נפקא מינה אם אדם זה עצמו יש לו זכות-חזקה או טובת-הנאה בדבר שלקח או שלח בו יד, או הוא עצמו הנהו בעליו של הדבר שלקחו או ששלח בו יד ויש לאחר זכות-חזקה או טובת הנאה בדבר הוה; או אם הוא שכר את הדבר, או אם הוא עצמו הנהו אחד מבין שני בעלים-שותפים של הדבר או יותר משנים, או אם הוא מנהל או פקיד של התאגדות, חברה או אגודה בעלת הדבר הוה.

גנבה ע"ו אנשים
שיש להם טובת-הנאה
כדבר הגנוב.

269. בעל ואשתו החיים יחד ובא אדם והשיא את אחד מהם לסחור בדבר, אשר לפי ידיעתו הוא רכושו של השני, באופן שאלמלא היו נשואים היה נחשב לגנבה, הרי זה כאילו גנב את הדבר ואפשר להאשימו בגנבה.

בעל ואשתו.

270. כל הגונב דבר שאפשר לגנבו, יאשם בגנבה ויהא צפוי למאסר שנה אחת, מלבד אם קבע החוק עונש אחר מפאת מסבות הגנבה או טיב הדבר הגנוב.

עונש כפלי על גנבה.

271. אם הדבר הגנוב הוא תעודת צוואה, בין שהמצוה חי ובין שהוא מת, יאשם העבריין בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

הגונב צוואות.

272. אם הדבר הגנוב הוא אחד הדברים האלה: סוס, סוסה, סוס מסורס, אתון, פרדה, גמל, שור, פרה, פר, איל, שה, איל מסורס, עז או חזיר או ולדותיהם של בהמות אלה, יאשם העבריין בעוון.

הגונב בהמות.

הגונב מעל גופו של
אדם; הגונב סחורות
בסעבר וכו'.

273. הגונב באחת מן המסבות דלקמן, דהיינו:

(א) אם נגנב הדבר מעל גופו של אדם;

(ב) אם נגנב הדבר מבית-דירה ושווי עולה על חמשה פונטים;

(ג) אם נגנב הדבר מספינה, מעגלה, או ממקום אחר המשמשים להובלה

או לשמירה של סחורות בשעת העברתן ממקום למקום;

(ד) אם הדבר הגנוב מחובר למסלת-ברזל, או הוא חלק ממנה;

(ה) אם נגנב הדבר מאניה הנמצאת במצוקה, או מאניה טרופה, או מאניה

שעלתה על שרטון;

(ו) אם נגנב הדבר ממשרד צבורי שבו הוא מופקד או שמור;

(ז) אם לשם בצוע העברה פותח העברין כל תבה או כלי אחר במפתח

או במכשיר אחר,

יאשם העברין בעוון.

עונשו של פקיד
ממשלה הגונב

274. אם העברין הוא אדם העובד בשרות הממשלה והדבר הגנוב הוא

רכושו של הוד מלכותו, או אם הדבר בא לרשותו של העברין בעקב משרתו,

ושווי עולה על חמשים פונט, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.

עונשם של מזכירים
או משרתים או
מנהלים או פקידים
של חברות בעד
נכבה.

275. אם העברין הוא פקיד או משרת, והדבר הגנוב הוא רכושו של

מעבידו או שבה לרשותו על חשבון מעבידו ושווי עולה על חמשים פונט, או

אם העברין הוא מנהל או פקיד של חברה והדבר הגנוב הוא רכושה של החברה,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

נגנב ע"י סוכנים
וכו'

276. אם הדבר הגנוב הוא אחד הדברים האלה, דהיינו: —

(א) רכוש שנתקבל ע"י העברין בתוקף יפוי-כח להעבירו לאחר,

(ב) רכוש שהופקד בידי העברין לבדו או בשתוף עם אחר כדי שישמור

את הרכוש, או כדי שישתמש ברכוש או בחלק הימנו או בהכנסות הרכוש

לאיזו מטרה שהיא, או כדי לשלם או למסור את הרכוש או חלק הימנו

או את הכנסותיו לאיזה אדם שהוא;

(ג) רכוש שנתקבל ע"י העברין על ידו לבדו או בשתוף עם אדם אחר בשביל

איזה אדם או על חשבוננו.

(ד) כל ההכנסות או חלק מן ההכנסות של איזה בטחון בר-ערך שנתקבלו

ע"י העברין בצרוף הוראה שהכנסות הבטחון ישמשו לאיזו מטרה הנזכרת

בהוראה או ישולמו לאיזה אדם ששמו נזכר בהוראה;

(ה) כל ההכנסות או חלק מן ההכנסות שנוצרו מתוך איזו העברה של רכוש

שנתקבל ע"י העברין בתוקף יפוי-כח להעברה כזאת, ויפוי-כח נתקבל

ע"י העברין בצרוף הוראה שההכנסות האלה תשמשנה לאיזו מטרה

הכתובה בהוראה, או תשולמנה לאיזה אדם ששמו נזכר בהוראה.

יאשם העברין בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

277. אם הדבר הגנוב הוא קבועה או כלי שהושכר לעברין לשמוש יחד עם הבית או הדירה, ושוי עולה על חמשה פונטים, יאשם בעוון. נכה ע"י שוכרים או דיירים.
- 278.—(1) אם לפני בצעו את הגנבה כבר נתחייב העברין בדין על גנבה שנעשים עליה עפ"י סעיף 270 של החוק הזה, יהא צפוי לשלש שנים מאסר. הגנוב לאחר שנחייב בדיו קודם לכו.
- (2) אם לפני בצעו את הגנבה עפ"י סעיף 272, כבר נתחייב העברין בדין על גנבה שנעשים עליה עפ"י אותו הסעיף, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

פרק ל.

עברות הקשורות בגנבה.

279. כל המצפין או לוקח ממקום-המשמרת, מתוך כונה להונות, כל פנקס שהחוק מרשה או דורש לנהלו לשם אמות או רישום זכות-קנין ברכוש, או לשם רישום לידות, טבילות, נשואים, מיתות, או קבורות, או המצפין או לוקח העתקה מחלק של פנקס כזה שהחוק מחייב לשלחו לאיזה משרד ממשלתי, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים. הצפנת פנקסים.
280. כל המצפין תעודת-צוואה, מתוך כונה להונות, בין שהמצוה חי ובין שהוא מת, יאשם בפשע ויהא צפוי לשבע שנות מאסר. הצפנת צוואות.
281. כל המצפין, מתוך כונה להונות, מסמך, כלו או מקצתו, המשמש הוכחה לזכות הקנין או לזכות ירושה בקרקע, יאשם בעוון. הצפנת שטריוקנין.
282. כל ההורג בהמה שאפשר לגנבה על מנת לגנוב את עורה או את נבלתה, או כל חלק מעורה או נבלתה, יהא צפוי לאותו העונש שהיה חייב בו אילו גנב את הבהמה. ההורג בהמות על מנת לגנוב.
283. כל התולש לחלוטין דבר שהיה מחובר קודם לכן לנכס-דלא-אנד מתוך כונה לגנוב אותו יהא צפוי לאותו העונש שהיה חייב בו אילו גנב את הדבר לאחר שתלשו. התולש דבר מחובר על מנת לגנוב.
284. כל הלוקח, מסתיר, או מוציא באופן אחר, עפרות-מתכת או כל מתכת או מחצב שבתוך מכרה או סמוך לה, מתוך כונה להונות כל אדם, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים. הטפסל במרמה בסחכים שבמכרות.
- 285.—(1) כל אדם שבזדון או במרמה נוטל או צורך כל חשמל או משתמש בו או גורם לבזבוזו או להטיתו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים. הרוכש לעצמו במרמה כוח וכים זורמים.
- (2) כל השואב במרמה, לשמושו הוא או לשמושו של אדם אחר, מים זורמים, שהם קנינו של אדם אחר, או מפנה את מסלולם במרמה לאותה מטרה, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

פרק ל"א.

הסגת־גבול פלילית.

הנכנס לרכושו של
אחר כדי לבצע
עברה וכו'.

286. כל הנכנס לרכוש המוחזק ביד אחר כדי לבצע עברה שנענשים עליה עפ"י חוק זה או עפ"י כל חוק אחר הנוהג בפלשתינה (א"י), או מתוך כונה לאיים על אדם המחזיק ברכוש זה או מתוך כונה להעליבו או להרגיזו, או לאחר שנכנס לתחום הרכוש באפן־חוקי הוא נשאר שם שלא כחוק בהתכוונו על ידי כך לאיים על מחזיק הרכוש, להעליבו או להרגיזו, או בהתכוונו לבצע עברה שנענשים עליה על פי חוק זה או עפ"י כל חוק אחר הנוהג בפלשתינה (א"י), יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שתי שנים.

פרק ל"ב.

שוד וחמס.

הגדרה של שוד.

287. כל הגונב דבר ובשעת הגנבה או סמוך לה, לפניה או לאחריה, הוא משתמש או מאיים להשתמש באלמות ממשית כלפי אדם או רכוש כדי לקבל את הדבר הגנוב או להשאירו אצלו, או כדי למנוע כל התנגדות לגנבת הדבר או להשארותו בידי הגונב, או כדי להתגבר על התנגדות כזאת, יאשם בפשע. פשע זה קרוי שוד.

שוד ונסיון לשוד.

288.—(1) כל המבצע מעשה שוד יהא צפוי למאסר ארבע־עשרה שנה.

אם העברין מזוין בנשק או במכשיר מסוכנים או קטלניים, או אם הוא מצוי בחברת איש אחד או יותר, או אם בשעת השוד או סמוך לו, לפניו או לאחוריו, הוא פוצע, חובל, או מכה אדם, או משתמש כלפיו במעשי־אלמות אחרים, יהא צפוי למאסר עולם.

(2) כל התוקף אדם מתוך כונה לגנוב דבר, ובשעת התקיפה או סמוך לה, לפניה או לאחריה, הוא משתמש או מאיים להשתמש באלמות ממשית כדי לקבל את הדבר הגנוב או כדי למנוע כל התנגדות לגנבת הדבר או להשארותו בידו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

אם העברין חמוש בנשק או במכשיר מסוכנים או קטלניים, או אם הוא מצוי בחברת איש אחד או יותר, או אם בשעת השוד או סמוך לו, לפניו או לאחוריו, הוא פוצע, חובל או מכה אדם משתמש כלפיו באלמות אחרת, יהא צפוי למאסר עולם.

תקיפה לשם גנבה.

289. כל התוקף אדם אחר מתוך כונה לגנוב דבר, יאשם בעוון.

הדורש רכוש ע"י
איומים בכתב.

290. כל הגורם לאדם, מתוך כונה לחמוס אותו או להשיג אצלו דבר, שיגיד אליו כתב הדורש ממנו דבר ללא סבה מספקת או מתקבלת על הדעת, ואשר בו מאיימים עליו בחבלה או בנזק אחר מצד העברין עצמו או ע"י אדם אחר לכשלא תתמלא הדרישה, ויודע העברין את תוכן הכתב, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר ארבע־עשרה שנה.

291. כל העושה אחד המעשים דלקמן מתוך כונה לחמוס אדם או להשיג אצלו דבר: —

(א) מאשימו או מאיים עליו להאשימו בפשע או בעוון או בשידול אדם או באיום על אדם כדי להמריצו לעשות איזה פשע או עוון או להרשות את עשייתם של אלה; או

(ב) מאיים עליו שאדם אחר יאשים אותו בפשע או בעוון או בכל מעשה כזה; או

(ג) גורם לכך שיגיע אליו כתב הכולל האשמה או איום אלה, והוא יודע את תוכן הכתוב,

יאשם בפשע; ואם ההאשמה או האיום בהאשמה הם: —

(i) ביחס לעברה שנענשים עליה בעונש מות או במאסר-עולם; או

(ii) ביחס לאחת העברות המוגדרות בפרק י"ז, או ביחס לנסיחן לעשות אחת מהעברות הללו; או

(iii) ביחס לתקיפה מתוך כונה לשכב את זכר משכבי אשה, או ביחס לתקיפה אחרת בלתי חוקית ובלתי צנועה על אדם זכר; או

(iv) ביחס לפיתוי אדם או לאיום עליו, כדי להמריצו לעשות או להרשות לעשות אחת העברות המפורטות לעיל,

יהא העברין צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

בכל מקרה אחר יהא העברין צפוי למאסר ארבע שנים.

אין נפקא מינה אם האיש שהאשימוהו או איימו עליו להאשימו עשה או לא עשה את העברה או המעשה שהאשימוהו או איימו עליו להאשימו בהם.

הגורם לחתימת
מסמכים וכו'
סתור איומים.

292. כל שמתוך כונה להונות וע"י אלמות בלתי-חוקית, או ע"י לחץ כלפי גופו של אדם, או ע"י איום להשתמש במעשה-אלמות או בלחץ כלפי גופו של אחר, או ע"י האשמת אדם או איום להאשימו בעשית פשע או עוון, או ע"י פתוי אדם או איום עליו כדי להמריצו לעשות או להרשות לעשות אינו עברה, מכריח או משיא אדם אחר: —

(א) לחתום, לערוך, להתחייב בפרעון, להסב, לשנות או להשמיד בסחף בר-ערך, כולו או מקצתו; או

(ב) לכתב, להטביע כל שם, או חותם או סימן אחר על איזה ניר או קלף, על מנת שיוכלו להפכו אחר כך, או להשתמש בו, או לנהוג בו בתורת בטחון בר-ערך.

יאשם בפשע ויהיה צפוי לארבע-עשרה שנות מאסר.

293. כל הדורש באיומים ובכח דבר-ערך מאחר על מנת לגנוב, יאשם בפשע ויהא צפוי לחמש שנות מאסר.

הדורש רכוש באיום
על מנת לגנוב

פרק ליג

גנבה במחתרת, התפרצות לתוך בית ועברות כיוצא בהן.

294. כל הפורץ חלק של בנין, בין חלק פנימי ובין חיצוני, או הפותח ע"י סבוב מנעול, משיכה, דחיפה, הרמה או ע"י כל פעולה אחרת דלת, חלון, תריס או דבר אחר המיועדים לסגור או לכסות בהם פתח של בנין או פתח־מעבר מחלק־בנין למשנהו, יחשב לפורץ בנין.

רואין אדם כנכנס לבנין משעה שחלק מגופו או כל חלק מהמכשיר שהוא משתמש בו ימצא בפנים הבנין.

הנכנס לבנין ע"י איום או ע"י תחבולה אחרת שחבל לתכלית זו או ע"י התנגשות עם אחר בפנים הבנין והנכנס לארובה או לאיזה פרץ אחר של הבנין הנשאר פתוח תמיד לשם איזו מטרה נחוצה אך לא לשם כניסה דרכו, יחשב כפורץ בנין ונכנס לתוכו.

המפורץ לתוך בנין
ובא במחתרת.

295. כל אדם —

(א) הפורץ ונכנס לתוך בנין, אהל או ספינה המשמשים מעון לבני־אדם או לבנין המשמש בית תפלה מתוך כונה לגנוב או לעשות שם מעשה פשע; או

(ב) אשר לאחר שנכנס לבנין, אהל או ספינה המשמשים מעון לבני אדם או לבנין המשמש בית תפלה מתוך כונה לגנוב או לעשות שם מעשה פשע, או לאחר שגנב או עשה את הפשע באותו בנין, אהל או ספינה, הוא פורץ החוצה.

יאשם בפשע המכונה „התפרצות לתוך בית” ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

אם נעשתה העברה בלילה תהא קרויה בשם „גנבה במחתרת”, והעברין יהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה.

הנכנס לבית־דירה
על סנות לעשות
מעשה־פשע.

296. כל הנכנס לתוך בנין, אהל או ספינה המשמשים מעון לבני־אדם או לבנין המשמש לבית תפילה מתוך כונה לגנוב או לעשות שם פשע, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

אם נעשתה העברה בלילה יהא העברין צפוי למאסר שבע שנים.

המפורץ לתוך בנין
ועושה בו פשע.

297. כל אדם:

(א) הפורץ ונכנס לתוך בית־ספר, חנות, בית־סחורה, מחסן, משרד, חדר־ספירה, אורוה, רפת או דיר או לבנין הסמוך לבית־דירה והתפוס יחד עם

(ב) לאחר שגנב או עשה מעשה־פשע בבית־הספר, בחנות, בבית־סחורה, במחסן, במשרד, בחדר־ספירה, באורוה ברפת או בדיר או בכל בנין בית־הדירה אלא שאיננו חלק הימנו, והוא גונב או עושה שם מעשה־פשע; או

אחר כמו שנזכר לעיל, הוא פורץ החוצה, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

298. כל המתפרץ ונכנס לתוך בית-ספר, חנות, בית-סחורה, מחסן, משרד, חדר-ספירה, אורווה, רפת, דיר או לבנין הסמוך לבית-דירה והתפוש יחד אתו אלא אינו חלק הימנו, מתוך כונה לגנוב או לעשות שם מעשה-פשע, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

הפורץ לתוך בנין על סנת לעשות פשע.

299. כל הנמצא באחת המסבות דלקמן, דהיינו: —

(א) כשהוא מזוין במכשיר או בכלי מסוכנים וקטלניים, והוא הזדיין כך כדי להתפרץ לתוך בית מעון או להכנס אליו ולגנוב או לעשות שם מעשה-פשע;

(ב) כשהוא מזוין כאמור בלילה והוא הזדיין מתוך כונה להתפרץ או להכנס לתוך איזה בנין שהוא ולגנוב או לעשות שם מעשה פשע;

(ג) כשנמצא ברשותו בלילה בלא הצדקה חוקית, שהוכחה עליו, איזה מכשיר המשמש לצורך ההתפרצות לתוך בתים;

(ד) כשנמצא ברשותו מכשיר כזה ביום כשהוא מתכוון לעשות מעשה-פשע;

(ה) כשפניו לוטים במסוה או מושחרים או כשהוא מתחפש באופן אחר כדי לגנוב או לעשות מעשה פשע; או,

(ו) כשהוא נמצא באיזה בנין בלילה מתוך כונה לגנוב או לעשות שם מעשה פשע ונהג אמצעי זהירות להעלים את מציאותו,

יאשם בעוון.

אם נתחייב העבריין בדיון קודם לכן בשל מעשה פשע המתיחס לרכוש, יאשם בפשע ויהא צפוי לשבע שנות מאסר.

פרק ל"ד.

מענות שוא.

300. כל הטוען, באמירה, בכתב או מתוך התנהגות על איזה דבר שבעובדא, בין עובדא שבעבר ובין עובדא שבהווה, וטענה זו היא למעשה טענת שקר, והאיש הטוען אותה יודע שהיא שקר, או שאינו מאמין באמיתותה, הרי זו טענת שוא.

מי שנמצא מזוין וכו' הנדרת טענות שוא.

301. כל המקבל מאחר דבר הניתן להגנב או המפתה אדם למסור לאחר דבר הניתן להגנב, בטענת שוא ומתוך כונה לרמות, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

המקבל סחורות על יסוד טענות שוא.

302. כל המפתה אחר בטענת שוא ובכונה לרמותו, לחתום, לערוך, להתחייב בפרעון, להסב, לשנות, או להשמיד שטר-ערך, כולו או מקצתו, או לכתוב, להטביע או לקבוע שם או חותמת או סמן אחר על איזה גיר או קלף כדי שיוכלו אחר-כך לעשותו, להפכו, להשתמש בו או לנהוג בו בתורת שטר-ערך, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

המשיג חתימת שטר-ערך על ידי טענת שוא.

303. כל המקבל מאחר על ידי תחבולת מרמה או מזימה דבר הניתן להגנב, או מפתה אחר למסור לאחר כסף או סחורות או סכום כסף או כמות סחורה גדולים מאלה שהיה עליו לשלם או למסור אלמלא התחבולה או המזימה, יאשם בעוון.

המקבל אשראי וכו'
ע"י מענות שוא.

304. כל אדם אשר:—

(א) בהתחייבו בחוב או בהתחייבות הוא משיג אשראי בטענת־שוא או ע"י מעשה־הונאה אחר; או

(ב) מתוך כוונה לרמות את נושיו או אחד מהם, הוא מעביר או גורם להעברת רכושו או כל שעבוד שעל רכושו במתנה, במסירה או בהעברה; או

(ג) מתוך כוונה לרמות את נושיו, הוא מוכר או מעביר חלק מרכושו לאחר שניתן נגדו פסק־דין או צו־תשלום שלא קיימם או בתוך שני חדשים לפני תאריך פסק־הדין או הצו הנ"ל,

יאשם בעוון.

הקושר קשר
לשם רמאות.

305. כל הקושר קשר עם אדם אחר להשפיע ברמאות או בכל מעשה־הונאה אחר על מחיר השוק של דבר הנמכר בפומבי, או כדי להונות את הצבור או איזה אדם שהוא, בין איש מיוחד ובין אדם סתם, או כדי לחמוס איזה רכוש מכל אדם, יאשם בעוון.

מעשי־הונאה במכירת
רכוש או במשכנו.

306. כל אדם שהוא המוכר או הממשכן של רכוש או שהוא עורך־הדין או הסוכן של מוכר או ממשכן כזה, ומתוך כוונה להשפיע על הקונה או על מקבל המשכנתא לקבל את זכות־הקנין שהוצעה או נמסרה לו, ומתוך כוונה להונות:—

(א) מסתיר מעיני הקונה או מקבל המשכנתא איזה מסמך שיש לו חשיבות לגבי זכות־הקנין, או מעלים מהם איזה שעבוד; או

(ב) מזייף תעודה שבה תלויה או עלולה להיות תלויה זכות־הקנין; או

(ג) מוסר הודעת־שוא בנוגע לזכות־הקנין שהוצעה או מכסה אינו עובדה החשובה לגבי זכות־הקנין,

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שתי שנים.

המתימר לעשות
מעשי־כישוף או
לנחש עתידות.

307. כל המתימר לשם קבלת ריוח או שכר לעושה מעשי־כשפים, להטים או קסמים, או מקבל עליו לנחש עתידות, או מתימר לגלות בכח מומחיותו או ידיעתו בחכמת הנסתר היכן ובאיזה אופן אפשר למצוא דבר גנוב או אבוד, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

המשיג רישום וכו'
ע"י טענת שוא

308. כל המשיג בזדון או מנסה להשיג לעצמו או בשביל אדם אחר איזה רישום, רישון או תעודה עפ"י איזה חוק או תקנות בטענת שוא, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

פרק ל"ה.

מקבלי נכסים גנובים.

309. כל המקבל לרשותו בזדון, או מקבל עליו, בין ע"י עצמו ובין ע"י באיכח, לבדו או יחד עם אדם אחר, את ההשגחה או ההעברה של איזה דבר, כסף, שטר-ערך או רכוש אחר שהוא יודע שאלה נגנבו, נלקחו, נגזלו, הושגו או הועברו לאחר, באופן שיש בו משום פשע, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.

המקבל נכסים גנובים.

בתנאי שכל שנאשם בעברה עפ"י סעיף זה אפשר לשפטו בפני בית המשפט המוסמך לשפוט אדם שנאשם בגנבת הרכוש, לקיחתו, גזילתו, השגתו או העברתו, ויהא צפוי במקרה זה לאותו העונש הצפוי לעברין. שגנב, גזל, או קבל שלא כחוק או העביר את הרכוש באופן בלתי חוקי.

310. כל המקבל לרשותו בזדון, או מקבל עליו, בין ע"י עצמו ובין ע"י באיכח, לבדו או יחד עם אדם אחר, את ההשגחה או ההעברה של איזה דבר, כסף, שטר-ערך, או רכוש אחר כשהוא יודע שאלה נלקחו, הושגו, או השתמשו בהם, או שהועברו לאחר שלא כחוק, ובדרך שיש בו משום עוון, יאשם בעוון ויהיה צפוי לאותו העונש הצפוי לעברין שהשיג או העביר את הרכוש שלא כחוק או שלח בו יד.

המקבל רכוש שהושג במרמה.

311. כל אדם המחזיק בכל דבר, כסף, שטר-ערך או רכוש אחר, ויש רגלים לחשד שהם גנובים, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר ששה חדשים או לקנס של חמשים פונט או לשני הענשים יחד, מלבד אם הוכיח לבית המשפט שהוא רכש את החזקה ברכוש הזה בדרך חוקית.

המחזיק רכוש שלא כחוק.

פרק ל"ו.

מעשי-תרמית ע"י נאמנים וע"י אנשים המשמשים בתפקיד של

נאמנות, ומסירת חשבון כוזב.

312. כל הממונה נאמן על רכוש והוא משמיד את הרכוש מתוך כונה להונות, או אם מתוך כונה להונות הוא שולח יד ברכוש בצורה שלא הותרה לו בשטר הנאמנות, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

נאמנים הנוהגים במרמה ברכוש המופקד אצלם.

לצורך הסעיף הזה כולל המונח „נאמן” את האנשים דלקמן, ולא זולתם, דהיינו: —

- (א) נאמנים בכח נאמנות מפורשת שנוצרה ע"י שטר, צוואה או מסמך בכתב, בין למטרה צבורית, בין למטרה פרטית ובין למטרה של צדקה;
- (ב) נאמנים שנתמנו לאחת המטרות האלה בתוקף איזה חוק;
- (ג) אנשים שעליהם מוטלים התפקידים של אחד מסוגי הנאמנות דלעיל;
- (ד) אפוטרופסים ומנהלי עזבונות.

313. כל אדם:—

מנהלים ומקרים של
חברות הסקנים
לעצמם רכוש בטרסה,
או מנהלים חשבונות
שוא, או סווייסים
פנקסים או חשבונות.

(א) שהוא מנהל או פקיד של התאגדות או חברה והוא מקבל או מעביר לרשותו איזה רכוש מרכוש ההתאגדות או החברה שלא בתורת תשלום של חוב או דרישה צודקים, ומתוך כונה להונות אין הוא מכניס בפנקסים או בחשבונות של ההתאגדות או של החברה רשימה מלאה ונכונה מעובדא זו, או איננו מצוה לרשום בפנקסים את הרשימה הזאת; או

(ב) שהוא מנהל, פקיד או חבר של התאגדות או של חברה, ועושה אחד המעשים דלקמן מתוך כונה להונות, דהיינו:

(i) משמיד, משנה, משחית או מזייף איזה פנקס, מסמך, שטר־ערך או חשבון השייכים להתאגדות או לחברה או איזו רשימה בפנקס, במסמך או בחשבון, או שיש לו יד בפעולה כזאת; או

(ii) מכניס רשימת־כוזבת לתוך פנקס, מסמך או חשבון כאלה או שיש לו יד בהכנסת רשימה כזאת; או

(iii) משמיט פרט חשוב מהפנקס, מהמסמך או מהחשבון או שיש לו יד בהשמטתו.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

מסירת הודעות
כוזבות
ע"י פקירי חברות.

314. כל אדם שהוא מיסד, מנהל, פקיד או מבקר חשבונות של התאגדות או חברה, בין קיימים, ובין העומדים להוסד, והוא מוסר, מפיץ, או מפרסם, או מסכים למסירתם, הפצתם או פרסומם של איזו ידיעה או חשבון בכתב אשר איזה פרט חשוב בהם כוזב הוא לפי ידיעתו, מתוך כונה להשיג עד ידי כך אחת המטרות הבאות, דהיינו:—

(א) לרמות או להונות כל חבר, בעל מניה, או נושה של ההתאגדות או החברה, בין אדם מיוחד ובין אדם סתם;

(ב) לפתות אדם, בין אדם מיוחד ובין אדם סתם, להיות חבר בהתאגדות או בחברה או להפקיד אצלה או להלוות לה איזה רכוש, או לתת כל ערבות שהיא לטובתה,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

הסנהג חשבונות
כוזבים בתרשית.

315. כל אדם שהוא לבלר או פקיד או המשמש או מכהן בתפקיד של לבלר או פקיד, והוא עושה אחד המעשים דלקמן מתוך כונה להונות, דהיינו:—

(א) משמיד, משנה, משחית או מזייף איזה פנקס, תעודה, שטר־ערך או חשבון השייכים למעבידו או הנמצאים כרשותו או שנתקבלו על ידו על חשבון מעבידו, או איזו רשימה באותו פנקס, מסמך או חשבון, או שיש לו יד במעשה כזה; או

(ב) רושם או יש לו יד ברשום רשימה כוזבת באיזה פנקס, מסמך או חשבון; או

(ג) משמיט פרט חשוב מפנקס, מסמך או חשבון כזה או יש לו יד בהשמטתו,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

316. כל אדם שהוא פקיד הממונה על קבלתו, שמירתו, או הנהלתו של איזה חלק מההכנסות או מהרכוש של הממשלה, והוא ממציא ביודעין חשבון כוזב או רשימה כוזבת של כסף או רכוש שנתקבל על ידו או שהופקד להשגחתו, או של איזה יתרת כספים או רכוש הנמצאת ברשותו או הנתונה להשגחתו יאשם בעוון.

פקירי מטפלה
המנהלים חשבונות
כוזבים.

מסכת ו.

נוקי רכוש מתוך כונה להרע.

פרק ל"ז.

עברות הגורמות נזק לרכוש.

317. כל המשלח אש בזדון ושלא כחוק: —
(א) בכל בנין או מבנה בין שהם גמורים ובין שאינם גמורים; או
(ב) בכל ספינה, בין שהיא גמורה ובין שאינה גמורה; או
(ג) בכל ערמת ירקות, או בערמת חמרי־דלק של צומח או של מינרלים; או
(ד) במכרה או במפעלים, באבזורים או במכשירים של מכרה,
יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם. פשע כזה קרוי הבער.

הבער.

318. כל אדם: —
(א) המנסה שלא כחוק לשלח אש באחד הדברים הנזכרים בסעיף האחרון; או
(ב) משלח אש בזדון ושלא כחוק בדבר הנמצא במקום בו עלולה האש
לאחוז באחד הדברים הנזכרים בסעיף האחרון,
יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע־עשרה שנה.

נסיונות של הבער.

319. כל המשלח אש בזדון ושלא כחוק:
(א) ביבול ירקות הגדלים בידי אדם, בין שהם מחוברים לקרקע ובין שהם
תלושים, או
(ב) ביבול של שחת או עשב הגדלים בידי אדם, בין שהיבול הוא התוצרת
הטבעית של האדמה ובין לא, ובין שהתוצרת היא מחוברת לקרקע ובין
שהיא תלושה מהקרקע; או
(ג) בעצים, שתילים, או שיחים מחוברים והגדלים בידי אדם, בין שהם גידולי
המקום ובין שאינם גידולי המקום.
יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע־עשרה שנה.

המשלח אש כתבואות
ומטעים.

320. כל אדם: —
(א) המנסה לשלח אש שלא כחוק באחד הדברים הנזכרים בסעיף האחרון; או
(ב) המשלח אש בזדון ושלא כחוק בדבר הנמצא במקום בו עלולה האש
לאחוז באחד הדברים הנזכרים בסעיף האחרון.
יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

המנסה לשלח אש
ביבול וכו'.

321. כל המשלח אש בזדון ושלא כחוק בדבר הנמצא באיזה בנין, מול הבנין, או מתחת לבנין, בין שהבנין עצמו שולח באש ובין שהבנין עצמו לא שולח באש, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה.

322. כל אדם המנסה שלא כחוק לשלח אש בדבר הנזכר בסעיף האחרון, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

חסריה ספינות

323. כל אדם:—

(א) המדיח בזדון ושלא כחוק או משמיד ספינה, בין שהיא מוגמרת ובין שאינה מוגמרת; או

(ב) העושה בזדון או שלא כחוק איזו פעולה העשויה להביא מיד לידי אבדנה או חורבנה של ספינה הנתונה במצוקה; או

(ג) מתוך כוונה להמיט סכנה על ספינה הוא נטפל לאיזה מאור, מגדלור, מצוף, סימן או אות המשמשים לצרכי הפלגה בים, או מציג אור או אות כוזבים,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר-עולם.

המנסה להדיח ספינות

324. כל אדם המנסה שלא כחוק להדיח או להשמיד ספינה, בין שהיא מוגמרת ובין שאינה מוגמרת, או מנסה שלא כחוק לעשות איזו פעולה העשויה להביא מיד לידי אבדנה או חורבנה של ספינה הנתונה במצוקה, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

חובב כבהפוט

325. כל החורג, חובל, פוצע, או נותן רעל בזדון ושלא כחוק לבהמה הניתנת להגנב, יאשם בעברה.

אם הבהמה היא סוס, סוסה, סוס מסורס, אתון, פרדה, גמל, פר, פרה, שור, עז, חזיר, איל, שה, איל מסורס או ולדותיהם של הבהמות האלה, יאשם העברין בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.

בכל מקרה אחר יאשם העברין בעון ויהא צפוי למאסר שתי שנים.

עונש על נזקים מתוך כוונה להרע ברר כלל

326.—(1) כל אדם המשמיד או מזיק רכוש בזדון ושלא כחוק, יאשם בעברה שהיא עוון, חוץ אם נאמר אחרת.

מקרים מיוחדים.

(2) אם הרכוש הנידון הוא גורן, מכונה חקלאית, באר, או מקום קדיחה למים, או סכר, שפה, קיר או שערימים של תחנותמים או ברכה, או יבול של ירקות הגדלים בידי אדם, בין מחובר לקרקע, בין צומח ובין תלוש, או עצים, שתילים או שיחים מחוברים הגדלים בידי אדם, או גשר, גשר דרכים, אמתמים או מקוהמים, יאשם העברין בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

(3) אם הרכוש הנידון הוא בית-דירה או ספינה והנוק נגרם על ידי התפוצצות חומר-פיצוץ, ואם:—

(א) נמצא אדם בבית-הדירה או בספינה; או

(ב) ההרס או הנזק מסכנים חיי-אדם למעשה.

יאשם העברין בפשע ויהא צפוי למאסר-עולם.

(4) אם הרכוש הוא כתב-צואה, בין שהמצוה חי ובין שהוא מת, או פנקס שהחוק מרשה או דורש לנהלו לשם קיום או רישום זכות-קנין באיזה רכוש, או לשם רישום לידות, טבילות, נשואים, מיתות או קבורות, או העתקה של איזה חלק מפנקס כזה שהחוק דורש לשלחו לפקיד ממשלתי, יאשם העברין בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

327. כל המניח חמר-פיצוץ בכל מקום, שלא כחוק ומתוך כונה להשמיד או להזיק רכוש, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

המנסה להשמיד רכוש בחמרי פיצוץ.

328. כל הגורם או מעונין לגרום או מנסה לגרום בזדון ושלא כחוק, להעברת מחלה מדבקת לבהמה או לבהמות הניתנות להגנב, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

המעביר מחלות מדבקות לבהמות

329. כל העוקר או מטשטש, בזדון ושלא כחוק ומתוך כונה להונות, כל דבר שנעשה או שהוקם כחוק לסימון גבולה של איזו קרקע, יאשם בעוון.

העוקר ציוני גבול כדי להונות

330. כל אדם: —

גזק וכו' בדרון לציוני מדידה וציוני גבול.

(א) המסלק, מטשטש, או מקלקל בזדון איזה ציון-מדידה או ציון-גבול שהונח או הוקם עפ"י הוראת מחלקה ממשלתית או אגב מדידה ממשלתית או לצורך מדידה ממשלתית; או

(ב) כשהוא מחויב להחזיק במצב מתוקן כל ציון-גבול שהושם או הוקם כאמור לעיל, מתרשל או מסרב לתקן את הציון; או

(ג) המסלק או מטשטש או מקלקל בזדון ציון שהוקם ע"י אדם העומד להגיש בקשה לחכירה, רשיון או זכות עפ"י חוק הנוגע למכרות או למינרלים,

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שלשה חדשים או לקנס של עשרה פונטים, ונוסף לכך יוכל בית המשפט לצוות עליו לשלם את הוצאות התקון או ההחזרה של ציון-המדידה או ציון-הגבול ולסדר מדידה שמעשהו או רשלנותו של העברין מצריכים אותה.

331. כל אדם השולח, מוסר, או מביע במכתב או הגורם בעקיפין או במישרין לקבלתם של איזה מכתב או כתב המאיימים להבעיר או להשמיד איזה בית-דירה, רפת או בנין אחר, או איזו ערמה או גדיש של תבואה, חציר או קש או תוצרת חקלאית אחרת, בין שהם בתוך איזה בנין או מתחת לו ובין שאינם שם, או כל אניה או ספינה, או להרוג, לחבול, להרעיל, או לפצוע איזו בהמה, והוא יודע את תוכן הכתב או המכתב, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים.

איומי הבער וכו'.

מסכת ז.

זיוף, יציקת מטבעות, זיוף כספים ועברות כיוצא בהן.

פרק ל"ח.

זיוף.

332. זיוף הוא חבור מסמך כוזב מתוך כוונה להונות או לרמות. זיוף.

333. המונח „מסמך” במסכת זו של החוק אינו כולל סימן מסחרי או איזה מסמך. סימן אחר המשמש בקשר עם חפצי-מסחר, אף שסימנים אלה הם כתובים או מודפסים.

חבור מסמך כוזב.

334. אדם מחבר מסמך כוזב אם: —

(א) הוא מחבר מסמך המתימר להיות את אשר איננו באמת;

(ב) משנה מסמך בלי רשות באותה צורה שאילו הותר השינוי היה בו משום שנוי פעולת המסמך;

(ג) מכניס לתוך מסמך בלי רשות ובשעת עריכתו דבר-מה שאילו הותר, היה משנה את פעולת המסמך;

(ד) חותם על מסמך;

(i) שם כל אדם שלא ברשות, בין ששם זה הוא כשמו של האיש החותם ובין שאינו כשמו;

(ii) שם איזה איש בדוי שהחותם טוען כי הוא קיים, בין שהוא טוען ששם האיש הבדוי הוא כשמו הוא ובין שאינו טוען כך;

(iii) שם שצוין כשמו של איש אחר החותם אותו והמכוון להתעות בני אדם לחשוב שזהו שמו של אותו איש;

(iv) שם איש שהחותם על המסמך מתראה כי הוא זה, בתנאי שפעולת המסמך תהא תלויה בזהות שבין האיש החותם על המסמך והאיש שהחותם מתימר כי הוא זה.

335.—(1) אדם מחבר מסמך כוזב על מנת להונות בו אם הוא מתכוין לפתות איש אחר לפעול על פי המסמך לרעתו.

(2) מניחים שכונה להונות קיימת אם מתברר שבעת העשות המסמך הכוזב היה במציאות אדם מיוחד שהיה עלול להתרמות על ידי כך, בין שהעברין ידע מי הוא ובין שלא ידע, והוכחת העברין שהוא שמש באמצעים או חשב לשמש באמצעים כדי למנוע אדם כזה מהתרמות למעשה לא תסתור את ההנחה הזאת; כיוצא בזה, העובדא שהיתה לו הזכות או חשב שהיתה לו הזכות לדבר שעמד לקבלו ע"י המסמך הכוזב, אף היא אינה סותרת את ההנחה הזאת.

פרק ל"ט.

עונשו של מזייף.

336. כל המזייף מסמך יאשם בעברה שהיא עוון, מלבד אם נאמר אחרת. עונש כ־50 לזיוף.

337. כל המזייף צוואה, שטר־קנין על קרקע, זכרון־דברים משפטי, יפוי־כח, שטר־חליפין, שטר־חוב או מסמך אחר ברה־עברה, פוליסה של ביטוח, שיק או פקודה אחרת לתשלום כסף על ידי איש המתעסק בעסקי בנק יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר־עולם. זיוף שנענשים עליו במאסר עולם.

338. כל המזייף מסמך משפטי או רשמי, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עשר שנים. מאסר עשר שנים.

339. כל אדם: — מאסר שבע שנים.

(א) המזייף בול, בין מוטבע ובין מודבק, המשמש לצרכי הכנסותיה של כל ממשלה; או

(ב) העושה או מחזיק ברשותו ביודעין ובלא הצדקה חוקית (שהוכחתה עליו) איזו חותמת או מכשיר שאפשר להטביע בהם בול כזה; או

(ג) החותך, קורע בכל אופן שהוא או מסיר מאיזה חומר כל בול המשמש לממשלת פלשתינה (א"י) לצרכי הכנסותיה והוא עושה זאת במרמה מתוך כונה שהבול הזה או חלק ממנו ישמש שנית; או

(ד) המקלקל במרמה כל בול מעין הבול הנזכר באחרונה מתוך כונה שהבול הזה ישמש שנית; או

(ה) הקובע או שם במרמה על כל חומר או על כל בול מעין הבול הנזכר באחרונה, איזה בול או חלק מבול שנחתך, נקרע או הוסר באיזה אופן שהוא, בין במרמה ובין שלא במרמה, מאיזה חומר אחר או מאיזה בול אחר; או

(ו) המוחק במרמה או המסיר באופן אחר מאיזה חומר הנושא עליו בול, בין הסרה ממש ובין הסרה לכאורה, כל שם, סכום, תאריך או כל דבר אחר הכתוב עליו, מתוך כונה להשתמש בבול שעל החומר לצורך אחר; או

(ז) ביודעין ובלא הצדקה חוקית (שהוכחתה עליו) מחזיק ברשותו בול, או חלק מבול שבמרמה נחתך, נקרע או הוסר באופן אחר מאיזה חומר, או איזה בול שקולקל במרמה, או חומר הנושא בול שנמחק מתוכו במרמה או שהוסר מתוכו בצורה אחרת, בין הסרה ממש ובין הסרה לכאורה, כל שם, סכום, תאריך או דבר אחר,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

340. כל המפיץ ביודעין ובמרמה מסמך כוזב, יאשם בעברה מאותו הסוג, ויהא צפוי לאותו העונש כאילו זייף את המסמך. המפיץ מסמכים כוזבים.

המפיץ מסמכים
שבוסלו או שעבר
זמנו.

341. כל המפיץ בידועין בתורת מסמך קיים ובעל-תקף, כל מסמך אשר רשות חוקית צותה לבטלו או להפסיק את תקפו, או שתקפו חדל מחמת שעבר זמנו או מחמת מות או מחמת כל מאורע אחר, יאשם בעברה מאותו הסוג ויהא צפוי לאותו העונש החל עליו כאילו זייף את המסמך.

המשיג קיומו של
מסמך ע"י זענות-שוא

342. כל המשדל איש אחר לחתום או לקיים מסמך, על ידי טענות שוא ומרמה בנוגע לטיבו, תכנו או תקפו של המסמך, יאשם בעברה מאותו הסוג ויהא צפוי לאותו העונש כאילו זייף את המסמך.

המוחק שרטוטים
שעל שיקיבו.

343. כל אדם אשר בכונה להונות: —

(א) מוחק, משנה שרטוט על שיק או מוסיף עליו; או,

(ב) מפיץ בידועין שיק משורטט שהשרטוט שעליו נמחק או שונה, או שהוסיפו עליו.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

המחבר מסמכים
בלי רשות.

344. כל אדם אשר בכונה להונות: —

(א) מחבר, או חותם איזה מסמך או כתב או נותן לו תוקף בעד איש אחר או בשמו או במקומו בלי רשות או הצדקה חוקית, בין בתורת כח הרשאה ובין באופן אחר; או,

(ב) מפיץ בידועין מסמך או כתב, שחובר, נחתם, או ניתן לו תוקף כאמור לעיל על ידי אדם אחר.

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

הרוש רכוש על יסוד
שטרי-צואה מזויפים.

345. כל הגורם למסירת רכוש או לתשלום כסף, לו לעצמו או לאדם אחר, בתוקף תעודת קיום צואה או מכתב-אפוטרופסות שניתנו על יסוד שטרי-צואה מזויף, והוא יודע ששטרי-הצואה מזויף, או בתוקף תעודת-קיום צואה או מכתב-אפוטרופסות שהושגו על יסוד עדות שקר, והוא יודע שהם הושגו כך, יאשם בעברה מאותו הסוג, ויהא צפוי לאותו העונש שחל עליו אילו זייף את המסמך שהשיג על ידו את קבלת הרכוש או תשלום הכסף.

המזייף הרשאה
לתשלום כסף הנפרע
מטעם הממשלה.

346. כל אדם אשר בהיותו עובד אצל הממשלה, עורך או מוסר למישהו, בידועין ומתוך כונה להונות, הרשאה-לתשלום-כסף הנפרע מטעם הממשלה, על סכום גדול יותר או קטן יותר מן הסכום שהאיש שלשמו נערכה ההרשאה זכאי לו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

הרושם פרטי כוב
פנקס.

347. כל אדם שמסורה בידי ההשגחה הממשית על איזה פנקס או על זכרון-דברים המתנהלים ברשות חוקית, והוא מאפשר בידועין לרשום בהם אינו רשימה אשר לפי ידיעתו היא כוזבת באיזה פרט חשוב, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

פרק מ. זיוף בנקוטים.

348. לצורך פרק זה כולל המונח „בנקוט“ כל שטר או שטר-חליפין שהוצא ע"י בנק בפלשתינה (א"י), או ע"י הבנק אוף אינגלנד, או ע"י כל אדם אחר, או התאגדות, או חברה, המתעסקים בעסקי בנק בכל מקום שהוא בעולם, וכל שטר-בנק וכל שטר חליפין שלא נכתב תרפו (שטר-חליפין חלק), וכן יכול שטר כסף שהוצא עפ"י פקודת שטרי הכסף, 1927 וכל שטר (יהיה שמו מה שיהיה), שהוא מטבע בארץ שבה הוצא.

הגדרה של בנקוט.

349.—(1) כל המזיף או משנה בנקוט, מתוך כונה לרמות, או היודע ששטר המכוון להיות בנקוט הנהו מזויף או משונה, והוא מפיצו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר עולם.

הסוויף בנקוטים.

(2) אם איזה אדם מבלי רשות חוקית או הצדקה חוקית, שהוכחתם עליה, מביא לתוך פלשתינה (א"י), או קונה או מקבל מאיש אחר או מחזיק ברשותו או תחת פקוחו כל שטר מזויף או שטר ששונה המכוון להיות בנקוט, והוא יודע שהוא מזויף, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

350.—(1) כל המחבר מסמך המכוון להיות בנקוט או חלק הימנו, או הדומה לו באיזו דרך שהיא או הדומה לו כל כך שיש בו כדי לרמות, וכל הגורם לחבורו של מסמך כזה, וכל המשתמש בו לכל צורך שהוא, וכל המפיצו, יאשם בעוון ויהא צפוי לקנס של ששה פונטים על כל מסמך כזה, ובית המשפט יצה להחרים את המסמך שלגבו נעשתה העברה וכל העתקה ממסמך כזה, וכל לוח, דפוס, חותמת או מכשיר אחר המשמשים או העלולים לשמש להדפסת מסמך כזה או להעתקתו והנמצאים ברשותו של עברין כזה.

הפחקה בנקוטים.

(2) כל ששמו מופיע במסמך כזה שחבורו הוא עברה עפ"י הסעיף הזה והוא יודע את שמו וכתבתו של האיש שהדפיס או חבר את המסמך ומסרב לגלותם לשוטר, יאשם בעוון ויהא צפוי לקנס של עשרה פונטים.

(3) הופעת שמו של אדם באיזה מסמך שבגיניו נאשם אדם בעברה עפ"י סעיף זה או באיזה מסמך אחר המשמש או מופץ בקשר עם אותו המסמך, תשמש הוכחה לכאורה שאותו האדם גרם לחיבור המסמך.

351. כל העושה את אחד המעשים דלקמן מבלי רשות או הצדקה חוקית שהוכחתם עליו:—

הסחויק חומר
זיוף בנקוטים.

(א) עושה או משתמש או מוכר או מוציא למכירה או מחזיק בידועין תחת השגחתו או ברשותו איזה ניר המתמר להיות דומה ולהתקבל כניר מיוחד המוכן והמשמש לעשית בנקוטים;

(ב) עושה, משתמש או מחזיק בידועין תחת השגחתו או ברשותו איזו מסגרת, תכנית או מכשיר לעשית ניר או לחקיקה על ניר כזה של איזו מלים, מספרים, סמל או ציור המיוחדים לחומר הניר הזה והמופיעים בו;

(ג) גורם על ידי איזה מעשה-תככים או איזו תחבולה שהמלים, הסמל או הציון האלה, או שכל מלים, סמל, או ציון המכוונים להדמות להם ולהתקבל בחזקת אלה, יופיעו באופן הנראה לעין בכל גיר;

(ד) חוקק או עושה באופן אחר על גבי איזה לוח שהוא או על איזה חומר, כל שטר המתימר להיות בנקנוט או איזה חלק של בנקנוט, או חוקק או עושה איזה שם, מלה, מספר, ספרה, סמל, אות או קישוט הדומים או המכוונים לכאורה להדמות לכל חתימה שעל בנקנוט;

(ה) המשתמש או מחזיק בידעין תחת השגחתו או ברשותו בלוח כזה או בחומר, במכשיר או בסמל אחר לעשייתו או להדפסתו של בנקנוט; או

(ו) המפיץ בידעין או מחזיק בידעין תחת השגחתו או ברשותו איזה גיר שאחד הדברים הנזכרים לעיל מוטבע או מודפס עליו,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

המוציא שטרי כסף
שלא כחוק.

352. אדם המוציא או משתתף בהוצאת כל שטר כסף המוצא בלא רשות חוקית, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר חמש שנים.

קלקול שטרי כסף
היוצאים
בפלשתינה (א"י).

353. כל שבודון מטשטש או קורע או חותך או מקלקל בדרך אחרת כל שטר כסף שהוצא עפ"י פקודת שטרי הכסף, 1927, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שלשה חדשים או למאה פונט קנס או לשני העונשים יחד.

תפיסתם והחרמתם
של שטרות מזויפים,
מכשירים וכו'.

354—(1) בית המשפט יתפוש ויחרים כל בנקנוט שנמצא מזויף או מחוקה, מבלי לשלם פיצויים לבעליו.

(2) אם יתברר לשופט שלום, על יסוד הודעה בשבועה, שיש יסוד מספיק להאמין כי בלא רשות חקית או בלא צידוק חוקי נמצא או היה נמצא ברשותו או בהשגחתו של אדם—

(א) כל בנקנוט מזויף או מחוקה, או

(ב) כל מכשיר לעשייתו או לחיקויו של גיר המשמש לבנקנוטים, או

(ג) כל חומר שיש עליו מלים, צורות, סימנים או אותיות שאפשר להדפיס בהם או שנתכוונו להדפיס בהם בנקנוט, יכול שופט השלום ליתן כתב הרשאה לחפש את הדברים האלה ואם נמצאו דברים אלה אגב חיפוש יתפסו ויחרימום בפקודת בית המשפט שבפניו נשפט העבריין, ואם אין משפט יתפסו ויחרימום בפקודת שופט שלום.

פרק מ"א.

עברות בענין מטבעות.

הנדרות

355. בפרק זה:—

המונח „מטבע“ כולל מטבע מכל מין וערך ומכל המתכות המשמש באפו חוקי כמטבע היוצא בפלשתינה (א"י) או בכל ארץ אחרת;

„מתכת“ כוללת כל תערובת מתכת וכל סיגוי מתכת ;

„זיוף“ כשהוא חל על מטבעות פירושו מטבע שאינו אמתי אך דומה או המכוון לכאורה להדמות או להתקבל כמטבע אמתי, והוא כולל מטבע אמתי שהוכן או שונה באופן שיהיה דומה או מכוון לכאורה להדמות או להתקבל כמטבע בעל ערך גבוה יותר, והוא כולל גם מטבע אמתי שקוצץ או נישוף או שמדתו או משקלו הופחתו באופן אחר ואשר הוכן או שונה בצורה המכסה את קיצוצו, שפוי, או הפחתתו ; והוא כולל כל מטבע כזה בין שהוא ראוי להפצה ובין שאינו ראוי להפצה, בין שפרוצס ההכנה או השנוי הוא שלם ובין שאינו שלם.

„הזהבה“ ו„הכספה“ כשהם חלים על מטבע, כוללים את הפעולה המשוה למטבע באופן מן האופנים דמות של זהב או כסף.

356. כל העושה או מתחיל לעשות מטבע מזויף של זהב או של כסף, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע-עשרה שנה.

המזויף מטבע של זהב וכסף.

357. כל אדם: —

פעולת הכנה ליציקת מטבעות זהב וכסף.

(א) המזהיב או מכסיף חתיכת מתכת בעלת מדה ותכנית המתאימות ליציקת מטבע, על מנת שהמתכת תוצק למטבע מזויף של זהב או של כסף ; או

(ב) המכשיר את מדתה או תכניתה של חתיכת מתכת כדי להקל יציקת מטבע מזויף של זהב או כסף ממנה, מתוך כוונה לעשות ממתכת זו מטבע מזויף כזה ; או

(ג) העושה את אחד המעשים דלקמן מבלי רשות או הצדקה חוקיות, שהוכחתן עליו: —

(i) קונה, מוכר, מקבל, משלם, או מעביר לאחר, מטבע מזויף של זהב או כסף במחיר נמוך מהמחיר המסומן עליו או המכוון לכאורה להיות מסומן עליו, או מציע לעשות דבר כזה ; או

(ii) מביא לפלשתינה (א"י) או מקבל בתוכה מטבע מזויף של זהב או כסף כשהוא יודע שהמטבע מזויף ; או

(iii) עושה או מתקן, או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן, או מחזיק ברשותו או מעביר לאחר איזו חותמת או דפוס שהותאמו לשם דימוי שני הצדדים או צד אחד של מטבע זהב או כסף, או איזה חלק מאחד הצדדים של המטבע, כשהוא יודע אותם כחותמת כזאת או כאלה שהותאמו לצורך זה ; או

(iv) עושה או מתקן או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן, או מחזיק ברשותו או מעביר לאחר איזה כלי מכשיר או מכונה שהותאמו או שהם מכוונים לסמן בהם מסביב לקצוות של מטבע סימנים או מספרים הדומים לכאורה לאותם הסימנים שעל הקצוות של איזו מטבע זהב או כסף, כשהוא יודע שאלה הותאמו או התכוונו להשתמש בהם בתור כאלה ; או

(vi) עושה או מתקן או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן, או מחזיק ברשותו או מעביר לאחר כל מכבש ליציקת מטבעות או כל מכשיר, כלי או מכונה שהותאמו לשם גיזור גושים עגולים מתוך הנהב או הכסף או מתוך מתכת אחרת, כשהוא יודע שהמכבש, המכשיר, הכלי או המכונה שימשו או התכוונו להשתמש בהם לעשית מטבעות מזויפים של זהב או כסף; או

(v) המוציא בידעין מאחד מבתי-היציקה של הוד מלכותו איזה חותם, תכנית, או כלי, מכשיר, מכונה, או מכבש, המשמשים ליציקת מטבעות, או מוציא משם איזה חלק מועיל מדברים אלה, או מוציא משם איזה מטבע, גוש זהב או כסף, או מתכת,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה.

358.—(1) כל המטפל בכל מטבע של זהב או של כסף באפן המביא לידי הפחתת משקלו, על מנת שהמטבע יתקבל לאחר שטפל בו כאמור כמטבע של זהב או של כסף, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר ארבע עשרה שנה.

(2) כל המחזיק ברשותו באפן בלתי חוקי או מעביר לאחר גרודת-שופין או קצוצת של זהב או כסף, או זהב או כסף בצורת גושים, אבקה, תמיסה, או באיזו צורה אחרת, שנתקבלו מתוך טפול במטבע זהב או כסף באפן המביא לידי הפחתת משקלו, כשהוא יודע שאלה נתקבלו לאחר טפול כזה, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

359. כל המפיץ מטבע מזויף של זהב או כסף, כשהוא יודע שהמטבע מזויף, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שתי שנים.

המפיץ מטבעות מזויפים של זהב או כסף.

החוזר ומפיץ מטבעות מזויפים של זהב או כסף או מחזיק ברשותו מטבעות אחרים כא"ה.

360. כל אדם:—

(א) המפיץ מטבעות מזויפים של זהב או של כסף, כשהוא יודע שהם מזויפים, ובשעה שהוא מפיצם יש לו ברשותו עוד מטבעות מזויפים אחרים של זהב או של כסף; או

(ב) המפיץ מטבעות מזויפים של זהב או של כסף, כשהוא יודע שהם מזויפים, ובו ביום, או באחד מעשרת הימים שלאחר-כך, הוא מפיץ מטבעות מזויפים אחרים של זהב או של כסף, כשהוא יודע שהם מזויפים; או

(ג) המחזיק ברשותו שלשה מטבעות מזויפים של זהב או של כסף או יותר משלשה, כשהוא יודע שהם מזויפים, ומתוך כונה להפיץ איזה מהם,

יאשם בעוון.

העובר עבירה לאחר שנחתייב בדיו קורם-לכונן.

361. כל העובר אחת העברות המוגדרות בשני הסעיפים האחרונים לאחר שנחתייב קודם לכן בדיון על אחת העברות דלעיל, יאשם בפשע ויהא צפוי לארבע עשרה שנות מאסר.

362. כל אדם:—

הסוויף מטבעות שאינן מטבעות של זהב או כסף.

(א) העושה או מתחיל לעשות מטבע שאינו של זהב או של כסף; או

(ב) מבלי רשות או צידוק חוקיים, שהוכחתם עליו, עושה, או מתקן, או מתחיל לעשות, או מתכוון לעשות או לתקן ביודעין, או מחזיק ברשותו, או מעביר לאחר איזה כלי, מכשיר, או מכונה שהתאימו אותם והתכוונו לעשות בהם מטבעות מזוייפים, שאינם של זהב או כסף; או

(ג) קונה, מוכר, מקבל, משלם, או מעביר, מטבע מזויף, שאיננו של זהב או של כסף, במחיר נמוך מהשווי המסומן עליו או מזה שהיה מכוון לכאורה להיות מסומן עליו, או מציע לעשות אחד המעשים האלה,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

363. כל אדם: —

המפיץ מטבע מזויף שאיננו של זהב או כסף.

(א) המפיץ מטבע מזויף, שאינו של זהב או של כסף, כשהוא יודע שהמטבע מזויף; או

(ב) מחזיק ברשותו שלשה מטבעות מזויפים, שאינם של זהב או של כסף, או יותר משלשה, כשהוא יודע שהם מזויפים ומתוך כונה להפיץ אחד מהם.

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

364. כל המטשטש צורתו של מטבע מתוך שהוא מטביע בו שם, או מלה, בין שמשקל המטבע פחת מתוך-כך ובין שלא פחת, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

המטשטש צורת מטבע בהטביעו בו פנים.

365. כל אדם אשר מתוך כונה להונות הוא מפיץ כמטבע של זהב או כסף או במקום מטבע כזה: —

המפיץ מטבעות נכריים, פדליות וכו' כמטבעות, פתור כונה להונות.

(א) מטבע שאיננו מטבע בגדר חוק זה: —

(ב) מתכת או חתיכת מתכת, בין שהיא מטבע ובין שאיננה מטבע, אשר שויה פחות משויו של המטבע שתחתיו ובתור שכמותו הופצה,

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

366. כל אדם אשר מבלי רשות או צידוק חוקיים, שהוכחתם עליו, מוציא לחו"ל או מניח באניה או במרכבה מכל מין אחר לשם הוצאה מפלשתינה (א"י), כל מטבע מזויף כשהוא יודע אותו למטבע מזויף, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנתיים.

המוציא לחו"ל ממטבע מזויף.

367.—(1) כל המפיץ מטבע שטושטשה צורתו על ידי שהוטבעו בו שם או מלה, יאשם בחטא ויהא צפוי לקנס של שני פונטים.

המפיץ מטבע ממושטש.

(2) הצעת תשלום כסף כמטבע שטושטשה כך צורתו איננה הצעת תשלום חוקית.

(3) לא יתחילו במשפט פלילי על עברה כזאת על פי סעיף זה אלא בהסכמת היועץ המשפטי.

תפישתם וחחרסתם
של מטבעות פזוניים,
מכשירי, וכו'.

368. אם יתברר לשופט שלום, על יסוד הודעה בשבועה, כי יש יסוד מספיק להאמין כי בלא רשות חוקית או בלא צידוק חוקי נמצא או היה נמצא בהשגחתו או ברשותו של אדם: —

(א) כל מטבע מזויף, או

(ב) כל מכשיר, כלי או מכונה מכל מין שהוא שסוגלו או נועדו לזיוף כל מטבע, או

(ג) כל גרודת-שופין או קצוצת או כל זהב או כסף בצורת גושים, אבקה או תמיסה או בכל צורה אחרת, שנתקבלו או הושגו מתוך הקטנתו או הפחתת משקלו של כל מטבע זהב או של כל מטבע כסף.

יכול שופט השלום ליתן כתב הרשאה- לחפש את הדברים האלה ואם נמצאו דברים אלה אגב החיפוש יתפשושם ויחרימום בפקודת בית המשפט שבפניו נשפט העבריין, ואם אין משפט יתפשושם ויחרימום בפקודת שופט שלום.

הכה לתפוש מטבע.

369. כל פקיד ממשלתי או מנהל בנק המקבל מטבע שיש לו יסוד מספיק להאמין שהוא מזויף יתפוש את המטבע ויעבירנו לראש בית האוצר, וראש בית האוצר יוכל לקצו, לטשטשו או להשמידו, בין בתשלום פצויים ובין בלי תשלום פצויים, כאשר יישר בעיניו, אם לפי דעתו המטבע מזויף. החלטתו של ראש בית האוצר שהמטבע מזויף וכי יש לשלם פצויים או אין לשלם פצויים, תהיה החלטת גמר; ושום אדם לא יהיה רשאי לתבוע, ושום מו"מ משפטי או משפט לא יובאו נגד ראש בית האוצר או נגד ממשלת פלשתינה (א"י), בשל כל הפסד או נזק שיגרמו מסבת התפיסה, הקיצוץ, הטשטוש, או ההשמדה.

המסרב לקבל
מטבע יוצא
בפלשתינה (א"י)
במחיר הרשום עליו

370. כל המסרב לקבל מטבעות או שטרות, שהם מטבע חוקי בפלשתינה (א"י), במחיר הרשום עליהם, יאשם בחטא ויהא צפוי לקנס של חמשה פונטים.

פרק מ"ב.

בולים מזויפים.

המחזיק כושותו
דפוס הממשל
לעשיית בולים.

371. כל אדם שבלי רשות או צידוק חוקיים, שהוכחתם עליו: —

(א) עושה או מתקן, או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן או להשתמש, או בידועין מחזיק ברשותו, או מעביר, איזה דפוס, לוח או מכשיר שאפשר להטביע בהם הטבעה הדומה להטבעת דפוס, לוח או מכשיר המשמשים לעשיית בול, בין בול מוטבע ובין בול מודבק, המשמש לצרכי ההכנסות הממשלתיות או לצרכי מחלקת הדואר והטלגרף בפלשתינה (א"י), או באיזה חלק מהדומיניונים של הוד מלכותו או באיזו ארץ הנתונה לחסותו או למנדט של הוד מלכותו, או באיזו ארץ נכריה, או שאפשר להדפיס בהם איזה מלים, מספרים, אותיות, סימנים או שורות הדומים למלים, למספרים, לאותיות, לסימנים או לשורות הנמצאים על ניר שחוכן מלכתחילה ע"י הרשות המתאמת לשם אחת המטרות האלה; או

(ב) מחזיק ברשותו או מעביר לאחר ביודעין איזה ניר או חומר אחר שיש בו הטבעה של דפוס, לוח או מכשיר כאלה או ניר שיש עליו או בתוכו מלים, מספרים, אותיות, סימנים או שורות כאותם המתוארים לעיל,

יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

372. כל שמבלי רשות או צידוק חוקיים, שהוכחתם עליו: —

נירוח ודפוסים
כבולי דואר.

(א) עושה או מתחיל או מתכוון לעשות, או משתמש למטרת-דואר איזו שהיא, או מחזיק ברשותו או מעביר לאחר איזה חיקוי או תמונה של בול המשמש כבול דואר מאיזה ערך שהוא בפלשתינה (א"י) או באיזה חלק מהדומיניונים של הוד מלכותו, או באיזו מדינה נכריה; בין שהחיקוי או התמונה הם על ניר או על כל חמר אחר; או

(ב) עושה או מתקן, או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן, או משתמש או מחזיק ברשותו או מעביר לאחר איזה דפוס, לוח, מכשיר או חומר לעשיית חקוי כזה או תמונה כזאת;

יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת או לקנס של חמשים פונט. וכל בול וכל דבר מהדברים הנזכרים לעיל שימצאו ברשותו, יוחרמו.

לצורך סעיף זה בול המכוון לציין שעור דמי דואר בכל ארץ שהיא, יחשב כבול המשמש לצרכי-דואר באותה ארץ עד שלא הוכח ההיפך.

373. כל אדם שמבלי רשות או הצדקה חוקיות, שהוכחתן עליו: —

המחוקק בושותו
קלישאות או מכשירים
המשמשים לעשיית
חותמות.

(א) עושה או מתקן, או מתחיל או מתכוון לעשות או לתקן, או משתמש, או ביודעין מחזיק ברשותו, או מעביר לאחר, איזה לוח או מכשיר שאפשר להטביע בהם הטבעה הדומה להטבעת לוח או מכשיר המשמשים לעשיית איזה חותם, בין חותם מוטבע ובין חותם מודבק, המשמש לצרכי השרות הממשלתי, או המשמש למוכתר של איזה כפר, לרשות עירונית, לפקיד מאשר, או לאיש שנתמנה כהלכה מטעם החוק להשתמש בחותם, או לוח או מכשיר שאפשר להדפיס בהם איזו מלים, מספרים, אותיות, סימנים או שורות הדומים למלים, למספרים, לאותיות, לסימנים או לשורות הנמצאים על ניר שהוכן מלכתחילה ע"י הרשות המתאמת לאחת המטרות האלה; או

(ב) מחזיק ברשותו או מעביר לאחר ביודעין איזה ניר או חומר אחר שהוטבעה בו הטבעה של לוח או מכשיר כזה, או איזה ניר שיש עליו או בתוכו מלים, מספרים, אותיות, סימנים או שורות כאלה הנזכרים לעיל,

יאשם בעוון, ויהא צפוי למאסר שנה אחת או לקנס של חמשים פונטים.

פרק מ"ג.

המתראה כאחר.

374. כל אדם שמתוך כונה להונות אדם אחר מציג את עצמו בשקר כאיש אחר, חי או מת, יאשם בעוון.

אם העבריין מתראה כאיש הזכאי בתוקף צואה או חוק לאיזה רכוש מיוחד, והוא עובר את העברה כדי לקבל אותו הרכוש או לקנות חזקה בו, יאשם בפשע ויהא צפוי למאסר שבע שנים.

375. כל המוסר בשם אדם אחר בפני בית משפט או בפני אדם המורשה לכך מטעם החוק הודאה על כל התחייבות שהוא או הודעה על שטר חוב או על מסמך אחר, בלי שתהיה לו רשות או הצדקה חוקית, שהוכחתן עליו, יאשם בעוון.

המוסר הודאת שקר על התחייבות עפ"י שטר או על התחייבות אחרת וכו'.

376. כל המפיץ תעודה שניתנה ע"י רשות חוקית לאיש אחר והמעידה על אותו איש אחר שיש לו איזו הכשרה מוכרת מטעם החוק לאיזו מטרה שהיא או שהוא מכהן באיזו משרה, או שהוא רשאי לעסוק באיזה מקצוע או מלאכה או עסק, או שהוא נהנה מאיזו זכות או הנחה או שיש לו תואר או מעמד רשמי (סטטוס), והאדם המפיץ את התעודה מציג את עצמו בשקר כאותו איש הנזכר בתעודה—יאשם בעברה כאילו היה מזויף אותה התעודה, ויהיה צפוי לעונש החל על אותה העברה.

התראות ככו אדם ששפו נזכר בתעודה.

377. כל אדם שרשות חוקית נתנה לו תעודה המעידה עליו שיש לו הכשרה מוכרת מטעם החוק לאיזו מטרה שהיא או שהוא מכהן באיזו משרה, או שהוא רשאי לעסוק באיזה מקצוע, מלאכה או עסק, או שהוא נהנה מאיזו זכות או הנחה, או שיש לו תואר או מעמד רשמי (סטטוס), והוא מכר את התעודה, נתנה, או השאילה לאיש אחר, מתוך כונה שאותו האיש יוכל להציג את עצמו כאדם הנזכר בתעודה, יאשם בעוון.

המשאיל וכו' תעודה לצורך התראות.

378. כל המגיש תעודה מסוג תעודות המלצה שניתנה לאיש אחר, על מנת לקבל איזו עבודה, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר שנה אחת.

התראות כאדם הנזכר בתעודת המלצה.

379. כל אדם שניתנה לו תעודה כזאת הנזכרת בסעיף האחרון, והוא נתנה, מכרה, או השאילה לאיש אחר, מתוך כונה שאותו האיש יוכל להגיש את התעודה כדי לקבל איזו עבודה, יאשם בעוון.

המשאיל וכו' תעודת אופי לצורך התראות.

מסכת ח'.

שונות.

פרק מ"ד.

עברות קלות.

380. כל אדם שמבלי סבה חוקית: —

עברות רחוב.

(א) חוסם את המעבר החפשי בכל דרך צבורית בהניחו או בהשאירו שם איזה חומר או דבר או בשימו או בהרשותו שיבלוט ממעל לה כל חומר או דבר המפריע לביטחון ולחופש המעבר בדרך הצבורית ההיא, או

בחפרו שם חפירות או המסיג את גבולה באיזה אופן שהוא ;
(ב) לאחר שבאופן חוקי חפר חפירות בדרך הצבור או הקים עליה בנינים או הניח עליה חמרים או דברים אחרים, אין הוא שם מנורה או מאור על איזה גל עפר, אבנים, או חמרים אחרים, או על תעלה או צנור, או חפירה, או אינו משתדל באופן אחר להגן על עוברים ושבים, או להזהירם מפני מכשול ;

(ג) מכבה כל מנורה או פנס המשמשים להארת רחוב או מסיר או מכבה מאור שהועמד כדי להראות על מציאותה של איזו חפירה החפורה ברחוב או על כל דבר אחר המונח ברחוב ;

(ד) מניח או משאיר ברשות־רבים זוהמא, אשפה, זבל או דבר או חומר מבאיש אחר ;

(ה) מוציא לרשות הרבים אשפה או דברים אחרים באופן הגורם נזק או רוגז לעוברים־ושבים ;

(ו) משאיר או קושר בהמה באפן שיש בו כדי לגרום מכשול ברשות הרבים, או נותן לבהמת־בקר או לבהמה אחרת המשמשת למשיכה, למשא, או לרכיבה, לתעות ברשות־הרבים, או הנותן לאיזו מרכבה שהיא להשאיר או לעמוד באפן שיגרום מכשול ברשות הרבים למשך זמן רב יותר מהנחוץ לשם טעינה או פריקה או לשם העלאה והורדה של נוסעים ;

(ז) מתרשל או מסרב לתקן או להרוס איזה בנין או מבנה הנמצא במצב מסוכן או במצב של חורבן, לאחר שנצטוו על כך ע"י הרשות המקומית ;

(ח) מתרשל לנקות או לתקן איזה תנור או מעשנה של איזה בית, בית־מלאכה או בית־חרושת ;

(ט) יורה בנשק חם בגבולות עיר, כפר, או מקום־מושב אחר, או זורק אורים ברשות הרבים במקום שהם עלולים לגרום נזק או רוגז ;

(י) מקים רעש או שאון המפריע את מנוחת הצבור, יאשם בחטא ויהא צפוי לקנס של חמשה פונטים ; ואם החטא הוא מסוג העברות הנידונות בפסקאות (א), (ד), (ה) או (ט), יהיה העברין צפוי גם לתשלום ההוצאות של הסרת המכשול או תקון הנזק.

381. כל המסרב להושיט עזרה שבכחו להושיט כשעזרתו נדרשת ע"י אדם העובד בשרות הממשלה במקרה של פשע בולט לעין או במקרה של טירוף ספינה, תבערה, שטפון או רעש או במקרה של איזה אסון צבורי אחר, יאשם בחטא ויהא צפוי למאסר שבעה ימים או לקנס של חמשה פונטים.
382. כל העובר על אחת ההוראות של החוק שלא נקבע לה עונש במקום אחר, יאשם בחטא ויהא צפוי למאסר שבעה ימים או לקנס של חמשה פונטים.
383. כל שהנהו בעל בית מלון או פנסיון ואינו מציג פנס או מאור על בנינו בלילה בהתאם לאחת התקנות הנוהגות באותה שעה, או אינו מנהל פנקס לרשום בו את שמו של כל איש השהה או מתאכסן אצלו, או אינו מראה את הפנקס הזה לשוטר בדרשו אותו ממנו לשם בקרת, יאשם בחטא, ויהא צפוי לקנס של חמשה פונטים.
384. כל הזורע, נוטע או מעבד אדמה המשתרעת בגבול שבעים וחמשה סנטימטר מהקצה החיצוני של רשות-רבים בלי רשות חוקית, יאשם בחטא ויהא צפוי למאסר שבוע ימים או לקנס של חמשה פונטים.
- לצורך סעיף זה תחשב רשות-הרבים שהיא מתפשטת עד לקצה החיצוני של התעלה או הביב או של צלעות הדיק של נהר.
385. כל אדם: —
- (א) הנותן לבהמתו לרעות בקרקע שיש בה קמה או בגנו של אחר;
- (ב) הנכנס לשדה או עובר בשדה שהוכשר לזריעה או בשדה זרוע או שיש בו קמה, או לגנו של אחר, או נותן לבהמה מאיזה מין שהוא להכנס או לעבור בשדה או בגן כאלה,
- יאשם בחטא ויהא צפוי לקנס של חמשה פונטים.
386. — (1) כל אדם: —
- (א) המכה באכזריות, מעמיס למעלה מן המדה, מענה, או מתעמר באפן אחר בבהמה מאולפת או בבהמת בית או בבהמת-בר שניטלה ממנה חופשתה, או גורם, או, בהיותו בעל הבהמה, מרשה שיתעמרו כך בבהמה;
- (ב) המעביד בודון בהמה שמסבת גילה, מחלתה, פצעיה או מומיה, אין היא מסוגלת לעבודה, או, כשהוא בעל הבהמה, מרשה שיעבידו כך את בהמתו;
- (ג) כולא, קושר, מוביל, או מושך איזו בהמה באפן הגורם לה סבל מיותר או, כשהוא בעל הבהמה, מרשה שיגרמו לבהמתו סבל, מיותר כזה,
- יאשם בחטא ויהא צפוי על העברה הראשונה למאסר שבוע אחד או לקנס של חמשה פונטים, ועל עברה שנייה, או עברה שלאחריה, יאשם בעוון ויהא צפוי למאסר חדש ימים או לקנס של עשרים פונט או לשני הענשים יחד.

המסרב להושיט עזרה
במקרים ידועים.

עברות שלא נקבעו
להן עונשיו במקום
אחר.

בעלי בתי מלון
שאינם תולים
מאורות וכו'.

הזורע קרקע הנוכחית
עם דריה-שפך.

הנכנס לרשות אחר.

צער בעלי חיים.

(2) כל בהמה שנעשתה כלפיה עברה עפ"י סעיף זה, יוכל שוטר או כל אדם מורשה לתפשה ולעצרה ולקחתה לבית חולים מאושר של בהמות. הממונה על בית-חולים זה יהיה רשאי לעצור שם את הבהמה עד שתכשר לעבודה, או להרגה לאחר שיקבל על כך תעודה מרופא בהמות ממשלתי, או מרופא בהמות בעל רשיון. הוצאות ההזנה והטיפול בבהמה שנעצרה כך יגבו מבעל הבהמה, ואם לא ישלם יוכלו למכור את הבהמה בפקודת בית המשפט. אם הרגו את הבהמה על פי תעודה מאת רופא בהמות ממשלתי או רופא-בהמות בעל רשיון לא ישלמו לבעליה כל פצויים.

(3) בסעיף זה המונח „בהמה” כולל כל עוף, חיה, דג, רמש, והמונח „מורשה” פירושו מורשה מטעם הנציב העליון.

387. כל אדם שמסבת מקצועו או מלאכתו מסרו לו ידיעות חשאיות (שאינם סודות ממשלתיים בגדר מובנה של פקודת הסודות הממשלתיים, 1932), והוא גילה אותן, מלבד אם הוא נדרש לגלותן מטעם החוק, יאשם בחטא ויהיה צפוי לקנס של חמשה פונטים או למאסר שבוע ימים.

אנשים בעלי מקצוע
המגלים ידיעות

החזרת רכוש.

388.—(1) אם עבר איזה רכוש לרשות המשטרה בקשר עם איוו האשמה פלילית, יוכל בית משפט, או שופט, או שופט שלום, לאחר שיקבל בקשה על כך מאת שוטר או מאת תובע הרכוש, לצוות למסור את הרכוש לאיש הנראה בעיני בית המשפט או השופט או שופט השלום לבעל הרכוש, ואם אי אפשר לברר מיהו בעל הרכוש יוכל בית המשפט או השופט, או שופט השלום, לתת צו בנוגע לרכוש כאשר ייטב בעיניהם.

מתן צו בנוגע
לרכוש הנמצא
ברשות המשטרה.

(2) צו הניתן עפ"י סעיף זה לא יפגע בזכות שום איש לנקוט בתוך ששה חדשים מתאריך הצו בצעדים משפטיים נגד כל איש המחזיק ברכוש שנמסר בתוקף הצו, לשם גבית הרכוש חזרה, אך משעברו ששה חדשים אלה תפסק הזכות.

פקוח על ילדים במקרים ידועים.

389.—(1) אדם שבידו מסורים ההשגחה או הטיפול בילד למטה מבן ט"ז, והוא נתחייב בדין על עברה עפ"י הפרקים י"ז וי"ח בקשר עם אותו ילד, או שהובא למשפט בשל עברה כזאת, יוכל בית המשפט שחייב את העברין או שבפניו הובא העברין לדין, אם נתברר לו שמן הדין לעשות זאת, לצוות שהילד ימסר להשגחתו של קרוב או של אדם או מוסד ראוי אחר שיפורטו בצו, והמוכנים לקבל על עצמם את ההשגחה הזאת, עד שתמלאנה לילד שש עשרה שנה, או למשך תקופה קצרה יותר. בתתו צו כזה ישים בית המשפט לב לדתם של הורי אותו ילד.

הפיקוח על ילד
כשמביאים
אדם במשפט
על
עברות עפ"י פרקי
י"ז וי"ח.

(2) אם יש לו לילד אב או אם או אפוטרופוס חוקי, לא ינתן צו עפ"י הסעיף הזה אלא אם כן אותו האב או האם או אותו האפוטרופוס החוקי נתחייבו או הובאו במשפט על עברה עפ"י הפרקים י"ז וי"ח, או שהוכח בצורה המניחה את דעתו של בית המשפט שהאב או האם או האפוטרופוס החוקי היו שותפים או מסייעים למעשה העברה, או שאי אפשר למצוא אותם.

(3) הסכמתו של אדם לקבל על עצמו את ההשגחה על ילד טעונה הוכחה בצורה שבית המשפט ימצא אותה למספקת כדי לחייבו בה.

(4) כשניתן צו עפ"י הסעיף הזה כלפי אדם שהובא למשפט ואותו האדם זוכה מן ההאשמה, או אם בוטלה ההאשמה מחמת שלא הוגשה תביעה פלילית נגדו, יהא הצו כטל ומבוטל מיד, פרט לכל דבר שנעשה באופן חוקי עפ"י אותו הצו.

(5) עפ"י בקשה מאת אדם הנוגע בדבר, יוכל בית המשפט או כל בית משפט בעל שפט דומה, לחדש, לשנות, או לבטל, מזמן לזמן, כל צו שניתן עפ"י סעיף זה.

ביטול וקבלת תוקף.

390. החוקים המפורטים בטור הראשון והשני של התוספת לחוק זה מבוטלים בטו. בזה כדי שעור המפורט בטור השלישי של התוספת.

בתנאי שאם לפני מתן התוקף החוקי לחוק זה יינתן תוקף להוצאה המתוקנת של חוקי הארץ, לפי פקודת ההוצאה המתוקנת של חוקי הארץ, 1934, הרי כל מקום שמוכירין איזה חוק בחוק זה או בתוספת, הכונה להוראות המקבילות שבהוצאה המתוקנת.

קבלת חספ.
והוצאה מן הכלל.

391. חוק זה יקבל תוקף ביום שיקבע ע"י הנציב העליון במודעה בעתון הרשמי.

בתנאי ששום דבר האמור בחוק הזה לא יחול על כל עברה שנעשתה לפני התחלת תקפו של חוק זה או על שפיטת אדם בשל עברה כזאת והוראות כל חוק שבוטלו בחוק זה רואין אותן כאילו הן חלות על כל עברה כזאת או על שפיטת כל עברייני כזה.

תוספת.

מספר הפקודה	השם הקצר	סעור הבטול
סעיף 7	החק העותומני של הפרוצידורה הפלילית	—
כלה	פקודת צער בעלי־חיים, 1920	—
כלה	פקודת הפצת ידיעות כוזבות, 1921	—
סעיפים 53-54	פקודת משפטים על יסוד מסירת כתבי האשמה, 1924	מס' 22 לש' 1924
סעיף 19 (1)	פקודת היערות, 1926	מס' 5 לש' 1926
כלה	פקודה המתקנת את החק הפלילי, 1927	מס' 2 לש' 1927
כלה	פקודת מניעת איומים	מס' 3 לש' 1927
סעיפים 5-9 ועד בכלל	פקודת שטרי הכסף	מס' 14 לש' 1927
כלה	פקודת פרסום דברי תועבה, 1927	מס' 22 לש' 1927
כלה	פקודת זיוף שטרות, 1927	מס' 32 לש' 1927
כלה	פקודת המטבעות, 1927	מס' 48 לש' 1927
כלה	הפקודה המתקנת את החק הפלילי (מספר 2) 1927	מס' 50 לש' 1927
כלה	פקודת שחרור חוטאים לנסיון, 1928	מס' 13 לש' 1928
כלה	פקודה המתקנת את פקודת המטבעות, 1929	מס' 14 לש' 1929
כלה	פקודת שבועת שקר, 1929	מס' 15 לש' 1929
כלה	פקודת החק הפלילי (עברות הסתה למרד) 1929	מס' 41 לש' 1929
כלה	פקודת הנאצה (חילול השם), 1929	מס' 43 לש' 1929
סעיף 98	פקודת בתי הדאר, 1930	מס' 20 לש' 1930
כלה	פקודת בזיון בית המשפט, 1930	מס' 25 לש' 1930
כלה	פקודת החק הפלילי (עברות הסתה למרד) (תקון) 1932	מס' 43 לש' 1932
כלה	פקודת הסתה בלתי חוקית, 1933	מס' 12 לש' 1933
סעיף 15	פקודת מניעת הפשעים, 1933	מס' 48 לש' 1933
כלה	פקודת חילול שמם של שרי מדינות, 1934	מס' 4 לש' 1934
כלה	פקודת מניעת איומים, (תקון), 1934	מס' 12 לש' 1934
כלה	פקודת המשחק בקוביה, 1935	מס' 45 לש' 1935
כלה	פקודת החוק הפלילי, (תקון), 1936	מס' 21 לש' 1936
כלה	פקודת החוק הפלילי, (עברות הסתה למרד), (תקון), 1936	מס' 23 לש' 1936
כלה	פקודת הפגיונות והסכינים, 1936	מס' 31 לש' 1936
כלה	פקודת מניעת צער בעלי־חיים, (תקון), 1936.	מס' 43 לש' 1936
סעיפים 2, 3	פקודת הענשת עבריינים, 1936	מס' 49 לש' 1936
כלה	פקודת מניעת איומים (תקון), 1936.	מס' 67 לש' 1936